

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEVER, NEVER
LET THEM WIN.

THE
FAE
PRINCES

NIKKI ST. CROWE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

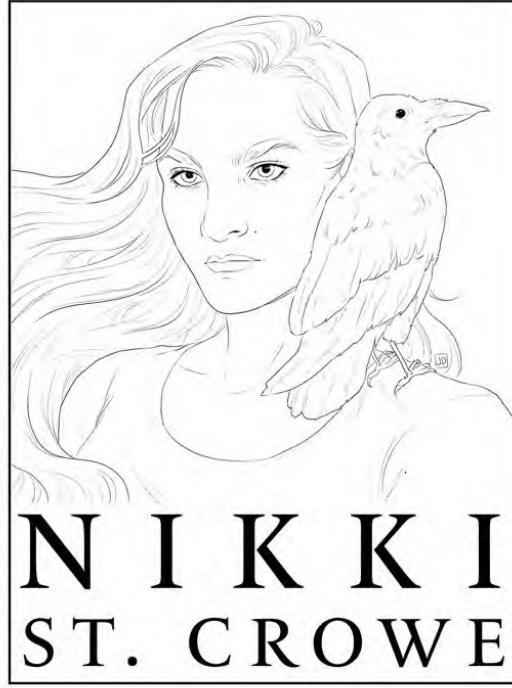
THE
FAE
PRINCES

VIC 10 US LOST BOYS BOOK FOUR

N i K K i ST. C R O W E

D I . ¥ C ! k \ ' ¥ , I . I H O L I S t .

Telif Hakkı © 2023 Nikki St. Crowe

BLACKWELL HOUSE LLC TARAFINDAN

YAYIMLANMIŞTIR

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Okumadan Önce
Teşekkür

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Sonsöz

Ayrıca Nikki St. Crowe
Yazar Hakkında

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap birkaç okuyucunun yardımı olmadan mümkün olmazdı.

Orijinal *Peter ve Wendy'de*, Yerli karakterlerin tasvirinin son derece sorunlu olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz. Peter Pan'ı yeniden anlatmak için yola çıktığımda, adadaki Yerli varlığını korumak benim için önemliydi, ancak bunun doğru şekilde yapılması son derece önemliydi.

Vicious Lost Boys serisindeki ikizleri ve aile hikayelerini, ikizler fantastik bir dünyada yaşıyor olsalar bile, doğru ve Yerli kültürüne saygılı bir şekilde tasvir etmeme yardımcı oldukları için birkaç duyarlı okuyucuya teşekkür etmeliyim. Bu özellikle dördüncü kitapta fae'leri ziyaret ettiğimizde ve ikizlerin geçmişine daha derinlemesine daldığımızda önemliydi.

Cassandra Hinojosa, DeLane Chapman, Kylee Hoffman ve Holly Senn'e sürekli geri bildirimleri, içgöruları ve tavsiyeleri için çok teşekkür ederim. Son derece yardımcı oldunuz ve olmaya devam ediyorsunuz ve sizi çok takdir ediyorum!

Ayrıca Brianna'ya, *Their Vicious Darling'deki* Samira "Smee" karakterinin tasviri konusundaki değerli geri bildirimi ve rehberliği için teşekkür etmek isterim. Zamanın, enerjin ve geribildirim için teşekkürler Bri!

Bu kitapta yer alan her türlü hata veya yanlışlık tamamen bana aittir.

OKUMADAN ÖNCE

Vicious Lost Boys Serisi, Peter ve Wendy'nin karanlık ve romantik bir yeniden uyarlamasıdır. Tüm karakterler yaşlandırılmıştır ve 18 yaş ve üzerindedir. Bu bir çocuk kitabı değildir ve karakterler de çocuk değildir.

Bu kitaptaki bazı içerikler bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Nikki'nin çalışmalarındaki CW'ler hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen web sitesini ziyaret edin:

<https://www.nikkiscrowe.com/content-warnings>

Sessiz bir çığlığın sesini bilen tüm kızlara.

"Peter diğer çocuklar gibi değildi; ama sonunda korktu. İçinden bir ürperti geçti, denizin üzerinden geçen bir ürperti gibi; ama denizde bir ürperti dięerini izler, ta ki yüzlercesi olana dek..."

- J.M. BARRIE

PROLOGUE

ANNE

ANNE YALINAYAK, ÇOCUK KUÇAĞINDA INLIYOR.

Baş belası bir çocuk, huzursuz ve memnun edilmesi zor.

Yaramaz da. Bunu onu uzun zamandır tanımadığı halde biliyor. Sadece iki haftalık ama bu yeterince uzun bir süre.

Onu doğurduğu anda başının belaya gireceğini biliyordu.

Tüm çocukları arasında onun doğumu en zoru olmuş, doğum sancılı ve uzun sürmüştü.

Şimdi, su kenarına doğru ilerlerken kumsalın serin kumu ayaklarının altında gıcırıyor. Gece keskin ama ılık, yıldızlar parlak ve o yüzünü evrene dönüp hepsine gülümsüyor.

Sonra bebek ağlar.

Henüz sesi çıkmıyor, sadece şikâyetleri var ve bunları dile getirmekten hoşlanıyor.

Dikkatinizi bana verin, diyor çığlıkları. Çünkü ben en önemlisiyim.

Yaramaz ve kibirli.

Eğer onu tutar ve diğer çocuklarının arasında bir yer verirse, hepsini yok edecektir.

Bunu onun doğasını bildiği kadar kolaylıkla biliyor ve her ikisi için de yapılacak başka bir şey yok.

Ya o ya onlar.

Tek yol bu.

Ve yine de göğsünü ağrıtıyor.

Diğerlerini kurtarmak için bir çocuğu terk etmek. Belki bir gün bu kadar dengesiz olmamayı öğrenir ama bunu kendisiyle birlikte öğrenmesine izin veremez.

Orman yapraklarından kopardığı kıvrılmış dev bir yaprağı suyun yüzeyine yerleştirerek derme çatma bir sal oluşturur. Lagünün sularının iyileştirici olabileceğini duymuştur ve belki de onun sorunlu çizgisini iyileştirebilir.

En azından bunu yapabilir. Ona verebileceği tek şans.

Bebeği yere yatırır. Yaprak batıyor, etrafına su fişkırıyor ve bebek titreyerek daha yüksek sesle feryat ediyor.

"Özür dilerim," diyor ona ve sonra onu itiyor ve su onu alıp götürüyor.

PETER PAN

BU BİR UYANIKLIK UYKUSU OLMALI. RÜYADAN ÇOK KABUS.

Mezarımın içinde uyuduğumda, bazen onun tamamen sessiz karanlığına uyanır ve hala uyku dünyasında olup olmadığını merak ederdim. Belki de bu odur, ama karanlık yerine altın bir ışık var.

Tek mantıklı cevap bu. Tinker

Bell öldü. Benim tarafımdan

öldürüldü.

Balkonumda durup adımı söylemesine imkan yok.

Merhaba, Peter Pan.

Sonsuzluk bir anda geçer.

Tinker Bell'in kanatları arkasında çırpınıyor. Onu öldürdüğüm zamanki yaşında, ölümsüz ve yaşlanmıyor, bir cesedin sahip olabileceğinden çok daha güzel.

O gece, ona o ağza alınmayacak sözleri söylediğimde giydiği elbiseyi giyiyor. İskelet yapraklarına benzeyen elbise, göğsünü kare şeklinde kesiyor, dizleri sivri. Etrafında peri tozları dönüyor ve balkonun korkuluklarını kaplayarak grileşen ışıktaki parıltılarına neden oluyor.

"Tink."

Uzun zamandır onun adını söylememiştim ve heceler dudaklarımda bir lanet gibi duruyor.

"Tinker Bell."

Bana gülümsüyor ve nefesim kesiliyor.

"Seni görmek çok güzel," diyor.

"Buraya nasıl geldin?"

Elleri elbisesinin bir kıvrımını tutuyor ve vücudunu ağırbaşlı bir S-eğrisi şeklinde büküyor. Kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor. "Beni özledin mi, Peter?"

Midem bulanıyor.

Bunu yapamam.

O burada olamaz.

Darling onu göremez, ikizler hayatta olduğunu bilemez ve Vane... Vane'in ne diyeceğini biliyorum.

Kurtul ondan.

"Nasıl geldin Tink?" Tekrar soruyorum.

Ada beni yine cezalandırıyorsa, onu buraya getiren büyüü öğrenmeliyim. Eğer Tilly benimle taşak geçiyorsa. Belki Roc'tur? Roc'un aldatma gücü var mı?

Panik boğazımda ateş gibi yükseliyor.

Ondan kurtulmalıyım.

"Ada beni geri getirdi," diye cevap veriyor ve bana doğru bir adım atıyor. Ben geri çekiliyorum, o somurtuyor.

Bir zamanlar Tink'in isteklerine boyun eğiyordum. Ona istediği her şeyi verdim. Sahip olduğum tek arkadaşım oydu ve hiç arkadaşım olmamasından korkuyordum.

"Sanırım sana, oğullarıma ve saraya bir hediye olmalıyım," diyor. Kanatlarını çırpıyor ve peri tozu bir rüzgâr anaforuna kapılıp etrafımda dönüyor. "Karanlığınız için küçük bir ışık."

Boynumdan aşağı soğuk bir ter boşalıyor.

Lagündeki ruhların fısıltıları bana geri geliyor.

Karanlıkta sıırılsıklam, ışıktan korkuyor.

Ama bu? Bu bir çeşit şaka olmalı.

Tink ışıkla parlıyor gibi görünebilirdi ama her zaman karanlığı temsil ederdi. Sanırım bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorduk. Birbirimizde başkalarında nadiren gördüğümüz bir şey görüyorduk. Kirli işleri yapmaya istekli olmak. Ve bazen kirli işleri sırf eğlenceli olduğu için yapardık.

Ruhlar şimdi bana hangi dersi öğretmeye çalışıyor?

Kaç çemberden atlamam gerekiyor?

Ne zaman bitecek?

Kurtul ondan.

Şimdi kafamın arkasında Vane'i duyabiliyorum. Sona giden bir yol. Bu her neyse, sadece daha fazla belaya yol açabilir ve ben beladan bıktım. Bir kez olsun sessizlik istiyorum. Nefes almak istiyorum. Gölgeyi tadını çıkarmak istiyorum. Darling'i kollarımda istiyorum. İstiyorum...

Huzur içinde olmak istiyorum.

Bu düşünce beni hazırlıksız yakaladı. O kadar beklenmedik ki sinüslerimde bir şey yanıyor, gözyaşı olması gereken bir şey.

Kıpırdamadan yatmak ve artık endişelenmek zorunda kalmamak istiyorum.

Gölgeyi geri aldım. Gerçekten aynı oyunu oynamak zorunda mıyım?

Hayır. Bunu yapmayacağım.

Barış için bir karanlık eylem daha buna degecek ve ruhlar artık onlar için dans etmediğimi bilecekler, bu her ne hastalıklı şakaysa.

Bir nefes alıyorum ve sonra asla konuşmayacağıma yemin ettiğim sözleri söylüyorum: "Ben perilere inanmam," diyorum.

Kelimeler dilimde yanıyor, onları ilk söylediğim ve Tink'in gözlerimin önünde ölmesini izlediğim zamankinden daha fazla.

Ama bu sefer bana gülümsüyor ve başını arkaya atıp gülüyor.

ROC

SMEE BENİ BARDA BULDU, KAPTAN'IN EN İYİ ROMUNDAN BİR KADEH DOLDURUYORDU. Koyu likör kadehi doldururken havayı baharat ve dumanla kokulandırır.

"Uyanmışsın," diyor.

"Ve beni gördüğün için çok heyecanlı görünüyorsun." Barın üzerindeki aynadaki yansımada onun gözleriyle karşılaşıyorum. Yüzümde hâlâ kurumuş kan izleri var ve yırtık pırtık gömleğimi kaplıyor. Kaptan bana yeni bir kıyafet verme zahmetine katlanmamıştı.

Kendi yarattığım bir karmaşanın içinde yatmama neden izin verdiğine dair sağlam bir tahminim var.

"Ona söyledin, değil mi?" Smee'ye söyledim. "O da Everland'e gitti."

Canavarın kendini doyurmasının bir avantajı, sonrasında sezgilerimin özellikle iyi olması, duyularımın özellikle artması. Ve artık Kaptan'ı hissedemiyorum. Farkındalık alanımda onu aradığımda, bir boşluktan başka bir şey yok.

Smee cevap vermiyor, ben de onu biraz daha kışkırtıyorum.

"Gitti ve seni yanında götürmedi mi?" Ben tsk-tsk.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Güneş ışığı omzunun üstündeki kurşunlu cam pencerelerden içeri süzülüyor ve onu keskin bir altın ışığıyla çevreliyor. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum - Hook'un evinde saat yok ve ben de cep saatimi kaybetmiş gibiyim. Ama sanırım sabah dokuzu biraz geçiyor. En son ne zaman beslendim? Ne zamandır dışarıdayım? Benim türümden biri için,

Tipik bir ziyafet insanı günlerce baygın bırakabilir. Ama bu tipik bir ziyafet değildi ve ben de tipik bir adam değilim.

"Evet, Jas'a söyledim," diyor Smee. "O kızın peşinden gitti ve ben kalmayı seçtim."

İkimiz de bu hikâyede daha fazlası olduğunu biliyoruz ama aralarında ne tür küçük kavgalar olduğu umurumda değil. Sadece beni nasıl etkilediğini bilmek istiyorum. Ve bu ifadenin benim geleceğimle ilgili olan tek bir kısmı var.

Onun peşinden gitti.

Wendy Darling.

Onu ilk o bulursa, etini kemiklerinden sıyrırım.

Bardağı geri itip içkiyi yudumluyorum. Alkolün yakıcılığı öfke kıvılcımını uzak tutmaya yardımcı oluyor. Kaptan gitti ve şimdi bir plana ihtiyacım var. Aptal küçük bir pislik gibi aklımı kaçırmamanın anlamı yok.

"Ne kadar zaman önce?" Smee'ye sordum.

Kalçasını uzatıyor, kolları hâlâ çapraz. "Onu ilk sen bulsaydın ne yapardın söyle bana?"

"Sana gerçeği ya da yalanı söylemem gerçekten fark eder mi? İkisine de inanır mısın bilmiyorum."

"Bileceğim."

"Pekâlâ." Bir kadeh daha dolduruyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Gerçek şu ki, henüz emin değilim. Koşullar cevabı değiştiriyor. Ama muhtemelen sırf eğlence olsun diye onu bıçaklayacağım."

Smee'nin ifadesi birkaç saniye boyunca değişmiyor. Bu kadının hiçbir şey ele vermeme yeteneğine bayılıyorum. *Taş gibi* kelimesini bir kadını tanımlamak için hiç kullanmadım ama Smee biraz daha çaba gösterse mermerden bir heykel olabilir.

Bir süre sonra yaklaşıp elimdeki bardağı alıyor ve bardağın üzerine bırakıyor.

"Senin hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye soruyor. "Pek değil."

"Bence çoğu şeyi çok az önemsiyorsunuz."

Bakış açısını ölçmeye çalışarak ona bakıyorum. Acıma hissediyorum, hem de hiç hoşlanmadığım bir acıma.

"Bence çok az şeyi önemsiyorsun," diye devam ediyor, "çünkü bunun seni güvende tuttuğunu düşünüyorsun. Eğer çok az şeyi önemsiyorsanız, kaybedecek çok az şeyiniz vardır."

Kürek kemiklerimin arasında bir düğüm oluşuyor ve tekrar yer değiştiriyorum.

"Ama ne var biliyor musun?" Smee diyor ki. "Bu kadar az şeyi önemsemek, gerçekten önemsediginizde bunu kaybetmenin çok daha yüksek bir maliyeti olduğu anlamına geliyor."

Düğüm, göğsümde hissedebileceğim kadar sıkılaşıyor. İçgüdülerim onun ulaşamayacağı bir yerde dans etmemi istiyor ama Smee gibi bir korsana karşı zayıflık göstermeyeceğim.

"Devam et," diyor. "Jas'ın hayatını, *gerçekten* önemsedğin tek şeyi neredeyse öldürecek olan kişi için tehdit et."

Uzun saniyeler boyunca birbirimize bakıyoruz. Ev sessiz, biz de sessiziz ama sessizliğimiz pek çok şey söylüyor.

"Senden hoşlanıyorum, Smee," diyorum ona. "Ama kardeşimi bir daha tehdit edersen bu son olur. Sanatçı değilim ama şiddet konusunda uzmanım ve senin kanınla bir başyapıt çizeceğim." Gülümseyip bardağı elime alıyorum, içkiyi ağızıma boşaltıyorum ve bakışlarımı sürekli ondan ayırmıyorum.

Bardağı barın üstüne geri koyduğumda, yüksek sesle şangırdıyor. Smee'nin sağ gözü irkildi, ama bu onun sahip olduğu tek şey.

"İkimize de bir iyilik yap ve Vane'i bu işin dışında bırak." "İkimize de bir iyilik yap ve Jas'ı bıçaklama."

"Neden umursadığını bilmiyorum. O seni terk etti."

"Yıllardır görmediğin bir sevgiliyi neden bu kadar önemsedğini anlamıyorum."

Göğsümdeki düğüm sıkılaşıyor, kalbimi bastırıyor.

"Çünkü ben sahiplenici bir hıyarım," diyorum ona. "O şeyi sevmek zorunda bile değilim. Ya da kızı, duruma göre. Benim olan benimdir ve bir kez benim oldu mu, başkasının olamaz."

"Kendine anlattığın bu hikaye neredeyse üzücü," diyor. "Ve bunun için Wendy Darling'e acıyorum."

Kara bulutlar güneşi kapatarak içeri giriyor. Hava buz gibi olur. Neverland için garip bir şey.

Smee havanın değişimine bakıyor ve sonra hızla bana dönüyor. "Senin için gitme vakti Timsah. Dokunduğun her şeyi yok etme görevinde iyi eğlenceler. İşin bittiğinde, bir kemik ve kül yığınının başka bir şeyin üzerinde durmayacağından şüpheleniyorum. Umarım buna değer." Başını kapıya doğru eğerek gitmemi işaret etti.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Sesimi düz tutuyorum, hiçbir şey belli etmiyorum. "Böylece onu da yok edebilir misin?"

Derin bir nefes alıyorum, burun deliklerim açılıyor. "Tek tek anlatmamı ister misin? Sikimi nereye sokacağımı, onu nasıl çılgılık attıracağımı bilmek

ister misin?

Benim adım mı? Bir şeyi yok etmek iyi hissettirebilir, Smee. Sana söz veriyorum." "Sen umutsuz vakasın," diyor.

"Hepimiz bu kahrolası ada zincirinde değil miyiz?" Şu an biraz sarhoş olabilirim. Bazen tıka basa yedikten sonra içim aynı şekilde çalışmıyor. İçki doğrudan kafama girebilir. Genelde bu kadar kötümser değilimdir.

Smee iç geçirir. "Wendy Darling'ın izini uzun zaman önce kaybettim. Jas'ın senden daha fazla bilgisi yok." Kapıya doğru yürür ve çekerek açar. Ahşap çerçeve kirle kaplanmış, kapı kolu altın kaplamasından arındırılmıştı. Yüzbaşı görünüşe bu kadar önem verirken neden buna izin versin ki?

Çünkü bu kapıdan hiç girip çıkmadığını fark ettim. Bu kapı korsanlar içindi, soysuzlar için. *İyi oynadın, Smee.*

Ama bildiğim bir şey varsa, o da birinin gardını düşürecek kadar uzun süre benden ne olmamı istiyorsa o olmamdır.

Sonra da onları yiyorum.

"Güle güle, Smee."

Vedası, kapının yüzüme sertçe çarpılması oldu.

Yoldan aşağı inmeye başladım.

B planı zamanı.

WINNIE

DONARAK UYANIYORUM. VAROLMAYAN ÜLKE'YE GELDİĞİMDEN BERİ, ILIK BİR HAVA VAR,

Tropikal bir yer. Hiç böyle soğuk olmamıştı.

Etrafımdaki çocukların sıcaklığını hissedebiliyorum. Vane, arkamdaki sert çizgisi, kolunu ortama dolamış. Bash önümde, bacaklarım onunkilere dolanmış. Kas yatağın diğer ucunda, eli bileğime kilitlenmiş.

Ve yine de... *tüylerim diken diken oldu.*

Gözlerimi sabahın ilk ışıklarıyla açıyorum, güneşin ilk ışıkları yatak odamın açık pencerelerinden içeri süzülüyor.

Ama ışık seyrelmiş, turuncudan çok gri. Ve... bu yağın kar mı?

Dirseğimin üzerine oturuyorum. Vane arkamdan inliyor. Bash bana doğru uzanıyor. "Çok erken sevgilim," diye mırıldanıyor. "Yatağa geri dön."

"Varolmayan Ülke'ye hiç kar yağar mı?" Ben soruyorum.

Kalın pullar ışıktaki dönüyor ve rüzgâr yön değiştirdiğinde açık pencereden odaya dökülüyor, yerde küçük su birikintileri halinde eriyor.

Bash'in kara kaşları çatılır. "Asla."

"Şey, kar yağıyor. Şu anda."

Gözleri birden açıldı. Başını kaldırıp bana bakarken kaşları çatılıyor, uykusu bakışlarından siliniyor.

Sonra dikleşir ve pencereyi kontrol eder. "Ne oluyor lan?"

"Neler oluyor?" Kas sorar, sesi uykudan bulanıklaşmıştır.

Göğsümde bir baskı oluşuyor. O eski korku hissini fark etmem bir saniyemi alıyor. Onunla dolu olarak büyüdüm. Bir hayalet gibi peşimi bırakmıyor, boş duvarlar boyunca uzanıyor, karanlık köşelerde saklanıyordu. Tüm bunların nereden geldiğini, neden burada olduğunu analiz edemedim panik başlıyor.

Yine bir çocuğum, öcülerden saklanıyorum, geleceğin getireceklerinden korkuyorum, delilikten dehşete düşüyorum.

Nefes alışım hızlanıyor.

Vane arkama oturuyor, göğsünün sıcaklığını bana doğru bastırıyor. "İyisin, Win." Sesi kulağıma karanlık ve ağır geliyor ve midem fırıl fırıl dönüyor.

Artık Vane ve ben Varolmayan Ülke Ölüm Gölgesi'ni paylaştığımıza göre, ondan saklanmak mümkün değil. Hissettiğim her şeyi biliyor. Korktuğum her şeyi.

Bu bilgi neden gözlerimi yaşartıyor bilmiyorum. Her zaman aşkı özlemedim mi? Korunmayı ve bakılmayı?

Peki neden kendimi bu kadar savunmasız hissediyorum? Zayıflıklarım hakkındaki samimi bilgisi yeni yün gibi yıpratıyor.

"Bir sorun var," diyorum ona.

Kas yataktan kalkıyor ve pencere kenarına doğru ilerliyor. Nefesi havada yoğunlaşıyor.

Dehşet büyüyor.

"Peter Pan nerede?" Ben soruyorum.

Odaya bakıyoruz, sonunda onun yokluğunu fark ediyoruz. Mezarına mı kaçtı? Onun için çok mu fazlayız? Ben onun için çok mu fazlayım?

Yatağın kenarından kayarak, Kas'la pencerenin önünde buluşuyorum. Saçları gevşek, omuzlarına dökülüyor ve rüzgâr bir tutamını yakalayıp koyu ipekten bir perde gibi etrafımızda dalgalandırıyor. Çıplak omzumu gıdıklıyor.

Dışarıda, Varolmayan Ülke ince bir kar örtüsüyle kaplıdır ve evin ötesinde, dalgaların kıyıya çarptığı kumsal gridir.

Dehşet bir yılan gibi kaburgalarımın etrafında dolanıyor.

Kas'a bakıyorum. "Varolmayan Ülke'yi hiç böyle gördün mü?"

Gözlerini ufka dikmiş, kaşlarını çatmış. "Asla," diye itiraf ediyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

Ve sonra duydum, uzaklardan gelen kavga seslerini. Ve ormanda, altın rengi bir ışık parlaması.

Pan olduğunu biliyorum.

Üzerimde sadece bir atlet ve külot var, bu yüzden bulabildiğim ilk giysiyi çekiştiriyorum - bir çift kısa şort. Bash çoktan kapıdan çıktı ve ben de onu çatı katına, balkona ve merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim.

Martılar uzakta ciyaklıyor ve dalgalar sahilde kükrüyor. Korku göğüs kemiğimi dövüyor.

Yanlış bir şeyler var.

Bir şeyler yanlış.

Dehşet benim değil.

Bunu şimdi arka bahçeden geçerken fark ediyorum, kar çıplak ayaklarımı ısıtıyor, ayak parmaklarımı uyuşturuyor.

Dehşet Peter Pan'a ait ve bir şekilde Varolmayan Ülke'nin köklerinde gümbürdediğini hissedebiliyorum.

Çok ama *çok* yanlış bir şeyler var.

Bash ve ben ormanda bir açıklığa geldiğimizde Peter Pan'ın yalnız olmadığını görüyoruz.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor Bash.

Peter Pan'ın boğazında parlayan siyah bir bıçağı olan bir kadın var. Onu bir meşe ağacının kalın gövdesine bastırmış. Derisindeki bir yarıktan kan damlıyor ve çıplak göğsünden aşağı akıyor.

"Kim o?" Bash'e sordum. "Ne istiyorsun?" Ben de ona soruyorum.

Sonra bana dönüyor, dolgun dudakları geniş bir gülümsemeyle geriye çekiliyor.

Ve hemen anladım, çünkü onu bir imgelemde gördüm, atamı, orijinal Darling'i öldürdüğü imgelemde.

"Tinker Bell."

Pan'dan geri adım atar ve bileğinin bir hareketiyle bıçak kaybolur. "Seninle tanışmak ne büyük bir zevk, Winnie Darling."

Kanatları çırpınarak onu orman zemininden kaldırıyor. Etrafında altın sarısı tozlar dönerken kendini birkaç metre havada tutuyor ve sabahın kasvetli griliğini uzaklaştırıyor.

"Bu gerçek olamaz," diyor Bash.

"Benim yakışıklı oğlum." Tinker Bell ona doğru uçar. Tökezleyerek geri çekilir. "Bana yaklaşma."

İnce alt dudağını dışarı doğru itiyor. "Bunca yıl sonra anneni böyle mi selamlıyorsun?"

"Bunun imkanı yok." Bash omurgasını dikleştirir. "Bu lanet bir şaka. Bunu Tilly mi yapıyor?" Yakındaki ormanı tarar. "Yeter kardeşim. Bu

hiç komik değil!"

Tinker Bell yere geri dönüyor ve kanatları hareketsiz kalıyor. Bash'e doğru bir adım atıyor ama önünü kesiyorum.

"Onu duydun," diyorum ona.

Benden birkaç santim daha uzun ama Neverland Gölgesi'nin yarısı bende ve geri adım atmamın imkanı yok.

"Sevgili kızım." Masumiyetini göstermek için ellerini uzattı. "Ben sadece oğlumu özledim. Bir anne sonsuzluğun yarısını karanlıkta geçirdikten sonra onu kucaklayamaz mı?" Peter Pan'a sivri bir bakış gönderir ve Peter Pan'ın çenesi bükülür.

Patikadan ayak sesleri geliyor ve bir saniye sonra Vane ve Kas bize katılıyor. "Bu da ne-" diye başladı Kas.

"Biliyorum," diyerek Bash onun sözünü keser.

Fae dilinde konuşmaya başlıyorlar, çanlar aramızda düzensiz bir şekilde çalıyor.

"Yemin ederim gerçeğim," diye yanıtlıyor Tink. "Etten ve kandan." Elini uzatıyor. "Devam edin. İkinize de bir illüzyonu nasıl tanımlayacağınızı öğrettim. Beni buna karşı test edin."

Kas etrafımda dolanıyor ve içim daralıyor. Bundan hoşlanmadım.

Kas ona doğru uzanıyor ve elinin büyük avuç içini yanağına dayıyor. Ona doğru eğiliyor ve öfkem korkumun yerini alıyor.

Onunla oynadığını, anne sevgisiyle doluymuş gibi davranmaya çalıştığını zaten biliyorum.

Kas yanmış gibi elini geri çekiyor.

"Gördün mü?" Tink'in kanatları gri ışıktaki daha parlak parlıyor.

Kas, sanki buna inanamıyormuş gibi, sanki bir numara arıyormuş gibi parmaklarını birbirine sürtüyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Bash sorar.

"Varolmayan Ülke her zaman sihir ve imkânsızlıklarla dolu bir yer olmuştur, değil mi Peter Pan?" Tink, hâlâ meşe ağacına yaslanmış olan ve göğsünden kan akan Peter Pan'a döner. Şaşkın görünüyor. İtiraf etmek istediğimden daha fazla.

"Sen sihrin ve imkânsızlığın ilk parçasıydın," diye devam ediyor. "Öyle değil mi, Peter Pan? Aşağıda, lagünün ruhlarıyla geçirdiğim onca zaman boyunca, efsaneler, insanlar ve kendilerini efsane sanan insanlar hakkında pek çok tuhaf şey duydun."

Pan sertleşiyor.

"Yeter." Vane açıklığa doğru adım atar. "Ne istiyorsun? Konuş ve sonra siktir git."

Tink başını eğip Vane'e bakıyor ve içimdeki bölgeci sürtük neredeyse ağaçları devirecek.

"Seni tanıyorum," diyor. "Karanlık Olan. Lagünün ruhları seni sevdi." Parmağını göğsünde gezdirmek istercesine ona doğru uzanıyor ama adam temas etmeden önce elini tutuyor.

"Dikkatli ol," diye uyarır. "Yoksa ne olur?" diye sorar.

"Yoksa seni lagünün dibine geri gönderirim. Soru sormak yok."

"Deneyebilirsin." Dönerek uzaklaşıyor, kanatları açılıp kapanıyor, sonra tekrar açılıyor. "Peter Pan zaten ağza alınmayacak sözler söyledi." Dilini tutuyor. "Kavga etmek istemiyorum," diye ekliyor. "Telafi etmeye geldim. Bir daveti genişletmek için." Kollarını açarken sesi yükseliyor. "Bir ziyafet ve dirilişimi kutlamak için Fae sarayına gelin. Biz hepimiz arkadaş olabiliriz."

"Biz aptal değiliz," diyor Bash.

"Tabii ki hayır. Sen benim oğlumsun ve ait olduğun yere, eve gelmeni istiyorum."

Kas ikizinin yanında duruyor. "Fae sarayı artık bizim evimiz değil."

"Bunu değiştirebilirim." Tink en yakın patikadan aşağı inmeye başlar. "Kız kardeşinden sürgününü iptal etmesini ve kanatlarını sana geri vermesini istedim. İyi niyetimizi göstermek için en azından bunu yapabiliriz." Yolun ortasında durdu ve omzunun üzerinden bize baktı. "Varolmayan Ülke'yi birleştirelim ve savaşı durduralım. Şu anda tek istediğim bu. Eve dönün sevgili oğullarım. Saray sizi kollarını açarak karşılamaya hazır."

Karlı ve puslu gün ışığında parlayan kanatlarıyla uçuşa geçiyor ve bir sonraki virajda peri tozu bulutu içinde kayboluyor.

BASH

ONUN GIDIŞINI IZLERKEN GÖZLERİM YANIYOR, IKIZIM DE AYNİ ŞEKİLDE HAREKETSİZ DURUYOR.

Yanımda.

Başka tarafa bakamıyoruz.

Bu gerçek mi? Kas soruyor.

Eğer öyle değilse, bu gördüğüm en iyi illüzyon.

Sevgili kardeşimiz bu kadar alçalır mı? Kendi annemizin bir serabıyla bizi kandırmak için?

Kalbim hızla atıyor, ellerim titriyor. Göğüs kafesime baskı yapan ve beni bir şeyler yapmaya iten ağırlığı görmezden gelemiyorum. Ama ne? Bununla ne yapacağız?

Eğer gerçekse, nasıl? Nasıl geri döndü?

Kızgın mıyım, üzgün müyüm, acı mı çekiyorum, şaşkın mıyım ya da bunların hepsi birden mi bilmiyorum. Belki de duygularım büyükannemin bir kase çorbası gibidir, hasattan arta kalan tüm sebzeler. Doğanmış, püre haline getirilmiş, karıştırılmış, karıştırılmış ve karıştırılmış.

Nana annemizden nefret ederdi. O zamanlar anneler ve büyükanneler arasında rekabet olmasının normal bir şey olduğunu düşünürdüm. Ne de olsa ikisinin de babamı sevmesi gerekiyordu ve kralın sevgisi ve ilgisi için yarışmaları bana hiç de garip gelmiyordu.

Ama şimdi anlıyorum ki Nana Tink'ten nefret ediyordu çünkü o taş kalpli bir kaltaktı.

Ninem Tinker Bell'den nefret ederdi çünkü Tinker Bell babamı sevmezdi. Onu kullandı.

Hep böyle miydi? Bazen annemin Peter Pan'i kaybetmeden ve aklını yitirmeden önce nasıl biri olduğunu merak ediyorum.

Ve şimdi.

Tinker Bell'in altın ışıltısı uzaklarda kaybolduğunda, nihayet dönüp Pan'ı kontrol ediyorum.

Bakışları aynı sabit noktaya takılmış ama dikkati çok daha uzakta.

Gözlerinin etrafındaki ince çizgilere içsel bir acı kazınmış.

Annem çoğu insandan nefret etmiş olabilir ve taşların kan verdiği gibi sevgi vermiş olabilir, ama her zaman onu bir kalbi varmış gibi *gösteren* bir kişi vardı.

Küçük bir parçam bu yüzden onu hep kıskanmıştı. Bizim sahip olmadığımız neye sahipti, onun kendi etinden ve kanından? Kas, Tilly ve ben onun oyunlarında sadece birer piyonduk. Bizi buraya getir. Oraya götür.

Ama Peter Pan... Eğer biz onun oyun taşlarıysak, o ödüldü.

Ve şimdi hayatta olduğuna göre onun hakkında ne hissediyor? Onu öldürdükten sonra mı?

Bu çok kötü.

Bu çok kötü.

Lagün ne halt ediyor ve bunu neden yapıyor? Önce Balder, şimdi de Tinker Bell.

Merdivenlerden yukarı çıkıp eve giriyorum ve çatı katını geçiyorum. Barın önünde durup uzanıyorum ve en yakın viskiden bir şişe alıyorum. Yeşil etiketli ve altın kapaklı, ölümlü dünyadan bir elma karışımı. En iyisi değil ama iş görür. Boş bir bardağı ters çeviriyorum, likörden iki parmak dolduruyorum ve geri fırlatıyorum.

Önce tatlılık dilimi kaplıyor, sonra ateş boğazımı yakıyor. Likör mideme yerleştiğinde, bazı duygular çözülüyor ve sonunda onları anlamlandırabiliyorum.

Öfke galip gelir.

Kas arkamdan geldi. "Bana da bir tane doldur."

Ben de kabul ettim ve uzattım. Hızla içiyor ve elinin tersini ağzına götürerek tıslayarak nefes veriyor. "Bu da ne böyle?"

Winnie ve Vane arkamızdan geliyor, sonra Peter Pan.

Bir hayalet görmüş gibi görünüyor. Yaşayan, nefes alan bir hayalet.

Her şey değişmek üzere.

Lanet olası her şey.

"Belli ki bu bir tuzak," diyor Vane ve ona da bir içki doldurmam için parmaklarını sallıyor. Bardağın üzerine birkaç bardak diziyorum ve içkiyi dağınık bir şekilde dolduruyorum.

"Tabii ki bu bir tuzak," diye cevap veriyorum ve ona bir bardak uzatıyorum. Yarısını geri içiyor. Saçları darmadağınık, birkaç siyah tel alnının üzerinden ve gözlerinin önünden sarkıyor. Darkland Karanlık Gölgesi'ni kaybetmiş ve şimdi Neverland Karanlık Gölgesi'ne sahip olsa da, gözünde hâlâ Darkland gölgesinden kalma eski yara izi var; sağ gözünün üzerinde üç derin kesik var, göz tamamen siyah.

Hâlâ yara izleri olabilir ama değiştı. Sadece henüz nasıl olduğundan emin değilim. Ya da bunun bizim için ne anlama geldiğinden.

Şimdi Darling'le bizim paylaşmadığımız bir şeyi paylaşıyor ve bunun henüz kafasına girip girmediğini söyleyemem. Her zaman kibirli bir hıyar olmuştur zaten. Belki daha da kibirli bir hıyar olursa fark etmem.

Darling odanın kenarında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Henüz pek bir şey söylemedi. Söyleyecek ne var ki? Annem Peter Pan'i sevdiği için atasını öldürdü.

Sevgilim Peter Pan'a bayılır.

Darling'i seviyorum, kardeşimi de öyle.

Tinker Bell gitmeli. Şimdiden plan yapıyor olmalı. Muhtemelen sarayda-

"Kahretsin," diye geveledim. "Tilly."

Kas'ın karanlık bakışları bana yöneliyor, gözleri kısılmış, kolları Darling'inki gibi kavuşturulmuş. Eğer hepimizi bir ölçü çubuğuna koymam gerekseydi, birbirlerine en çok benzeyenler onlar olurdu. Bir ucunda nazik, yumuşak ve kibar. Diğer ucunda acımasız, aşağılık ve kötücül. İkizim acımasız olabilir ama elinden geldiğince nazik olmayı tercih eder.

Sevgili annemiz Tilly'yi bükecek, Kas'a fae dilimizde söylüyorum.

Kız kardeşimiz Fae kraliçesine karşı çok uzun zamandır savaşıyoruz, ama aklıma gelen ilk şeyin onu kendi annemizden kurtarmak olması gerçek duygularım hakkında bir şeyler söylüyor.

Küçük kız kardeşimiz Tinker Bell'e denk değil. Hiçbir zaman da olmadı.

Ama kız kardeşimiz kendi isteğiyle mi gelecekti yoksa onu saraydan tekme tokat dışarı mı sürüklememiz gerekecekti?

Bu senin iyiliğın için, derdik ona. Sonunda bize inanır mıydı?

Aynı şey için babamızı öldürdük ve bakın bu bizi nereye getirdi.

Tink, Tilly'den sürgünümüzü iptal etmesini ve kanatlarımızı bize geri vermesini istediğini söyledi.

İyi niyet. Hah. Daha çok saçmalık gibi. Kas ve ben ikimiz de kanatlarımızı geri istiyoruz.

Neredeyse her şeyden çok.

Darling'den daha mı fazla?

Ne düşündüğünü biliyorum, diyor Kas.

Hayır, değilsin, iddia ediyorum.

Ne düşündüğümü biliyor muyum? Günaha girmek lanet bir şeydir.

Kas ve ben bu odada gölgesi ve kanatları olmayan tek iki kişiyiz. Tek istediğimiz uçmakken yere çakılmış durumdayız.

"Yüksek sesle konuşun prensler," diyor Vane ve kadehini boşaltıyor. Kadehi bir kenara bıraktığında siyah gözü parlıyordu. "Sır saklamanın zamanı değil."

Kas iç çeker ve bara yaslanır. "Kanatlarımızı geri istiyoruz."

"Yalan söylüyor." Pan odaya doğru bir adım daha atar. "Tink'i her zaman okuyabilirim. Çoğu kişiden daha kolay. Ve yalan söylüyor. Kanatlarını kardeşinden istemedi. Hatta bahse girerim seni saraya geri getirme konusunda Tilly'ye bile danışmamıştır."

"O havucu önümüzde sallayıp duruyorlar," diyor ikizim. "Bundan gerçekten bıkmaya başladım."

"Biliyorum." Pan elini saçlarının arasında gezdirir ve çatı katını adımlamaya başlar.

Adımları yavaş ama bilinçli. "Ne düşünüyorsun?" Ona soruyorum.

Sırtını bize dönerek şöyle diyor: "Sana hiç sormadım, kanatların nerede? Onları nasıl geri alacaksınız?"

Kas ve ben birbirimize bakıyoruz. Nana bize, Fae'ler dışında kimsenin geleneklerimizi bilmeye hakkı olmadığına dair derin bir inanç aşıladı. Ama Peter Pan da en az bizim kadar Varolmayan Ülke'de ve zaten biz sürgün edildik, bu yüzden kuralların hala geçerli olduğundan emin değilim.

"Genel olarak konuşursak," diye başlıyorum, "eğer uçan bir fae yanlış bir davranışının cezası olarak kanatlarını kaybederse, kanatlar yakılır. Ancak kraliyet soyu bu cezadan muaftır, bu yüzden kanatlar büyülü bir kap içinde kasada saklanır. Kardeşimizin hangi kabı seçtiğini bilmiyoruz."

Bardan uzaklaşan Kas devam ediyor. "Onları bize geri vermek sadece kabı bize vermekten ibaret. Geminin üzerindeki bağlayıcı büyünün kilidini açacak ve böylece kanatlarımızı geri kazandıracak olan şey onu hediye

etmektedir."

"Bu kasaya en son ne zaman girdiniz?" Pan omzunun üzerinden sorar.

"Yıllar ve yıllar," diye cevap veriyorum.

"Gemiye bulmak ne kadar zor olabilir ki?" Asla Ağacı'na ulaştığında bize dönüyor. Muhabbet kuşları bu sabah sessiz, ama peri böcekleri göz kırpmıyor ve gölgeli dalları yumuşak altın rengi ışıqla dolduruyor.

"Kasa çok büyük," diye cevap veriyorum. "Ve dolu," diye ekliyor Kas.

"Ama imkansız olmazdı," diyorum. "Bunu hissettiğimizde anladık."

"Ne öneriyorsun?" Vane, Pan'la çatı katının ortasında buluştu.

"Fae sarayına ve kasalarına girip kanatlarını geri çalmak mı? Tüm fae sarayı tepemizdeyken, küçük bir fae kraliçesi ve onun dirilmiş kötü annesi tarafından yönetilirken, bilinmeyen büyülü bir kaptaki saklanan kanatları mı?"

Pan bir süre Vane'i izledikten sonra ağzına bir sigara koyar ve çakmağının çarkını çevirir, alev tutuşur. Ateşi sigaraya yaklaştırır ve içine çeker, sonra çakmağı kapatır. Birbirlerine bakmaya devam ederlerken, sigarayı uzun süre çekmesi kor ateşin aralarında parlak bir şekilde yanmasını sağlıyor.

Uzun bir nefes verdikten sonra Pan, "Evet."

der. Vane arkasını döner. "Tanrı aşkına."

"Kanatlarımızı geri alsak bile," diyor Kas, "hâlâ uğraşmamız gereken annemiz ve Tilly var."

Pan bir nefes daha çekiyor ve sigarasının külü parke zemine doğru savruluyor. Şu anda onu okuyamıyor gibiyim. Okuması kolay olduğundan değil. Keşke bir kez olsun bir şeyler anlatsa.

"Onları geri almana yardım edeceğime dair sana söz verdim" diyor. "Ve bu sözü tutmam gerekiyor. Tink bunun seni motive edecek tek şey olduğunu bilecek ve tarafını seçtiğini ve o tarafın ben olduğumu bilsem de, aynı ayartmayla karşı karşıya kalsam ne yapacağımı da biliyorum."

"Ölümsüz annemizi ve kanatlarımızı sana tercih edeceğimizi mi ima ediyorsun?" Kas soruyor.

"Kanatlarınıza hayır diyeceğinizi mi ima ediyorsunuz?" Pan karşı çıkıyor. Kas kaşlarını çatır ve başka tarafa bakar.

Elbette durum bundan çok daha karmaşık, ancak konuyu biraz açtığınızda yadsınamaz bir gerçeğe karşılaşıyorsunuz: Kanatlarımızı gerçekten istiyoruz.

Uçmak istiyoruz. Kendimizi yeniden bütün hissetmek istiyoruz.

Pan, Vane ve Darling gökyüzüne çıkabilirken, Kas ve benim yere çakılı kalmamız grubumuzdaki dengeyi değiştirdi.

Bunu yüksek sesle konuşmadık, hiçbirimiz. Ama aramızda, toprağı yaran bir çatlak gibi, bizi onlardan ayıran net bir çizgi var.

Grup dinamikleri farklı, güç değişiyor. Peki bu bizim için ne anlama geliyor? Darling'in gölgeye sahip olmasını hiç beklemiyordum. Bunu ona karşı kullanabileceğimden değil. Bunu elde etmek için yola çıkmadı. O şartların bir kurbanı.

Ama bu yine de gerçekleri değiştirmez.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyor. İnsan değil, kurt ayak sesleri. Balder bize doğru ilerlerken tırnakları tahtada gürültülü tıkırtılar çıkarıyor.

Mükemmel zamanlama.

Çatı katına ulaştığında hiçbirimize aldırış etmiyor. Onun yerine doğruca Darling'e yöneliyor, onun etrafında bir tur attıktan sonra, başının üst kısmı Darling'in beliyile aynı hizada olacak şekilde, onun yanına, kamburunun üzerine yerleşiyor.

Ona gittim. "Annemizi ölümden döndüren lagün hakkında ne biliyorsun?"

Balder bana bakıyor, kehribar rengi gözleri parlıyor. Darling parmaklarını Balder'in tüylerine gömüp onu kaşıyor ve Balder onun dokunuşuna gömülüyor.

"Şimdi sessizsin, değil mi?" Gözleri kapanıyor.

"Bir köpekten cevap alamayacağız." Vane deri yan sandalyelerden birine çöküyor ve botlarını alçak masanın üzerine koyuyor. "Ama hepimiz anladık, bence bu aptalca bir fikir ve ikizler uçmak istiyorsa seve seve yardım ederim. Sizi Marooner's Rock'ın kenarından aşağı atarım. O zaman gerçekten uçarsınız."

"Pislik yapma," dedim ona.

Dik oturur. "Şu ölümlü sözü neydi, Win? Aptallar hakkında olan."

Balder'in yanına çömelir ve Balder burnuyla onu çenesinin altından dürter. "Beni bir kez kandırırsan, kendinden utanırsın. Beni iki kez kandırırsan, benden utan."

"İşte bu. Kız kardeşin seni kaç kere kandırdı?"

Odayı geçiyorum ve masanın kenarına oturabilmek için botlarını masanın üzerinden itiyorum. Dirseklerimi dizlerime dayayıp ona doğru eğildim. Bana kaşlarını çatıyor. "Bak, Karanlık Olan. Bok suratlı olup Darling'i yatağıma bağlayıp çılgılık atana kadar sikmeyi mi tercih ederim

yoksa ölümsüz annem ve işbirlikçi kız kardeşimle uğraşmayı mı?

Açıkçası, ben ilkini istiyorum. İkincisi başımı ağrıtıyor. Ama bir zamanlar senin de bir kız kardeşin vardı."

Başını eğiyor, çenesinin çizgisi sertleşiyor, gözleri kısılıyor. "Dikkatli ol, prens."

"Ama onun intikamını almak için şüpheli şeyler yaptınız."

"Evet, *intikam*," diye tekrarlıyor. "O zaten ölmüştü."

"Ya hayatta olmasaydı? Eğer hayatta olsaydı, onu kurtarmak için ne yapardın?" Sesim tutuklaşıyor ve Tilly için hiçbir şey hissetmediğimi düşünsem de bedenim bunun gerçekliğine ihanet ediyor. Gözyaşlarım sinüslerimi yakıyor. "Kendinden bile olsa onu kurtarır mıydın?"

"Kız kardeşim beni öldürmeye hiç çalışmadı," diye belirtiyor.

"Eğer senin bir pisliğe dönüştüğünü görecektense kadar uzun yaşasaydı, yaşayabilirdi."

Bana saldırdı. Masanın kenarından taşıp yere çarpıyoruz. Üstüme çıkıyor, hava kararıyor, etrafında dönüyor. Kolunu geri çekip yumruğunu indiriyor ama ben ondan bir saniye öndeyim ve beni Darling'e dönüştüren bir illüzyon yaratıyorum. Bu onu bir saniyeliğine savurmaya yetti, onu yukarı çekmeye zorladı. Bacağımı ona dolamam ve onu geri çekmem için yeterince uzun. Üstüne atladım ve çenesine bir yumruk indirdim.

"Kesin şunu!" Darling bağıyor.

"Ucuz atış," diyor Vane ve ikinci yumruğumu yakalıyor. Kavrayışı anında ezici oluyor ve kolumdan aşağı acı fişkırıyor.

"Sanki sen hiç adil oynadın da," diye karşılık veriyorum ve sol elimi yumruk yapıyorum. Onu da yakalıyor, ben de alnımı yüzüne çarpıyorum. Burnundan kan fişkırıyor. Bu güç dişlerimi birbirine vurduruyor ve bakırımsı tat dilimi kaplıyor.

"Pan!" Darling bağıyor. "Bir şeyler yap!"

"Bırak kavga etsinler, sevgilim," diyor Kas. "Bunu bazen yapıyorlar." "Bu iyi olduğu anlamına gelmez."

Yumruklarım onun pençesinde sıkışmışken, Vane bizi yuvarlıyor ve üstünlüğü ele geçiriyor. Çeneme öyle bir darbe indiriyor ki, omurgamdan aşağı yankılanıyor.

Bir darbe daha vurmak için geri döndüğünde, kıvrak bir figür ona çarparak onu üzerimden itti.

Karanlık çatı katını kaplarken, gri gökyüzünü ve parlayan peri böceklerini silerken dik oturuyorum.

"Dur," diyor Darling, sesi ürkütücü bir yankı yapıyor. Vane'in sırtına binmiş, sırtını yere dayamış. "Yoksa ikinizle birlikte yerleri süpürürüm."

Vane ona ters ters bakıyor ama ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Darling siyah gözlerini bana çeviriyor, kaşlarının arasındaki boşluğa öfke kazanmış.

"Üzgünüm, sevgilim." Masumiyetimi göstermek için ellerimi kaldırdım. "Senden şüphe etmiyorum. Ama senin gibi bir kızın Karanlık Olan'ı alt ettiğini görmek neredeyse bir komedi skeci."

Darling, Vane'in üzerinden iner ve ayağa kalkar. Burnundan hâlâ kan akmaktadır ve parmak eklemlerinin kıvrımlarını kullanarak kanı temizler. Alt dudağının altında bir leke bırakır.

"Bu tam da Tinker Bell'in isteyeceği şey, değil mi?" Darling'in gözleri siyahtan parlak yeşile dönüyor. "İkizler bizden uzaklaşırken bizim birbirimizle kavga etmemiz." Dikkati bana kayıyor ve gerçek bir acıyla ağzının kenarları aşağı doğru iniyor.

Sevgilim endişeli mi? Hay aksi. Benden neden şüphe etsin ki?

Yanına gidiyorum, kan hala ağzımda parlak bir tat olarak duruyor ve ona sarılıyorum. Onu yutmak çok kolay. Benim yarı cüsemde, bir kızdan çok daha küçük. "Seni bırakmayacağım."

İçimde eriyor ve kollarını belime doluyor. "Annen arıyor." Sesi zar zor duyuluyor, tenimde boğuklaşıyor. "Ve kız kardeşin. Onlar ya da bu pislikler. Nasıl seçim yapabilirsin?"

"Belki de buna gerek kalmayacak."

Sevgilim geri çekiliyor ama kolları hâlâ bana bağlı. Gözlerime bakabilmek için başını geriye doğru eğmek zorunda kalıyor. "Pan seçim yapmak istemedi," diye hatırlatıyor bana. "Ve bak bu onu nereye getirdi."

Darling'in başının üstünden Peter Pan'ı buluyorum. Şimdi pencerenin önünde, kasvetli Neverland gökyüzüne bakıyor.

Annemin ne kadar kurnaz olduğunu Peter Pan'dan daha iyi kimse bilemez. ol.

Endişeli mi?

Öyle olduğunu hissediyorum.

PETER PAN

TINK'IN SÖZLERİNİN KAFAMDA YANKILANMASINI DURDURAMIYORUM.

"Aşağıda, lagünün ruhlarıyla geçirdiğim onca zaman boyunca, efsaneler, insanlar ve kendilerini efsane sanan insanlar hakkında pek çok ilginç şey duydunuz."

Kendilerini efsane sanan adamlar.

Bana yönelikti. Öyle olduğunu biliyorum. Neyi ima ediyordu? Olduğumu sandığım kişi olmadığımı mı?

Çatı katının dışındaki kalın, kara bulutlardan hala kar yağıyor ve havada inkar edilemez bir serinlik var.

Bu sorunu çözdüğümü sanıyordum.

Gölgeyi geri almak Varolmayan Ülke de dahil olmak üzere her şeyi düzelterecekti. Ama ada yine uzak geliyor. İstedğimden daha sessiz.

Neden kar yağıyor lan?

Ada Tink'i neden geri getirdi?

Zihnimin arkasında tekrar tekrar fısıldayan başka kelimeler de var:

Never King.

Never King.

Işık verildi, karanlıkta hapsoldü.

Şimdi bizi duyuyor musun, Asla

Kral?

Lagündeki ruhların beni şiddete ve zalimliğe olan eğilimim konusunda uyardığını düşündüm. Duygusuzca ve acımasızca devam edemezdim.

umursamaz.

Darling benim ışığımdı. Ya da ben

öyle sanıyordum. Peki Neverland

neden karanlık?

Neden uzakta hissediyorsun?

Arkamda Darling adımı söylüyor ama kulaklarımdaki u ğ u l t u d a n
onu zar zor duyabiliyorum.

Kendilerini efsane sanan adamlar.

"Peter?"

Hayallerimden sıyrıldım. "Bana öyle deme."

Darling kaşlarını çatarak bana baktı. "Senin adın
ne?"

Pencereye dönüyorum ve kar tanelerinin bir hava akımına kapılmasını
izliyorum.

"Tink bana Peter der."

Varolmayan Ülke topraklarında Tinker Bell'den daha uzun süre kalmış
olabilirim ama bir şekilde onun dönüşü beni bir çocuğa indirgedi.
Hazırlıksız ve savunmasızım.

Darling'in ön kolumdaki eli omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.
Soğuk yüzünden değil, sıcaklığının keskin kontrastı yüzünden. "Sadece
Pan o zaman."

Tekrar yutkunuyorum. Ağzım kurudu. Bir içkiye ihtiyacım var.

Lagün bana ne anlatmaya çalışıyordu? Ruhlar beni bunun olacağı
konusunda uyarıyor muydu? Dinlemeyecek kadar kibirli olduğum için mi
ipuçlarını kaçırdım?

Tink'in dönüşü bir başka uyarı ziline çalması gibi.

"Bu işi çözeceğiz," diyor Darling. "Eğer bir arada kalırsak ve
..."

İkizler yine Vane ile tartışıyor, ne yapacaklarına, nasıl yapacaklarına karar
vermeye çalışıyorlar.

Bu yeni soruna yaklaşmak için. Her gün başka bir şey.

Ne zaman dinleneceğiz?

"Saraya gitmiyoruz," diyor Vane.

"Evet, öyleyiz." Onlara dönüyorum. Darling'in eli kayıyor ve bu yüzden
bir anda daha da üşüyorum.

"Aklından ne geçiyor senin?" Vane sorar.

Onun gözleriyle karşılaştığımda, orada endişe var. Ama artık sadece
benim için değil. Darling için endişeleniyor. Aklımı kaçırdığımdan ve onu
da tehlikeye atacağımdan endişeleniyor. Belki de haklıdır. Belki de ne halt
ettiğimi bilmiyordur.

Ama hiçbir şey yapamayacağımı da biliyorum.

Geçen sefer hiçbir şey yapmadım ve Tink orijinal Darling'i öldürdü. Hiçbir şey yapmadığım için hepimiz buradayız.

"Saraya gidiyoruz," diyorum ona ve sesimi sabit tutuyorum. Tartışmaya tahammülüm yok. "Gitmezsek zayıf görünürüz. Ve ben Tink'i hepinizden daha iyi tanıyorum. Onu görmezden gelirsek, bu sadece onun zalimliğine ilham verir."

"Saraya gitmek hepimizi riske atar." Vane, Darling'i işaret ediyor. "O bizim zayıf noktamız ve o lanet peri de bunu biliyor. Onu bize karşı kullanacak. Bu açık olmayabilir. Belli bile olmayabilir. Ama öyle ya da böyle bizi bölecek ve hepimiz Darling'i kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacağız. Ve eğer o peri Win'e elini sürerse, yemin ederim ki-"

"Biliyorum." Sözüünü kesiyorum çünkü bunun nereye varacağını biliyorum ve bunu düşünmek istemiyorum. Bunu düşünmek ciğerlerimdeki havayı boğacak, kalbimi patlamakla tehdit edene kadar sıkıştırarak.

Vane haklı, Darling bizim zayıf noktamız ve Tink de bunu biliyor.

Ama gözümüzün önünde ona zarar vermeyecek. Tinker Bell gölgelerde oynar. O, bıçağın nerede ve ne zaman keseceğini tahmin etmemizi sağlamaktan hastalıklı bir tatmin duyan düşmandır.

Geldiğini görürsek eğlence nerede kalır?

"Saraya gidiyoruz," diyorum ve salona doğru ilerliyorum. "Tinker Bell'in saldırganlığını bastırmak için daveti kabul ediyoruz. Telafi ediyormuş gibi yapacağız çünkü en azından ikizlerin kanatlarını kolay yoldan alacağız. Ve eğer kolay yoldan alamazsak, zor yoldan almak için daha iyi bir konumda olacağız."

Koridorun ağzında duraksıyorum ve onlara dönüyorum. İkizler barda içkilerini paylaşıyorlar. Vane birkaç adım ötede, Darling'e herkesten daha yakın.

Onu kıskanıyorum.

Hepsini kıskanıyorum. Kas'ın Bash'i var. Vane'in Darling'i var. Çok çok uzun zaman önce, Tinker Bell'im vardı.

İşte böyle anlarda bir anı yüzeye çıkar. Anılarımın çoğu yok oldu ya da gömüldü. Orijinal Darling'i hatırlamak istemiyordum ve Tink'i düşünmek sadece suçluluk ve pişmanlık uyandırıyordu.

Birdenbire güldüğünü duyuyorum ve onu lagünün sığılıklarında ilerlerken görüyorum, kanatları arkasında parlıyor.

"Senin perin olabilir miyim Peter?" diye sormuştu.

"Benim perim olamayacağını biliyorsun Tink, çünkü ben bir beyefendiyim ve sen de sıradan bir perisin."

"Seni aptal." Sonra güldü ve bana doğru bir su sıçrattı.

Anılar su yüzüne çıktığında, onları her zaman keder takip eder.

Kendimi bildim bileli Tinker Bell benim en iyi arkadaşımdı.

Ve eğer en iyi arkadaşım bana sırtını dönerse.

"Saraya gidiyoruz," dedim onlara. "Gün batımından hemen önce hazır olun." Sonra da ne kadar aptal olduğumu tartışmaları için onları yalnız bırakıyorum.

C

ROC

TÜM HATALARINA RAĞMEN, VAROLMAYAN ÜLKE ÇOK FAZLA SIHRE SAHIP BİR YERDİR VE

Birçok büyülü şey ve büyülü şeyler bir canavarın kayıp Darling kızını bulmasına yardımcı olabilir.

Ben de listedekileri işaretlemeye başladım.

Peter Pan, Wendy'yi nasıl bulacağını biliyor olabilir.

Fae kraliçesi daha da iyisini biliyor olabilir. Ne de olsa beni bu adaya sırlar vaat ederek çağırdı ve bana bir tane vermiş olsa da daha fazlası vardı.

Sorun şu ki, Peter Pan ve Kayıp Çocukları ve onun korkunç sevgilisiyle olan kavgasından sonra ne durumda olduğunu bilmiyorum.

Belki de Fae kraliçesi ölmüştür. Belki de sırlar kaybolmuştur.

Ama bir canavarın kontrol listesi varsa, listeye uyulmalıdır ve bakın, listede sırada fae kraliçesi var.

Fae bölgesine gitmeden önce kasabada durmaya karar verdim. Kaptan'ın evi tepenin zirvesinde oturuyor, böylece bölgesine tepeden bakabiliyor. Bu noktadan, Varolmayan Ülke'nin hava durumunun bugün berbat olduğu açık. Yine de kasaba hâlâ hareketli. Kar yağsa da yağmasa da insanların satacak malları ve pişirecek ekmekleri var.

Taze kavrulmuş fıstık kokusunu takip ederek körfez kıyısındaki bir kasaba meydanına geliyorum. Meydanın ortasında, kalbine bir çeşme yerleştirilmiş küçük bir park var. Çeşmenin üzerinde, bakışlarını ufka dikmiş, tüm şıklığıyla Kaptan'ın taştan bir heykeli var.

Bunca yıldır, kendilerine benzeyen heykeller diken erkeklerde ortak bir özellik buldum: kırılganlık.

İronik, gerçekten.

Meydanın dört bir yanında ekmek, mücevher ve peri şarabı satan seyyar arabalar var. Bağırışlar, kahkahalar ve bazı spekülasyonlar havayı dolduruyor. Pek çok göz karanlık gökyüzüne çevrilmiş durumda.

Fıstık arabasını hemen fark ediyorum ve ona doğru ilerliyorum. Yanında kamburu çıkmış yaşlı bir adam duruyor. Ucunda bir tepsi var, içi taze kavrulmuş fıstık dolu kâğıt bardaklarla dolu.

"İhtiyar, bu yaşlı adamı çok memnun ettin." Bir fincan kaptım.

Fıstık satıcısı beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sen yaşlı değilsin."

Baş ve işaret parmaklarımın arasında bir kabuk kırıyorum. "Beni gururlandırıyorsun." İçini ağzıma atıp azı dişlerimin arasında parçalıyorum ve tam burada, kasaba meydanında orgazm oluyorum. "Lanet olsun. Bir ceviz nasıl kızartılır biliyorsun."

Gazeteci şapkasının geniş siperliğinin altından bakışlarını daraltıyor. Fıstık yağı ve kir bulaşmış. Gömleği denim, ki denim sadece ölümlülerin dünyasında var olduğunu düşünürsek bu tuhaf bir şey. Elbette bu ada zincirine pek çok diyardan ıvır zıvır, ıvır zıvır ve fahişeler geliyor ve sanırım bir kot gömleğin de en az yaramaz bir fahişe kadar şansı var.

Yine de fahişeyi kot pantolona tercih ederim. Sikimi ıslak, sıcak bir deliğe sokmaktan mutluyum. Sert pantolonlara pek değil.

Bir kabuk daha kırıyorum. "Wendy Darling'i nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Kim?" Yaşlı adam ağırlığını kaydırıyor, yıpranmış botları kaldırım taşlarındaki çakılları sıyrıyor.

"Wendy Darling," diyorum daha

yüksek sesle. Başını sallıyor.

"Yazık."

Kar daha sert yağıyor, kaldırım taşlarını kaplıyor.

"Ne hava ama, değil mi?" Bir kabuk daha kırıyorum ve parçaları ayaklarımın dibindeki karla birleşiyor.

"Varolmayan Ülke'ye asla kar yağmaz," diye

bildirdi. "Sence sebebi nedir?"

Yaşlı adam ağırlığını tekrar kımıldatıyor ve arabaya yaslanıp onu destek olarak kullanırken araba inliyor. "Büyükbabam derdi ki kötü hava

Tanrı bize bir şey söylemeye çalışıyor."

"Peki sence bize ne söylemeye çalışıyor?" "Boku yediğimizi."

Gülüyorum ve yaşlı adamın başını okşuyorum. "Çok tatlısın."

"Bunların parasını ödeyecek misin?" Elimdeki yer fıstığı torbasını işaret ediyor.

"Bana yaptırarak mısın?"

Sağ eline bir titreme gelir. Hemen arkasına saklıyor.

İstese de beni yapamaz.

Cebimi karıştırıp bir bozuk para çıkarıyorum ve ona doğru atıyorum. Yaşlı olabilir ama hareket neredeyse dengesini bozacak olsa da parayı kolayca yakalıyor. Parayı incelemek için avucunu uzatıyor. Fıstık arabasının yan tarafına yontulmuş beyaz boyayla çizdiği kurun iki katı. *Potter's Peanuts'ın* hemen yanında. Ve sonra, Varolmayan Ülke'deki *En İyi Fıstık*.

Katılmıyorum.

"Bu senin için çalışıyor mu?"

Ona sordum. "Gayet iyi çalışıyor."

Yoğun bulutlar kasaba meydanının ışığını alıyor. Yola doğru geri dönüyorum.

"Umarım Tanrı seni bağışlar, yaşlı adam. Bu lezzetli cevizleri kaybetmek çok yazık olur."

Fae sarayının kapısındaki muhafızlar hiç sorun çıkarmadan geçmeme izin verdiler. Aslında, oldukça umutsuz görünüyorlar.

Sanırım işlerinde ne kadar beceriksiz oldukları düşünüldüğünde bu pek de beklenmedik bir durum değil.

Ancak güney kapısından saraya girdiğimde, görevlerini neden aksatıyor olabileceklerini daha iyi anlıyorum.

Saray kaos içinde.

Görebileceğiniz türden bir kaos değil, bir kasırga ya da kesik bir kafa gibi. Daha sessiz bir tür. Bir bombanın etrafında toplanmış, patlamasını bekleyen bir kalabalığın uğultusu gibi.

Kimse bağırıyor ama herkesin sessizce çılgılık attığı izlenimine kapılıyorum.

Elimde fındık fincanı, taht odasına doğru ilerliyorum, giderken bir grup fae'nin yanından geçiyorum. Çoğu, altın iplikle işlenmiş paltolar ya da mücevherlerle dikilmiş elbiseler gibi kraliyet günlük kıyafetleri içinde.

Bu da kendi içinde olağandışı değil. Kraliyet saraylarında çok zaman geçirdim ve bazıları her zaman göz kamaştıracak şekilde giyinir. Remaldiler hiçbir yere çok zengin görünmeden gitmezlerdi.

Fae sarayına en son gittiğimde, sanki günlük olarak rahat giyinmeye alışkınlarımış ve sadece etkilemeleri ya da kutlamaları gerektiğinde en iyi kıyafetlerini çıkarıyorlarmış gibi daha fazla kısıtlama vardı.

Ziyarete gelen bir ada sarayını etkilemekle ilgilenmiyorlarsa, şimdi ne için giyinmişlerdir?

Kanatları inci renginde olan ve koyu zümrüt rengi bir elbisesi olan bir fae'yi durduruyorum. "Kraliçeniz nerede?" Ona soruyorum.

Kızın bir yerlerde acelesi var ve yüzüne çarpan ilk duygu kızgınlık. Sonra kanlı ve yırtık gömleğine bakıyor ve dişlerini sıkarak yüzünü buruşturuyor.

Ve sonra gözleri yüzümü yakaladı.

İyi bir günümde yüzüm kapıları ve bacakları açabilir.

Kızın boğazından ürkek bir nefes kaçar ve ayakları onu uzaklaştırmaya çalışır.

Onu bileğinden tutup kendime doğru sürüklüyorum ve irkilerek aldığı nefes yüksek bir nefese dönüşüyor.

"O kadar hızlı değil, küçük faeling."

Gerçekte kaç yaşında olduğunu bilmiyorum. Fae'ler de tıpkı benim gibi gizemli bir şekilde yaşlanırlar. On yedi yaşında da olabilir, yedi yüzün yarısı da.

Ama vücudunun benim elimde titremesinden ilkinde daha yakın olduğunu tahmin ediyorum.

Beni duyacak kadar yaşlı, benden korkacak kadar genç.

"Kraliçeniz nerede?" Tekrar ediyorum.

"Taht odasında olduğuna inanıyorum lordum."

Lordum. Aman Tanrım. Çok eski moda. Teknik olarak Kış Diyarı'nda bir baronum çünkü kralın düşmanlarını yedim ve o da bana bu unvanı hediye etti. Ama bu küçük faeling bunu bilmiyor.

"Timsah iyidir," diyorum ona ve sonra eğilip sesimi alçaltıyorum. "Ya da Canavar."

Kolları meyve sepetleriyle dolu birkaç hizmetçi koşarak yanımdan geçiyor. Büyük salonu dolduran diğer hareketliliğe bakmak için kızın yanından geçip gidiyorum. Herkes

yapıyor. Neredeyse hiç kimse dedikodu yapmıyor, bu da her sarayın gerçek para birimi. "Bir kutlama için mi hazırlanıyorsunuz?" diye sordum.

Kız başını sallıyor ve kanatları arkasında hızla çırpınıyor. "Bu gece. Evet, benim... Yani... Timsahım, efendim."

Tutuşumu bıraktım. "Devam et o zaman. Belki bu gece görüşürüz." Ona dişlerimi gösteriyorum ve o da ciyaklayarak uzaklaşıyor.

Bir kutlama ince kıyafetleri açıklıyor, ama neyi kutluyorlar ki?

Büyük salonda hiçbir şey değişmemiş. Duvar halıları aynı - çeşitli vinyetlerde fae tanrılarını tasvir eden birkaç tane. Savaşlar, ziyafetler ve eğlenceler. Salonu kaplayan halı Remaldis ile ziyaret ettiğim zamanki halının aynısı.

Bir terslik var.

Taht odasının kapalı çift kapısına gelene kadar koridordaki parlak kırmızı halıyı birkaç boy takip ediyorum. Burada kapıda nöbet tutan, kraliçeyi koruyan muhafızlar yok.

Sapı büyük ve ağır. Tahmin etmem gerekirse bronz. Tuttuğumda soğuk geliyor. Kolu aşağı bastırdığımda içerideki mekanizmalar yüksek sesle tıngırdıyor ve ardından ittiğimde kapı inliyor.

Taht odasını kraliçe dışında boş buldum.

"Beni bırakmanı söyledim!" Sesi kavernöz alanda yankılanıyor. Oda yerin altına iniyor olabilir ama tavanı perdeli sarmaşıklar ve parlayan fenerlerle kaplı dev bir kubbe.

Sırtını bana döndüğüne göre, beni aşağılık bir hizmetçi ya da gardiyan sanıyor olmalı. Kapıları arkamdan kapatıyorum ve bir adım atıyorum.

Kraliçe etrafında dönüyor, kanatları sırtında çırpınıyor ve kaygan ayaklarını taş zeminden kaldırıyor.

"Dedim ki-" Bağırması tekrar boşluğu dolduruyor, kendini aniden kestiğinde kelimeler bir yankıyla geri geliyor.

Kanatları yavaşlıyor, ayakları yere geri dönüyor.

"Timsah." "Konuşmamız gerek."

"Şimdi olmaz." Benden uzaklaşıyor ve bara gidiyor. Üstte mantarları açılmış bir peri şarabı şişesi ve yanında içinde bir yudum sıvı olan bir bardak var.

Periler şaraplarını severler ama kraliçeleri asla içmez.

Kadehi yarıya kadar doldurur ve devirir.

Merdivenlerden iniyorum.

"Bir kutlamaya ev sahipliği yapmak üzere olan bir kraliçeye göre pek de güler yüzlü görünmüyorsunuz."

Homurdanıyor, bardağı tekrar dolduruyor.

Odadaki enerji perişan haldeydi ve bir an için bu duygunun, bir kız kardeşim olduğu ve onu koruması gereken bir ağabey olduğum zamanlara dair eski anılarımı canlandırmasına izin verdim.

Kraliçe bara yaslanmış, dirseklerini üst tarafa dayamış. Odanın etrafında dönüyorum. Burada ciddi bir savaş yaşanmamış. Masalar dik, sandalyeler altlarına sıkışmış. Duvar halıları burada da sağlam, duvardaki demir aplikler yerinde, içlerinde büyü titreşiyor.

Peki ne oldu da Fae kraliçesi bir sinir ve sıkıntı karmaşasına dönüştü?

Ve sonra bir şeyin yanlış olduğunu fark ettim. Taht gitmiş.

Alanı incelemek için kürsüye çıkıyorum. İllüzyonları fark etmek küçük bir başarı değil, ama az önce tıka basa doyduktan sonra, gerçekten çok dikkatli bakarsam bir tanesini fark edebileceğimden eminim.

Ama dikkatimi çeken bir şey yok. Eskiden bir tahtın olduğu yerde sadece boş bir alan var.

Efsane Yaratıcıları'nın işaretini taşıyan bir taht. İnsanları tahta oturtmak ve/veya tahtta tutmak için kara büyü kullandığı bilinen gizli bir topluluk.

"Tilly," diyorum. "Lütfen bana yapmadığını söyle-"

Taht odasının yan kapısı gürültüyle açılır ve Tinker Bell içeri girer.

Vay, vay, vay.

Sanki beni burada bulmayı bekliyormuş gibi bana gülümsüyor. Şüphesiz kapının diğer tarafından dinliyordu.

Tinker Bell odayı geçip beni kucaklıyor ve beraberinde kara büyü, güve otu ve peri tozu kokusunu getiriyor. "Timsah. Canavar. Birçok ismi olan adam." Geri çekiliyor ve ellerini önünde kavuşturuyor. "Seninle bir keresinde Darkland'de karşılaştığımızı hatırlıyorum. Hatırlıyor musun? O zamanlar gerçek adınla biliniyordun. Ah, neydi o?" Düşünürken kaşlarını çatıyor.

"Gerçek adımı söyle ve seni tamamen yiyip bitireyim."

Bir kahkaha tufanı koparıyor. "Oh, Timsah, çok eğlenelisin." Ayıldı ve kanatlarının onu yerden kaldırmasına izin verdi, böylece aynı boydayız.

Omzunun üzerinden kendi içine doğru büzüşen Fae kraliçesine bakıyorum.

"Seni aptal kız," dedim. "Ne yaptın sen?"

"Yapılması gerekeni yaptı." Tinker Bell soluma doğru uçararak Tilly'yi görmemi engelliyor. "Kızım kendisinden daha güçlü birinin rehberliği olmadan hükmedemiyordu. Bu yüzden o ve lagün beni diriltti. Ada bize her zaman ihtiyacımız olanı verir." Genişçe gülümsüyor, tüm vücudu bir fener gibi parlıyor. "Ve şimdi onun hatalarını düzeltmesine yardım etmek için buradayım."

Bir insanın keskin şeyler söylerken kullandığı kelimeler çok anlamlı.

Görünürde bir yara olmasa bile kanaması olduğunu anlamak için Tilly'ye bakmama gerek yok.

Ve işte şimdi sessiz bir çığlğın gerçek sesi. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordum.

"Varolmayan Ülke'yi birleştirerek tabii ki." Yerden sadece bir karış yüksekte olmasına rağmen kanatlarının onu alıp götürmesine izin veriyor. Kanatların bir güç gösterisi olduğuna şüphe yok. Ben uçamam. *Henüz uçamıyorum.*

"Pardon, Varolmayan Ülke'yi birleştirmek mi dediniz?" Kürsüden iniyorum.

Tinker Bell sonunda kanatlarını sabitler ve ayaklarını taş zemine basar. Kızının yanında ama kızıyla birlikte değil ve Tilly kalın kalın yutkunuyor, bakışları uzak.

Tinker Bell, "Oğullarım her zaman hükmetmek için yaratılmışlardı," diyor. "Bu onların doğuştan gelen haklarıydı. Onları eve getirip Fae'lerin ve Varolmayan Ülke'nin gerçek yöneticileri yapacağım ve Peter Pan'ın onları takip etmekten başka çaresi kalmayacak."

Açılması gereken çok şey var. Çok fazla.

Sigaralarımı çıkarıp birini dudaklarımın arasına koyuyorum ve çakmağımın alevini canlandırıyorum.

"Sarayda sigara içmek yasak," diyor Tink.

"Beni durdurmaya çalış," diyorum ona ve derin bir nefes çekerek sigaranın ucunu yakıyorum. Boktan bir fırtınanın ortasındayım ve yanıma yağmurluk almamışım.

Çakmak kapandığında Tilly irkiliyor ve kalbim acıyor.

"Kızınız kraliçe," diye belirttim. "Eğer oğullarınızı kral yapmayı planlıyorsanız, ona ne olacak?"

Tink uzanıp saçlarını kızının yüzünden uzaklaştırıyor ve Tilly irkiliyor. "Eminim ona yapacak bir şeyler bulabiliriz."

KAS

NANA ILGINÇ ŞEYLER VE ILGINÇ INSANLAR BIRIKTIRIRDI.

Ben çocukken, Darlington Limanı'nda Lafayette adında genç bir adamla tanıştı ve onu hemen kanatları altına alarak sarayda kalmasını sağladı.

Kader ya da kararlılıkla, rotasından sapmış birçok gemiden biriyle ölümlüler diyarından geçerek kendini Yedi Adalar'da buldu. Neverland onun üçüncü adasıydı ve Nana'ya şimdiye kadar en sevdiği ada olduğunu söylemişti.

George Washington'un öğrencilerinden biriydi ve Washington gibi o da kendini Stoacı olarak görüyordu. Söylemeyi en sevdiği şeylerden biri *amor fati* ya da *kişinin kaderine duyduğu sevgiydi*.

Gemisi rotasından sapmış, kendi dünyasından ayrılmış ve kendini başka bir dünyada sıkışmış bulmuştu ama yine de bunu büyük bir macera olarak görüyordu.

Birinin kaderine duyduğu aşk.

Bazen bu sözleri düşünüyorum.

Sadece tek bir karar yeterlidir. O anda küçük veya önemsiz görünebilir. Ancak o küçük karar her şeyin gidişatını değiştirebilir.

Pan annemi hiç öldürmemiş olsaydı hayatlarımıza ne olurdu? Ya da kız kardeşimizi ve doğuştan gelen taht hakkımızı korumak için babamızı öldürmeseydik ne olurdu?

Ya dün gece sol tarafta yatmasaydım ve onun yerine hamakta uyusaydım? Pan yerine önce annemi görür müydüm?

Ya kardeşimiz bizi sürgün etmeseydi?

Pişmanlık ve keşkelerle doluyken kaderimi sevemem.

Ninem gideceğin yere varmak için kendini bırakman gerektiğini söylemeyi severdi. Bunun Stoacı bir ilkeye çok benzediğini biliyorum. Dünyanın kaosunu yönetilebilir hissettirmek için bilgelik dolu.

Ama yapamam, Nana.

Darling'i ve kardeşimi, hatta Pan ve Vane'i korumak istiyorsam gitmelerine izin veremem.

Ama nedense çocukluk evime kasaya girip kanatlarımı geri çalma planıyla gitmek bana ihanet gibi geliyor. Kız kardeşimizin bizi sürgün etmekte ne kadar haklı olduğunun bir kanıtı.

Bana güvenilemeyeceğini.

Düzeltilbilir mi? Aramızdaki bu uçurum? Küçük kız kardeşimi geri alabilir miyim?

Keşke büyükannem burada olsaydı da bana yol gösterseydi. Bazen bize kafamızı kışımızdan çıkarmamızı ve ne yapmamız gerekiyorsa onu yapmamızı söylerdi. Ama diğer zamanlarda bizi oturtur ve bize eski hikayeler ya da tanrıların efsanelerini anlatırken tatlı ot ördürürdü. Bash, düzenbaz tanrı Blue Jay'in ve kayan yıldızların tanrıçası Asteria'nın hikayesini çok severdi. Hepsini severdim çünkü Nana'nın anlattıklarını dinlemeyi severdim.

Şu anda onun bilgeliğinden faydalanabilirim. Ama sessiz olsa bile varlığına razı olurdum.

Bash'e diyorum ki, *Nana'nın mezarına gidiyorum.*

Bana kaşlarını çattı. Oraya gitmeyeli uzun zaman oldu ama başını salladı ve *ben de geleceğim* dedi.

Winnie ve Vane'e "Kafamızı dağıtmak için yürüyüşe çıkıyoruz," diyorum. "Fae bölgesine çok yaklaşmayın," diye uyarıyor Vane.

Sanki şimdi Tinker Bell'le karşılaşma riskimiz varmış gibi.

Annemizin ölümden dirildiğini düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Kardeşim ve ben ağaç evden ayrılıp ormanda dolambaçlı yollardan ilerlerken sessiziz, genellikle ayırdığımız favori patikalarımızı takip ediyoruz

koşmak için. Hızımız sabit ama acele etmiyoruz. Ne de olsa ölü bir kadını görmeye gidiyoruz ve o bizi bekleyecek.

Pan'ın bölgesinden ayrıldığımızda tehlike hissi artıyor ve kalbim kaburgalarımın altında güm güm atmaya başlıyor. Nana sadece kraliyet soyu için ayrılmış mezarlığa gömüldü, bu yüzden biriyle karşılaşma konusunda endişelenmek için bir neden yok.

Nedense hala gerginim.

Orman ve çayır arasındaki çizgiye geldiğimizde, Bash ve ben duruyoruz. Kar tembel taneler halinde yağıyor, çayırı beyaz bir örtüyle kaplıyor.

Bash ve ben soğuk için giyinmedik, sadece yola çıkmadan önce üzerimize geçirdiğimiz tişört ve pantolonları giydik ama soğuk henüz bana dokunmadı.

Sanırım öfke ve hayal kırıklığıyla çok fazla yanıyorum. Eminim alkol de yardımcı oluyordur.

İleriye doğru bir adım atıyorum ve adımımın altında eriyen kar, bulunduğum yerin mükemmel bir izini bırakıyor.

Bash elini koluma koyup beni sakinleştiriyor.

Başını inişli çıkışlı araziye doğru eğiyor. Birkaç mezar taşı var, birçoğu semboller ve isimlerle oyulmuş kaba taşlar. Sıra sıra dizilmişler, bu yüzden en arkada, Nana'nın mezarının bulunduğu yerdeki figürü ilk başta göremiyorum.

İkizime bakıyorum.

Figürün deniz kulağı kabuğu renginde kanatları var. Sevgili kız kardeşimiz.

Buna cesaret edebilir miyiz? İkizime soruyorum.

Gözleri manzarayı tarıyor. Ben de ufuk çizgisini kontrol ediyorum. Kar, uzaktan görmeyi zorlaştırıyor ama dünya sessiz ve kanat vızıltılarını duymuyorum.

Bash bana başıyla selam veriyor ve benimle birlikte ilerliyor.

Ormanın güvenliğinden ayrılıp tepeye doğru ilerliyoruz. Çit yok. Fae mezarlıklarını gösteren bir işaret de yok. Sadece ölüleri onurlandıran sıra sıra işaretler var.

En eski kraliyet mensupları, zeminin daha düz olduğu ve arazilerin çok daha kolay belirlenebildiği ormana en yakın yere gömülmüştür.

Mezarlık, ne kadar geriye gidersek o kadar gençleşiyor ve ne kadar geriye gidersek, tepelerin diğer tarafındaki Gizemli Nehir'in gürültüsünü o kadar çok duyabiliyorum. Bash ve ben birçok öğleden sonrayı nehirde yüzerek fae sarayına dönerek geçirdik, tenimiz budanıyor, yüzlerimiz güneşten kavruluyordu.

Revirde çalışan fae güneşten korunmak için bir merhem yaptı ama Bash ve ben onu hiç kullanmadık. Ve yanmış olarak geri döndüğümüzde Nana bizi en sevdiği tahta kaşığıyla döverdi.

Sığ tepeyi tırmanıp nihayet en yakın atalarımızın mezarlıklarına geldiğimizde rüzgâr kesiliyor, kar tanelerini etrafımızda döndürüyor.

Tilly'nin sırtı bize dönük ama bizi hissettiğini biliyorum.

Nana'nın mezarının önünde duruyor, elleri yanında gevşek bir şekilde sallanıyor. Her zamanki kraliyet kıyafetlerini giymemiş. Süs, mücevher ya da taç yok.

Sadece saçları açık bir kız, çoktan ölmüş olan büyükannesinin yasını tutuyor, boynuna bir pelerin dolamış, uzun kuyruğu rüzgârın kaprisleriyle sallanıyor.

Söylenecek bu kadar çok şey varken nereden başlanır ki?

"Ne yaptın Til?" diye sordum.

Omuzları çöktü ve bize döndü. Belli ki ağlıyordu. Yanakları hâlâ ıslak ve gözleri kıpkırmızı ama yeni gözyaşlarının dökülmesini engellemeyi başarıyor.

Onun yerine, gözlerinde parlıyorlar.

Derin bir nefes alır. "Yapılması gerekeni yaptım." Sesinde hiç titreme yok. Şüphe ya da direnç yok. Ama küçük kardeşimi tanıyorum. O da ninesinden Stoacılığı öğrenmişti ama Tilly bunu her zaman çok daha ileri götürdü ve kelimeyi somutlaştırdı.

Duygularını göstermez ve kararlılığını bir zırh gibi kuşanırsa daha güçlü olacaktır. Kimse ona zarar veremez.

Kendini ne kadar yalnız hissediyor olmalı. Bu ne kadar yürek parçalayıcı.

Bash ve ben Tilly'yi korumak için yapmamız gerektiğini düşündüğümüz şeyi yaptık ama sanırım onu bir şekilde daha da savunmasız hale getirdik.

Ona bakmanın daha iyi yolları vardı. Kendi çıkarlarımız gözümüzü kör etmişti ve bunu açıkça göremiyorduk.

"Onu nasıl geri getirdin?" Bash ailemizin mezarlığının etrafından dolanarak benden uzaklaştı.

Ne yaptığını biliyorum. Aşağıdaki çayırı daha iyi görebilmek için Tilly'yi sıkıştırıyor. Biri bizi pusuya düşürmeye karar verirse diye.

Tilly omuzlarını hizalıyor ve pelerininin bir ucundan tutarak kalın kumaşı ayaklarına takılmaması için yeniden ayarlıyor. Akıllıca bir hareket, küçük kardeşim.

"Lagüne bir adak adadım," diye itiraf ediyor çenesini dik tutarak.

Bash ve ben aramızdaki açık arazide göz göze geliyoruz. Birbirimizin ne düşündüğünü anlamak için konuşmamıza gerek yok.

Bu habere şaşırmadım. Yine de aptallığına şaşırdım.

Ne de olsa babamızı öldürdüğümüzde zaten ölümün eşiğindeydi çünkü intikam almak için lagüne girmişti.

"Ona ne verdin?" Onu görebildiğim kadarıyla inceleyerek soruyorum. Kolunu mu kesmiş? Hayır. Parmağını mı? Göremediğim başka bir şey mi?

Kız kardeşimin, kötü kalpli annemizin dirilişi için önemli bir şeyden vazgeçtiği düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Ne için sordun?" Bash, Nana'nın mezarının etrafında dolanıyor. Tilly peleriniyle oynar ve bir adım geri çekilerek onun arkasına geçmesini engellemeye çalışır.

Dişlerini sıkarken çenesi esniyor. "Peter Pan'ı sonsuza dek yenmenin bir yolu için."

Soğuk sonunda beni vuruyor ve titriyorum.

Bence Peter Pan'ın artık pek çok zayıflığı var. Darling onun en büyüğü. Sonra Vane. Belki Bash ve ben bile.

Bu zayıflıklar savunmasını delip geçiyor.

Ama sanırım annem de onun zayıflıklarından biri. Farklı bir tür.

O, bir başkasının kanamasına neden olmak için birine ihtiyaç duyduğunda her zaman kesen bir bıçaktır.

Şimdi bıçak ona çevrildi ve keskin kenarından nasıl kaçacağını biliyor mu bilmiyorum.

Her zaman bir yanımda annemi öldürme şeklinin korkakça bir çıkış yolu olduğunu, bir periye asla söylenmemesi gereken sözleri söylediğini düşündü.

Bunu yaptı çünkü kendisini de kesmeden onu kesebilmesinin tek yolu buydu.

Tinker Bell aynı zamanda Peter Pan'ın zayıflığıdır çünkü bence derinlerde bir yerde onun ihaneti Peter Pan'ın en derin yaralarından biridir. Henüz iyileşmemiş bir yara.

Kendi silahı ona döndüğünde, bu onun lanet kalbini kırdı.

Pan kalbi yokmuş gibi davranıyor, ama annemi sevmenin çok daha kolay olduğunu düşündüğüm zamanlarda sevdi. Belki de annem onun ilk aşkıydı. Lagünden çıktıktan sonra özgürce verdiği türden, adı, hikayesi ve annesi olmayan bir çocuk.

Her nasılsa Tink ve Pan, birbirlerine duydukları aşkın farklı olduğunu fark etmeden önce yıllar ve yıllar süren bir aşk yaşadılar.

O zamanlar geri dönüş yoktu. Ve şimdi de geri dönüş yok.

Asıl soru şu: Lagün Pan'ı bu kadar çok severken neden Tilly'ye istediği şeyi verdi? Onu tam anlamıyla doğurmuşken? Hiç mantıklı değil.

Gölgesini geri aldığıında adayla ilişkisinin iyi olduğunu düşünmüştüm. Adanın onu tekrar tahtına oturtmak istediğini sanıyordum, gölge onun elindeydi.

Her ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, içimde kök salmış bir şüphe tohumu var.

Nana Varolmayan Ülke'yi çok severdi ve oraya hepimizden daha bağlıydı. Ailenin reisi ve Ana Kraliçe olmasına rağmen, sarayın bahçesiyle ilgilenir, sarayın yaşamını sürdürmek için ihtiyaç duyduğu yiyecekleri yetiştirir ve hasat ederdi, birçok fae havadan yiyecek yaratabilse bile. Nana büyüden doğan yiyeceklerin tadının asla topraktan doğan yiyecekler kadar güzel olmadığını söylerdi. Tırnakları *her* zaman kirden kabuk bağlamıştı, cildini sıcaklığın altında geçirdiği saatlerden korumak için sürdürdüğü merhemden dolayı cildi biraz kırılganmıştı.

Onunla bahçeyi ziyaret ettiğimizde Bash ve bana "Neverland toprağını dinleyin" derdi. "Duyabiliyor musunuz?"

İkizim ve ben kahkahalarımızı ninemin arkasına saklamaya çalışırdık, o bir sıra lahananın arasında ilerlerken.

Toprak bizimle konuştu mu? Hayır. Kesinlikle konuşmadı. O zamanlar sadece aptal çocuklardık.

Ada sana ne söyledi, Nana? Ve şimdi ne söylemeye çalışıyor?

"Hâlâ soruya cevap vermedin sevgili kardeşim," diyorum. "Ne verdin?"

Dudaklarını yalıyor ve omurgasını dikleştiriyor. "Tahtımı ona verdim."

"Ne oluyor lan?" Bash ona saldırır ve pelerininin yakasını yumruklar.

Elini ona doğru çekti. "Bunu neden yaptın ki?"

Kanatları havayı döverken koyu bir kızıl tonuna dönüşüyor. "Zaten çirkin bir şeydi!" diye bağırıyor ona. "O benim adağımın bir sembolüydü."

"Gücümüzün tam da merkezinin bir sembolü!"

Küçük elini ikizimin bileğine doluyor ve tuttuğu yerden parlak bir ışık fışkırtarak Bash'i çarpıyor. Elini sallayarak geri çekiliyor.

Tilly havalanmaya çalışıyor, ama bir saniye içinde onun üzerindeyim, elim boğazına sarılmış.

Nefes nefese kalmış.

Ben her zaman nazik ikiz oldum. Daha kibar olan. Ta ki öyle olmayana kadar. Ta ki almaya değer tek yolu görene kadar. Ben kirli işleri yapan ikizim.

Sıkıyorum, kardeşimin hava kaynağını küçük artışlarla kesiyorum. Kolumu kavırıyor, gözleri büyürken baskıyı hafifletmeye çalışıyor. "Kas," diyor sesi titreyerek. "Lütfen." Göz kapaklarının altından yaşlar süzülüyor.

"Sen sadece aptal küçük bir kızsın," diyorum ona, kendi düşüncelerimi, kendi korkularımı yankılayarak. "Yıllar önce seni koruduk. Seni en kötüsünden koruduk, şımarık küçük bir prenses olabilmen için annemle babamın beklentilerinin yükünü taşıdık. Şımarık bir prenses olmaya devam edebilmen için sana her şeyimizi verdik ve bunun karşılığında ne aldık? Sırtımızdan koparılan kanatlarımız. Doğuştan gelen hakkımız elimizden alındı. Şimdi de Peter Pan'e karşı kampanyayı sürdürebilmek için ailemizin nesiller boyu oturduğu tahtı mı feda ediyorsun? Adadaki en şımarık, en güçlü sürtük olabilmek için mi?"

Gözyaşları yüzünü ıslatırken yüzü maviye dönüyor ve kanatları donuklaşıyor. "Kas," diye soluk soluğa bağılıyor, kollarıma vurarak.

"Kardeşim." Bash yanıma geldi.

Eğildim, dişlerimi sıktım. "Körü körüne güç peşindesin ve bizi hiç sevmemiş, karanlık, sapkın bir annenin dirilişi için hepimizin sahip olduğu tek şeyi feda ettin."

Kendi yüzüm ıslanana kadar ben de ağladığımı fark etmedim.

"Kas!" Bash beni kız kardeşimizin yanından çekip alırken şöyle diyor. "Nefes al."

Bana mı yoksa Tilly'ye mi söylüyor bilmiyorum ama ikimiz de hava emiyoruz. Boğuluyor, hırıldıyor ve arkasını dönüyor.

"İyi misin?" Bash omzuma vurarak dikkatimi ona çekti.

Ona, kara çatık kaşlarına, gözlerindeki endişe parıltısına odaklandığımda, nihayet gerçekliğe geri dönüyorum. O hep yanımdaydı. Her karanlık anımda ikizim yanımdaydı.

Omzunun üzerinden Tilly'ye bakıyorum, gözyaşlarını tutmaya çalışırken alt dudağı titriyor.

Tilly'nin hiç benim Bash'e sahip olduğum gibi biri olmadı. Şimdi onun yanına gidiyor ama ellerini kendine saklıyor, ona teselli edici sözler fısıldarken ihtiyacı olan boşluğu veriyor. Nana'nın mezarının yanına çöküp aşağıya bakıyorum, mezar taşının toprakla buluştuğu yere yerleştirilmiş birkaç eski örgülü tatlı ot çelengi görüyorum. Birini alıp üzerindeki karı temizliyorum.

Bu hatıraları ben yapmadım ve Bash'in de yapmadığını biliyorum.

Büyükannem hepimizi severdi ama ben her zaman en çok Bash ve beni sevdiğini düşünmüşümdür. Tilly büyükannemizle çok az zaman geçirir, her zaman kayıp bir köpek yavrusu gibi annemizi ve babamızı takip etmeyi tercih ederdi. Annem ve babam gücün merkeziydi ve Tilly her zaman bir yere sahip olmaya aç olmuştu.

Nana bilgeliğe sahipti ve Tilly *bunu* asla istemedi.

Kendimi toparlayıp mezarlığı geçiyorum ve tatlı otları havaya kaldırıyorum. "Bunlar senin mi?" Ona soruyorum.

Kız kardeşim ve erkek kardeşim bana bakıyor.

Tilly başparmağıyla bir damla gözyaşını siliyor. "Evet."

"Neden?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun, *neden*?"

"Bugün neden buradaydın? Nana'nın mezarını neden ziyaret ediyorsun? Neden onun hatıralarını bırakıyorsun?"

Tilly dudaklarını yalıyor. Ellerimin boynunda bıraktığı morluklar çoktan soldu. "Nana'nın benden bir şey istemeyen tek ailemiz olduğunu çok geç fark ettim." Gözlerine taze yaşlar doluyor ve bir tanesi dökülür dökülmez onu siliyor. "Annem ve babamın benden yapmamı isteyeceğini düşündüğüm şeyi yaptım. Görevimi aileme tercih ettim." İkimize de eliyle işaret ediyor. "Görevimiz taht ve saraydı. Aile soyuna. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Başarısız olmak istemiyorum! Ve ben-" Dışlerini sıkarak sözünü kesiyor. Gözyaşlarını ısırırken çenesi sallanıyor. "Boş ver. Artık bir önemi yok, değil mi? Olan oldu."

Tepeden aşağı inmeye

başlar. "Tilly, bekle," diyor

Bash.

İkizimi onun peşinden gitmeden önce yakalıyorum. "Yine de haklı." Mezarlık boyunca ilerleyişini izliyoruz, pelerini karda sürüklenirken kanatları kıpırdamıyor. "Olan oldu."

"Başı belada," diyor Bash. "Bunu hissedebiliyorum."

"Peki ne yapacağız? Onu tekrar mı kurtaracağız? Kurtarılmak istediğini sanmıyorum." "İstemenin dilini bildiğini sanmıyorum, kardeşim."

Kar daha yoğun yağıyor ve küçük kız kardeşimiz tahtsız bir şekilde saraya geri dönerken onu yutuyor.

WINNIE

VANE KARA KARA DÜŞÜNÜYOR. DERİ KULÜP SANDALYELERİNDEN BİRİNDE OTURUYOR. Koluna yaslanmış, orta ve işaret parmağı arasında tuttuğu sigarasının ucu yanıyor, dumanı ince şeritler halinde havaya karışıyordu.

Hissettiği her şeyi hissetmek için onunla aynı yeteneğe sahibim, ama benden korunmakta benden daha iyi ve bu yüzden tahmin etmek zorunda kalıyorum.

"Pan'a kızgınsın," diyorum, soruyu sesimden uzak tutmaya çalışarak. Vane'in yanında her zaman emin konuşmak isterim.

Sigarayı ağzına götürür ve bir nefes çeker. Nefes verirken konuşur ve duman bulutları dışarı çıkar. "Dikkatsiz davranıyor."

"Korkuyor," diye itiraf ediyorum ve bunun doğru olduğunu görünce biraz şok oluyorum.

"Evet," diyor Vane. Gözlerini kapatıyor ve iç çekiyor. "Peter Pan'ı tanıdığımdan beri, gölgesini geri almak için huzursuz, sonsuz bir arayış içindeydi ve şimdi bunu başardığına göre, nasıl nefes alacağını bildiğini sanmıyorum. Hâlâ huzursuz."

"Onu suçluyor musun?" Odayı geçip Vane'in yanına gidiyorum ama kollarımı göğsümde kavuşturarak sehpanın yanında duruyorum. "Tinker Bell'in hayata dönmesi, bu oldukça büyük bir saçmalık."

Vane homurdanır ve burnundan duman çıkar. "Ne kadar pis bir ağız, sevgilim."

"Bana öyle demenden hoşlanmıyorum."

Başını kaldırıyor, menekşe rengi gözleri parlıyor ve sesimdeki meydan okumaya karşılık veriyor. "Neden?"

"Çünkü bana Win demek diğerlerinin yapmadığı bir şey."

"Bizim özel olmamızı istiyorsun, değil mi *sevgilim*?"

Belli ki hesaplanmış bir hata yapmışım. Çünkü şimdi bunu bana karşı kullanabileceğini biliyor, bana haddimi bildirmek için.

Tüm tedbiri elden bırakarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kucağına tırmanıp üzerine çıkıyorum. Nefes veriyor, eli otomatik olarak kığımın kıvrımına gidiyor, her ne kadar ona rahatsızlık veriyormuşum gibi kaşlarını çatıyor olsa da.

"Beğenin ya da beğenmeyin, gölgeyi paylaşıyoruz, yani evet, biz *özeliz*."

Herkesin söyleyebileceği kadarıyla, bir gölgeyi paylaşan ilk biziz. Benzeri görülmemiş bir zemindeyiz.

Sigarayı elinden alıp uzanıyorum ve en yakındaki kül tablasında söndürüyorum. Şikayet etmeden bunu yapmama izin veriyor, iki eli de kığımın şimdiki. Üzerime biraz baskı uyguluyor, beni kasıklarına doğru itiyor.

Tekrar doğrulduğumda, hafifçe sallanarak amımın tüm sıcaklığını hissetmesine izin veriyorum. "Benim adım Winnie."

"Evet," diyor.

"Sevgilim benim de adım ama aynı zamanda bir sevgi sözcüğü. Varolmayan Ülke'ye gittiğimde öyle değildi. Pan'ın aramıza mesafe koymak için kullandığını biliyorum. "*Sevgilim*" derdi. 'Halı', 'kapı' ya da 'ketçap şişesi'nden farkı yok."

Vane tekrar homurdanıyor, ben de kalçalarımı sallıyorum ve o da inliyor, siki altımda kalınlaşıyor. Parmakları kığıma daha fazla baskı uygulayarak beni yerimde tutuyor.

"Adımı içtenlikle kullanan tek kişi sendin." Bakışlarımı yüzünden ayırmıyor, yüz ifadesindeki herhangi bir değişimi izliyorum. Şu anda aramızdaki o açık ipliği hissedemiyorum ve sanırım bunun nedeni onu kapatmak için çok uğraşıyor olması.

"Buraya ilk geldiğimde bana karşı çok acımasızdın. Aramıza olabildiğince mesafe koymak için diğerlerinden daha fazla çaba sarf eden sendin. Ama aynı zamanda bu mesafeyi beni adımla çağırarak, daha önce hiç olmadığı kadar samimi bir şekilde kapatan da sendin."

Yüz ifadesi yumuşar. "Böyle mi düşünüyorsun *sevgilim*?"

"Bildiğim bu."

Birden ayağa kalkıyor, ama beni güçlü bir şekilde kavırıyor ve kığımın altına giriyor, bacaklarımı beline doladığımda beni dik tutuyor. Beni taşıyor

koridordan aşığı inip kütüphaneye giriyor. Botunun ucuyla kapıyı tekmeleyerek kapatır.

Onun pençesinde küçüğüm ama kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Ve beynim uçuş moduna geçerken bir keder alevi beni hazırlıksız yakalıyor. *"İyi bir şeye sahip olamazsın."* diyor. *Olsa bile uzun sürmeyecek. Bu iş bitecek. O senin içini görecek. Hepsi görecek ve bir gün uyanacaksın ve yine yalnız olduğunu fark edeceksin.*

"Seni yakaladım, Win," diyor Vane ve ben onun o kedere dokunduğunu, onun boğumlu ellerini hissedebildiğini biliyorum.

"Beni kurtarmak zorunda değilsin."

Beni zayıf görmesini istemiyorum. Ne onun, ne Pan'ın, ne de ikizlerin, bazen ellerimdeki kumdan ibaret olduklarından ve ne kadar sıkı tutarsam tutayım eninde sonunda tanelerin parmaklarımın arasından kayıp gideceğinden korktuğumu bilmelerini istemiyorum.

Vane beni en yakın masanın kenarına oturtuyor. Güneşin olmadığı oda karanlık ama birkaç cam aplık alev alev yanıyor.

"Bunu zaten konuşmamış mıydık?" Bana doğru eğiliyor, bedenini bacaklarımın arasına yerleştirirken kolunu belime doluyor. "Seni kurtarmak istemiyorum."

"O zaman neden zayıf bir kedi yavrusuymuşum gibi bana güven vermeye devam ediyorsun?"

Akıcı bir hareketle gömleğimi yırtıp atıyor, elini boğazıma doluyor ve beni masaya yatırıyor. "Devam et, kedicik. Kendini kurtar o zaman."

Hah. Şaka yapıyor. Sanki bundan kurtulmak istiyormuşum gibi. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum ve şu anda aramızda akan gölge enerji damarıyla, onun da bunu yapmamı istemediğini biliyorum.

Aşığı uzanıp şortumun düğmelerini açıyorum. Vane elini boğazımda tutuyor ve beni ilgiyle izliyor.

Şortumu çıkarıp bir kenara fırlatıyorum, sonra parmağımı külotumun içine sokup yukarı çekiyorum, amıma sıkıca yapışması için zorluyorum.

Vane'in bakışları bacaklarımın arasında gezinirken klitorisim zonkluyor ve onun dokunuşuna muhtaç hale geliyorum.

"Zaten sıırıslık olmuşsun," diyor nemli kumaşa bakarak.

"Sen artık beni kovalamıyorsun, ben de artık kaçmıyorum."

Boğazının derinliklerinde hırlıyor ve boştaki elini kullanarak benimkini külotumdan çıkarıp onun yerini alıyor. Parmak eklemi tenime değince

Bacaklarımın arasındaki kumaş aralığını takip ediyor, parmak eklemi ıslaklığını sıyrıyor.

İçimden geçen zevkle masanın üzerinde sarsılıyorum ama Vane boğazımı sıkarak beni yerimde durmaya zorluyor.

Bir parmağını yavaş ve kasıtlı olarak içime sokuyor ve ıslaklığım loş sessizlikte yüksek bir ses çıkarıyor.

Kütüphanenin dışında kar buza dönüşüyor ve cama çarpıyor. Rüzgâr çukurlaşıyor. Elimi Vane'in bileğine doluyorum, onun bana dokunduğu gibi ben de ona dokunmak istiyorum.

Gölge bu bağlantıyı seviyor ve damarlarımda bir elektrik çarpması oluyor. Daha önce hiç uçmamıştım, ama bu yakın olmalı, sanki bedenimi geride bırakmışım ve ham zevk ve sıcaktan başka bir şey değilim.

Nefesim hızlanıyor. "Becer beni, Vane. Sertçe."

"Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünmen çok tatlı." Beni tekrar parmaklıyor, ama başparmağının ıslaklığını takip etmesine izin veriyor, klitorisimi tüy kadar hafif bir dokunuşla okşuyor. Kalçalarımı masanın üzerinde oynatıyorum, elinin baskısını takip etmeye çalışıyorum, ama o çok hızlı ve çok zeki.

Sırf bir şeyi kanıtlamak için beni bilerek delirtiyor.

"Vane," diye inliyorum.

Beni bırakıyor, külotumu yırtıyor ve beni onun için açıyor. Dizimin hemen üstünden, uyluğumun iç kısmına nazik bir öpücük konduruyor. "Hayatımda gördüğüm en güzel amcığa sahipsin, Win." Aşağı, aşağı, merkezime o kadar yaklaşıp o kadar bir öpücük izi bırakıyor ki nefesinin gıdıklayıcılığını hissedebiliyorum.

Isı ve ihtiyaçla canlanıyorum, ama diğer bacağıma geçiyor, uyluğumu tekrar öpüyor, parmaklarının amıma tehlikeli bir şekilde yaklaşmasına izin veriyor.

"Vane," diyorum tekrar, nefes nefese.

Sonra amımı yaladı ve sarsılmama neden oldu.

Yine gitti.

"Bana işkence etmeyi bırak."

Eliyle kasık kemiğime baskı uyguluyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"Yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor."

Gözlerim yarı kapalı, ona bakıyorum. Menekşe rengi gözleri hâlâ menekşe renginde ve beni dikkatle izliyor. Neverland Ölüm Gölgesi ile onu çok daha iyi kontrol edebiliyor. Şiddete ya da kana gerek yok.

Sadece ham ihtiyaç.

"Lütfen," diye inliyorum.

"Daha yüksek sesle."

"*Lütfen.*"

Klitorisime dokunan bir hayalet, sırtımı masaya yaslamama neden oluyor, her sinir ve kemik onunla daha yakın, daha yakın, daha fazla buluşmaya çalışıyor.

Parmakları uyluğumun iç kıvrımını takip ediyor, sonra ıslaklığımın üzerinden kayıyor ve titriyorum, klitorisim zonkluyor.

"Vane, yapamam-"

Ağzını merkezime dayadı.

Dili üzerimde kaymaya başlar başlamaz, artık kıpırdamadan duramıyorum. Masanın üzerinde kıpırdanıyorum, ama o ellerini kalçalarımın dolayarak beni ona gösteriyor. Dilini klitorisime değdiriyor, sonra yavaşça yalayarak düzleştiriyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum ve elimi saçlarına atarak onu üzerime doğru yönlendiriyorum.

Onu ne kadar çok sevdiğim canımı acıtıyor ve beni giderek uçurumun kenarına yaklaştırırken gözlerimden yaşlar boşanıyor.

"Tadın çok güzel," diyor bana karşı ve yavaşça ve kasıtlı olarak öpüyor, dili üzerimde geziniyor.

"Seninle gelmek istiyorum." Sanki onu kontrolüm altına alabilecekmişim gibi saçlarını çekiyorum.

Kalçalarımın arasından bana bakıyor, ona olan çılgınlığım yüzünden saçları dağınık ve buruşuk.

"Gelmeme gerek yok," diyor.

"Siktir git." Dik oturuyorum, gölge yüzeyin hemen altında yüzüyor.

Vane'in sikinin hâlâ pantolonunun arkasında sıkıştığı yerde kalın bir çıkıntı var. Düğmelerini açıyorum. "Beni beceriyorsun," diyorum ona.

"Tam burada ve şu anda ve benimle gelmeni istiyorum."

Elimi iç çamaşırının bel kısmının altından içeri sokuyorum ve onu yumruğumla kavradığımda aceleyle nefes veriyor. Başparmağımın pedini üzerinde sürüklediğimde sikinin ucu çoktan ıslanmıştı.

"Beni inkar etme."

Omzumdaki bir tutam saç itiyor, eli enseme gidiyor. "Bir zamanlar daha hızlı koşmanı istiyordum, böylece benden kaçabilirdin."

Onu okşuyorum. Hırlıyor.

"Ama beni durdurabilecek kadar geniş bir kara parçası olduğunu sanmıyorum." Beni öpüyor, dili benimkiyle buluşuyor, benimkini paylaşıyor.

Tadına bak.

Nazik ve yavaş başlıyoruz ve sonra açgözlüüz, öpüşme derinleşiyor, çılgınca. Pantolonunu indiriyorum ve siki serbest kalıyor. Çene hattımı öpüyor, boynumu ısıtıyor. Masanın kenarına doğru kıpırdanıyorum ve bacaklarımı ona doluyorum, dudaklarımız tekrar birbirine çarparken onu hizalıyorum.

"Becer beni," diye yalvarıyorum ona karşı ve alt dudağını ısıtıyorum. "Şimdi," diye ekliyorum, daha emredici.

Kolunu belime doluyor, beni yukarı kaldırıyor, sanki yeterince yakın diye bir şey yokmuş gibi beni daha yakına çekiyor, sonunda içime girdiğinde bile.

Yüksek sesle inliyorum. Kulağıma homurdanıyor, siki sıkılmış iç duvarlarımda zonkluyor, içime girerken masa yere sürtünüyor.

Kırık ve dehşet içinde yaşanmış hayatların ateşi ve enkazıyız. Aşk, kullanmaktan korktuğumuz bir merhemmiş gibi sevişiyoruz.

Sadece şimdi varmış gibi
sevişiyoruz. Şimdi.

Şimd

i.

Şimd

i.

Vane bana çarpıyor ve aramızdaki sürtünme içimi aydınlatıyor, orgazm bir gelgit dalgasının gücüyle içime çarpıyor.

Ayak bileklerimi arkasına bağlayıp onu daha da derine çekerek haykırıyorum.

Kulağımın kabuğuna doğru homurdanarak içime giriyor.

Onun pençesinde titriyorum, zevk kayadan geçen su gibi içime işliyor.

Onun tarafından sonsuza dek

değiştirildim. Onu

seviyorum.

Onu o kadar çok seviyorum ki içim yanıyor ve yine de onun pençesinde titriyorum, bedenim tüm bu neşe ve zevkle ne yapacağını bilemiyormuş gibi titriyor.

Vane yavaşça çekiliyor, sonra tekrar içeri itiyor, beni yakın tutarken sırtındaki kaslar esniyor. "Hissedebiliyorum," diyor, yumuşak bir ifade, sessiz bir sır.

"Neyi hissetmek?"

"Senin aşkın," diyor. "Göğsümde." Yanağımı öpüyor, yakınımnda duruyor. "Aşkını, ben olan sonsuz uçurumdaki milyonlarca altın yıldız gibi hissedebiliyorum."

Sözleri beni derinden etkiledi ve içimi kanatlarla doldurdu.

Ağlamamak için dişlerimi sıkıyorum ama artık çok geç.

Vane bana bakıyor, gözyaşımı siliyor ve titremem azalırken onun eline doğru eğiliyorum.

"Her zaman orada olacağına söz ver."

Beni kendine doğru eğiyor ve nazikçe öpüyor. "Söz veriyorum, Win."

PETER PAN

MEZARIMDAN ÇIKTIĞIMDA, ONLARIN SESLERİNİ DUYUYORUM.

Salon. Darling'in yumuşak iniltisi. Vane'in hırıltısı. Önce izlemek, sonra da katılmak için kütüphaneye girmemek için kendimi zor tutuyorum.

Kapı kapalı.

Vane ve ben daha önce de aynı kadını paylaştık ama o da yalnızlığını ve mahremiyetini seviyor.

Kapı kapalıysa, kapalı olmasını istemiştir.

Böylece Darling'i bu kısa an için kendine saklayabilir.

Duvara yaslanıp bir sigara yakıyorum. Koridorun karşısında, kar pencerelerin önünden dans ederek geçiyor. Cama gürültüyle çarpıp buza dönüşüyor.

On yıllar boyunca, üzerimde sadece yıldız ışığı varken karanlıkta kapana kısılmıştım. Burayı yaldızlı hapishanem olarak düşündüm, ama şimdi yıldızlar gitti, bulutların arkasına saklandı, bu da beni bağısız ve kopuk hissettirdi.

Hiçbir şey olması gerektiği gibi değil.

Paniği uzak tutmak için çok çaba sarf ediyorum.

Gölgeyi hak etmiyorsun.

Kelimeler kafamın içinde fısıldıyor. Tekrar ve tekrar. Neverland yemyeşil, gökyüzü mavi, rüzgâr yumuşak ve okyanus sakin olmalı.

Artık iki gölgemiz de var. Ve belli ki karanlık gölge kendine sevdiği bir ev bulmuş.

Ama benimki?

Sigaradan bir nefes çekiyorum ve dumanla ciğerlerimi genişletiyorum.
Gölgem sessiz ama huzursuz. Bu ben miyim? Yoksa gölge mi? Daha önce aramızdaki çizgiyi hiç düşünmek zorunda kalmamıştım.

Gölgeyi hak etmiyorsun.

Kelimeleri kafamdan atmaya çalışıyorum.

Winnie'nin nefesi kesilir. Masa yere çarparak sallanıyor. İç çekiyorum ve başımı arkaya atıyorum.

Rüzgar hızlanıyor.

Bir araya geldiklerini duymak istemiyorum, bu yüzden itiyorum ve çatı katına dönüp sandalyeme çöküyorum. Deri inliyor. Dirseğimi sandalyenin koluna dayayıp sigarayı tekrar ağzıma götürüyorum ve bir duman şeridinin arasından Never Tree'ye bakıyorum.

Peri böcekleri hala dallarının arasında parlıyor ama muhabbet kuşları yok ve ben bunu her şeyin olması gerektiği gibi olmadığının bir işareti olarak görmekten kendimi alamıyorum.

Kayıp Çocuklar bile ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Uyandığımdan beri tek bir tane bile görmedim.

Sigara yanıyor ve yanıyor. Bir tane daha istiyorum. Bir tane daha yakıyorum. Öne doğru oturuyorum, dirseklerim dizlerimde.

Panik daha da yaklaştı, boğazımı tırmalıyor.

Beni derinliklerine sürükledikleri gece lagünün ruhları ne demişti? Tam olarak ne demişlerdi? Yüzeye geri dönmeye, Darling, Vane ve ikizleri dinlemeye çok mu odaklanmıştım?

Ya bir şey kaçırdıysam?

Karanlık ve ışıkla ilgili bir şey vardı.

Never King.

Never King.

Işık verilmiş, karanlıkta hapsolmuş.

Ne demek istediler?

Kütüphane kapısı açılır. Darling güler. Vane ona fısıldıyor. Koridordan çıktıklarında birbirlerine bakıyorlar, Darling'in sırtı bana dönük, Vane onu kalçalarından kavırıyor.

Beni ilk fark eden Vane oluyor ve aşık olmanın etkisinden sıyrılarak ayılıyor.

Odayı geçiyorlar.

"Pan," diye başladı Vane ama sözünü kestim.

"Sevgilim, bana bir içki getir."

Dişlerini gıcırdatıyor. Arkamdaki bara gitmeden önce bir süre gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Bir şişenin mantarı patlıyor, bir bardak bardağa çarpıyor. İçkinin gug-glug sesini duyabiliyorum. Vane bana bakıyor.

Korktuğum zaman bir pisliğe dönüştüğümü biliyorum. Nefes alamıyorum.

Ciğerlerimi daha fazla dumanla doldur. Yak, yak, yak.

Darling sandalyenin etrafından dolanır ve bardağı uzatır. "Never King için." Sesi alaycı.

Bardağı ondan kaptım ve geri içtim. "Bir tane daha." "Ne yani, şimdi de hizmetçin mi oldum?"

Dik oturuyorum. "Getir. Beni. Bir tane daha."

Hava değişiyor. Tenimde iğnelere dönüşüyor, keskin bir hava iğnesi. Darling'in gözleri karardı. "Nasıl cüret edersin?"

Vane aramıza giriyor ama yüzü Darling'e dönük. "Gözlerini benden ayırma," diyor. Çenesini çevirip ona bakıyor. Hava, yağdan çıkan ısı gibi etrafında dalgalanıyor. "Otur."

Vane ona bir emir verdiğinde oturur. Bir hışımla koltuğa çöküyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Gözleri parlak, ateşli yeşil renklerine geri dönüyor ve beni onlarla delip geçiyor.

Vane aramızdaki alçak masaya oturuyor. "Sorun ne?" diye soruyor bana.

"Hiçbir şey yok," diyorum ona.

Yalanlar.

Kaşlarını çatıyor, kollarını kalçalarına dayıyor, ellerini önünde birleştiriyor. "Sorun nedir, Pan? Konuş benimle."

Never King.

Never King.

Işığa sahip olamazsın...

Ben de huzur bulamıyorum.

"Sorun nedir?" Ben de ona hırlıyorum. "Sorun ne Vane? Tinker Bell geri döndü. Varolmayan Ülke'ye kar yağıyor. Lagün benimle dalga geçiyor. İkizler gidecek ve ben-" Dişlerimi gıcırdatarak sözümü kestim.

"Neyi bilmiyorsun?" diye ikna eder.

Gölgeyi hak etmiyorum.

Tink'i korkakların yöntemiyle öldürdüm ve onunla ikinci kez karşılaştığımda da aynı yolu seçtim.

Eğer lagün bana bir ders vermeye çalışıyorsa, ben bunu kaçırmışım. Ya da bilerek görmezden geldim.

Gözlerimi kapatıp baş ve işaret parmaklarımla ovuşturuyorum. "Bir şey yok." Her şey acıyor. Derimden sürünerek çıkmak istiyorum. Sigarayı en yakındaki kül tablasında söndürüyorum ve ayağa kalkıyorum. "Onun yanından ayrılma," diyorum Vane'e.

"Yapmayacağım," diye söz veriyor.

Darling yumuşadı ama kolları hâlâ kavuşturulmuş durumda.

Ona gitmek istiyorum. Teninin sıcaklığını hissetmek ve onu doldururken yumuşak inlemelerini duymak istiyorum. Onun içinde kendimi kaybetmek istiyorum.

Onun yerine dönüp gidiyorum.

WINNIE

PETER PAN PISLIĞIN TEKI.

Elbette bunu biliyordum. Ne de olsa beni kaçırdı. Ama şimdi gerçekten, *gerçekten* biliyorum.

Ama acı çektiğini ve bunu paylaşmadığını da biliyorum.

Pan'ı Vane gibi hissedemiyorum ama aralarında bir bağlantı var. Hiç durmayan, uzak, uğultulu, beyaz bir gürültü gibi. Ama ne anlama geldiğini söyleyemiyorum. Gölgeye sahip olmak hâlâ çok yeni. Nasıl kullanacağımı henüz çözemedim.

Pan gittikten sonra sessizlik tüm odaya yayılır. Vane hâlâ sehpanın üzerinde oturuyor, ikiye bükülmüş, dirsekleri dizlerinin üzerinde. Hâlâ gömleksiz, bana sırtının tamamını ve orada dövmesi olan kafatasını gösteriyor. Ağzı açık, sivri dişleri ağzında.

Bunun sadece mürekkep yaptırırken seçtiği bir stil olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi gölgelerden önceki halini temsil eden bir şey olup olmadığını merak etmek zorundayım. Bir canavar olduğunu söylemişti. Kardeşi İnsan Yutan olarak biliniyor. Dişli kafatası uyuyor.

"Onun için endişeleniyorum," diyorum sessizliği doldurarak. Vane başını öne eğiyor. "Ben de öyle."

"Tinker Bell'i tekrar görmek onu şaşırttı." Vane başını sallar.

Karın hâlâ yoğun olduğu balkon kapısından dışarı bakıyorum. Annem ve ben daha serin iklimlerde yaşarken, ilk başlarda kardan nefret ederdim. Elbiseler giymeyi, güneşte ve yağmurda oynamayı severdim. Bırakın botları, kışlık montum bile yoktu ve bu beni içeride kalmaya zorluyordu. Bu yüzden banyo yapmaya başladım. Her gün, bazen günde iki kez. Boğazıma kadar sıcaklığa gömülmeyi seviyordum. O zamanlar kar soğuk olduğu için sığa hasret kaldığımı sanıyordum. Ama muhtemelen insan dokunuşunun sıcaklığını arzuladığımı içindi ve sıcak bir banyo bana en yakın olan şeydi.

"Banyo yapacağım."

Vane bana bakmak için dönüyor. "Ne, şimdi mi?"

"Zaten saray ziyareti için hazırlanmam gerekiyor. Erken de başlayabilirim." Yatak odama doğru dönüyorum. Vane de arkamdan geliyor. "Sen de mi geliyorsun?"

"Pan'a senin yanından ayrılmayacağıma dair söz verdim, o yüzden sanırım ben de banyo yapacağım."

Gülüyorum. Bu beklenmedik bir hediye ve karnımdaki huzursuzluğu yatıştırmaya yetiyor.

Eşsiz Karanlık Olan benimle banyo yapacak. Eğlenceli ol a c a k .

Ben saçımı fırçalarken Vane suyu çekiyor. Dış görünüşüme hiçbir zaman önem vermedim. Çocukken çok iriydim, büyüdükçe de çok rahat oldum. Erkekler saçlarımın parlayıp parlamadığını, bacaklarımın açık olup olmadığını umursamazdı.

Şimdi umurumda mı?

Makyaj masasının üzerindeki aynada yansımama bakıyorum. Cam benekli ve bulanık. Yüzüm eskisinden daha yuvarlak, yanaklarım biraz daha dolgun. Varolmayan Ülke'ye geldiğimden beri kilo almışım ve bunun Bash'in en lezzetli yemekleri pişirmesinden mi yoksa mutlu olduğumdan mı kaynaklandığını bilemiyorum. Belki ikisi de.

Bu yeni halimi seviyorum.

Vane musluğu kapatır. Su damlıyor. Bir sıçrama oldu ve omzumun üzerinden baktığımda onu çoktan beline kadar suyun içinde buldum.

"Bensiz mi
başlayacaksın?" "Atla,"
diye emrediyor.

Fırçayı bir kenara bırakıp kıyafetlerimi çıkardım. Vane sanki yarım saat önce beni çıplak ve siki içime gömülmüş halde görmemiş gibi beni tekrar içine çekiyor.

Küvetin yüksek kenarına tırmanırken bana elini uzatıyor. Su sıcak ve aşağıya inip suyun beni sarmasına izin verirken yanmanın tadını çıkarıyorum.

Küvetin kavisli duvarına yaslanırken iç çekiyorum, bacaklarım Vane'inkilere dol a n ı y o r .

"Bu tam da ihtiyacım olan şeydi," diyorum.

Vane ayağımı eline alıyor ve yumuşak eti yoğuruyor. "Pan'a biraz izin ver."

Gözlerim açıldı. Nasıl olduğunu anladım. Belli ki bu bir tuzak ve beni ayak masajıyla uyutmaya çalışıyor.

"Pan götlük yapıyordu."

"Bunu biliyorum."

"Yani ona izin mi vermeliyim?" Ayağımı çekmeye çalışıyorum ama Vane'in tutuşu sıkı ve su yan tarafa doğru akıyor.

"Lanet odayı okuman gerekiyordu, sevgilim."

İşte yine soyadımı kullanıyor çünkü bunun beni rahatsız ettiğini biliyor. Ama sadece o yaptığında.

Küvete yaslanıyorum ve Vane ayağımın kemerini yoğurmaya devam ediyor. Sadece bunun tadını çıkarmak istiyorum ama her şeyi akışına bırakmakta zorlanıyorum.

Pan'ın geçmişinde bilmediğim çok şey var. Yıllar ve yıllar ve yıllar. Onun için de özel olduğuma inanarak kendimi kandırdım mı?

Belki de kibirli olan benimdir.

"O... Pan... ve Tinker Bell..."

"Hayır," diyor Vane hemen. "Onlar sadece arkadaştı. Ama Tink belli ki daha fazlasını istiyordu."

Sertçe yutkunuyorum. Peter Pan'i arzulamak ve onu elde edememek düşüncesi... Tink'in aklını kaçırmasına şaşmamalı.

"Peki ya ikizler?"

"Peki ya onlar?" Sesinde ilgisiz bir ton var, bu da gölgede yankılandığını hissettiğim keskin endişe tınısıyla hemen bir tezat oluşturuyor.

Ona gülümsüyorum. "Sen de onları kaybetmekten endişeleniyorsun."

"Onlar küçük kraliyet pislikleri," diyor. "Ne yaptıkları umurumda değil." Diğer ayağımla sert karnını dürtüyorum.

"Yalancı."

Homurdanıyor. "Tamam. Ama onlara bunu söylediğimi söylersen, seni boşalmanın eşiğine kadar beceririm ve sonra seni kıvranmaya bırakırım. Bunu her gün yapacağım, ta ki gözlerin görmeyene kadar."

"Kendimi boşaltacağım."

Dili alt dudağının içinde, beni izliyor.

Öfkelendim. "Tamam, evet, bu lanet bir işkence olurdu. Aletinin ve akıllara durgunluk veren orgazmlarının hatırı için sırrın benimle güvende."

Rahatlarken ayağımın kemerine masaj yapıyor. "İkizler ailelerine ve kaybettikleri bağa karşı kayıtsızmış gibi davranıyorlar. Ama bunu özlüyorlar. Her gün. Bu sadece kanatlarıyla ilgili değil. Belki de daha fazlası, ölçülmesi, adlandırılması daha zor bir şey olduğunun farkında bile değiller.

"Biz onların kurduğu aile olabiliriz ve sanırım her zaman merkezde bizi bir arada tutan sen olacaksın. Ama onların da kendi halklarıyla bağlantıya ihtiyaçları var. Sadece sarayla değil, tüm Fae'lerle. İkizler için çıkış yolu, Fae'ler arasında bir yerleri olduğunu hissetmektir.

"Harika birer lider olabilirlerdi," diye bitiriyor sözlerini.

Büyüyü bozmamaya çalışarak başımı sallıyorum. Bize olan sevgisini saklamaya çalışmadığı zamanlarda diğerleri hakkında konuşmasını dinlemek hoşuma gidiyor. Vane çok az şey anlatır ama şu anda fark ediyorum ki durgunluğunda bizi tanıyor, belki de bizim kendimizi tanıdığımızdan bile daha iyi tanıyor.

Diğer ayağıma geçiyor, topuğuma masaj yaparken ön kollarındaki kaslar kasılıyor.

"Peki şimdi ne olacak? Tink hakkında ne yapacağız?" "Bırakın onun için biz endişelenelim," diyor Vane.

Onu taklit ederek sesimi birkaç oktav alçalttım. "Otur aptal kız, bırak da işi erkekler yapsın."

"Demek istediğim bu değil." Sesi kırılmış gibi gelmiyor. Onun yerine, sadece huysuzluk ettiğimi biliyormuş gibi temkinli konuşuyor.

"Yardım edebilirim."

"Yapabileceğini biliyorum."

"Öyleyse neden bana izin vermiyorsun? Gölge bende ve ben-"

Ayağa kalkıyor ve su etrafına yayılıyor. Karın kasları sudan çıkıyor ve bu beni cümlemin ortasında durduruyor, vücudunun çıplaklığı, bakışlarındaki yoğunluk, kısa bir süre önce ağzıma tükürüyor ve beni uzaklaştırıyor olması. Şimdi ise banyoda birlikteyiz ve ayrı kalmaya zor dayanıyoruz.

"Fırsatını bulursa seni yok eder." Menekşe rengi gözleri siyaha dönüyor ve içimdeki çekimi hissediyorum, henüz gerçekleşmemiş bir şey için intikam ve şiddet isteyen gölgeyi.

Ama Vane'in korkusunu da hissedebiliyorum. "Ona izin veremeyiz," diyor.

Başımı sallıyorum ve karanlık iyi gözlerini terk ediyor. Tekrar arkasına yaslanıp ayağıma eline alıyor ama bu sefer baldırıma doğru ilerliyor ve etrafım sıcak ve buharla çevrili olmasına rağmen omuzlarımdan bir ürperti geçiyor.

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyor. Ve üzülerek söylüyorum ki, işe yarıyor.

"Saraya vardığımızda," diye devam ediyor, "benim yanımda kalacaksın. Herhangi bir sebep ya da bahaneyle yanımdan ayrılmayacaksın. Anladın

mi?"

"Ya tuvalete gitmem gerekirse?"

Baldır kasıma daha sert bastırıyor ve gözlerim açılıyor. "Çok sert."

"Anlıyor musun, Win?" "İyi."

Evet, anlıyorum. Anladım."

Bacağımın kıvrımından yukarı doğru devam ediyor, uyluğumun arkasına masaj yapıyor ve merkezime yaklaşırken heyecanlı küçük bir nefes alıyorum.

"Bir gün için yeterince var," diyor. "Bu ne cüret" diyorum.

Kıkırdıyor ve bu dünyadaki en harika ses. "Zavallı küçük fahişe."

"Her zaman."

Gözlerim yine kapalı ama gülümsediğini biliyorum.

BASH

EVE DÖNDÜĞÜMÜZDE PAN HALA KAYIPTI AMA VANE VE

Sevgilim çatı katında, saçları ıslak ve dağınık. Kemiklerimdeki ağırlığı saklamak için deli gibi çabalıyorum.

Kız kardeşimle karşılaşmam, yakalayamadığım lanet olası şişman bir ev sineği gibi beni rahatsız ediyor.

İçime her döndüğümde kız kardeşimin yüzünü görüyorum ve daha da kötüsü, korkusunu görüyorum. Tahtı lagüne sunarken hepimizi neye bulaştırdığından haberi yoktu. Ve şimdi nasıl kurtulacağını bilmiyor.

Kabul etmese bile. Peki ben ona

yardım etmek istiyor muyum?

Yatağını yaptı; şimdi içinde yatabilir.

Ama bu sözleri düşünürken bile içleri boş geliyor. Ben de onun için korkuyorum.

"Selam," diyor Darling balkondan içeri girdiğimizi görünce. "Nasılsınız?"

Kas bize içki koyuyor ve ben Darling'in yanındaki kanepeye uzanıyorum. Üzerinde eskiden Cherry'ye ait olduğunu düşündüğüm tüylü bir bornoz var. Ayakları çıplak, bacakları vücudunun altında kıvrılmış. Vane onun yanında, bir bıçağı bileyliyor, çünkü tabii ki öyle.

"Tilly'yi gördük," diye itiraf ediyorum.

Bıçak bileme taşına sürtünmeyi bırakıyor ve Vane siyah saçlarının bir tutamının altından başını kaldırıp bakıyor. "Hâlâ hayatta mı?"

Homurdanıyorum. "Zar zor. Kas onu boğmaya çalıştı." "Sen mi yaptın?" Darling ona soruyor.

Barda romu durduruyor ve kızın sorusu üzerine sırtı geriliyor. Darling'in onun karanlık tarafını görmesinden

hoşlanmıyor. "Bunu hak etti," diyor Vane.

Darling kaşlarını çatıyor.

Kaş, bir elinin avucuna iki bardak sıkıştırmış halde geliyor. Saçları yine başının arkasında dağınık bir şekilde toplanmış. Bana bir bardak veriyor ve sonra karşımdaki kulüp sandalyelerinden birine oturuyor. "Tilly fae tahtını kurban olarak lagüne verdi. Annemizin dirilmesini o istemedi. Ama bunu elde etti."

Darling bacaklarını açıyor ve ben de gözlerimi onun süt gibi teninde gezdirmekten kendimi alamıyorum. Hiç düşünmeden uzanıyorum, parmaklarım çıplak kalçasında.

Tam olarak doymuş olmasam da kendimi hemen daha iyi hissediyorum.

Keşke onu ıslak, olgun meyvelerle besliyor olsaydım da ağzının benim için nasıl açıldığını, tatlılık karşısında gözlerinin nasıl büyüdüğünü izleyebilseydim.

Neden herkes bu adada sürekli kavga etmek zorunda? Bir günden daha uzun süre tatlılara ve sekse düşkün olamaz mıyız? Tanrı aşkına.

Bir kurdun uzun, keskin pençeleri parke zeminde ses çıkarır ve bir saniye sonra Balder odaya girer, koyu renkli kürkü hâlâ karla kaplıdır.

"Hangi cehennemdeydin?" diye sordum. Dili dışarıda, nefes nefese.

"Kuyruk mu kovalıyorsun?" Kaşlarımı imalı bir şekilde kaldırıyorum.

Ağzını kapatıyor ve kamburunun üzerine oturuyor, belli ki saçmalıklarımı dinlemiyor.

Vane bileme taşına tekrar tükürür ve bıçağı bilemeye devam eder. "Taht bir güç sembolüdür elbette ve bir değeri vardır ama lagünün onun karşılığında ölü bir periyi diriltmesi tuhaf."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum. Darling yanıma sokuluyor, başı omzumda, Balder gelip onun önünde yere düşüyor. Darling ayak parmaklarını Balder'in kalın tüylerine sokabilmek için ayağını sarkıtıyor.

Her şey bir amaç doğrultusunda gerçekleşir.

Hepimiz kurda bakıyoruz.

"Şimdi mi konuşuyorsun?" Ona söyledim.

Başını uzun, kalın bacaklarına dayamış, bana göz kırpmıyor.

"Peki Tinker Bell'i geri getirmenin amacı nedir?" Ona soruyorum ama yine sessiz kalıyor. "Piç kurusu," diye mırıldanıyorum, o da boğazının derinliklerinde homurdanıyor. "Söylediğimi söyledim."

Darling elimi kendi elinin içine alarak dikkatimi kurttan uzaklaştırıyor. Bana bakıyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. "Hiç yemek kaldı mı?"

Uzanıyorum ve başparmağımla dudaklarını ayırıyorum. "Belki." "Gitmeden önce benim için biraz ısıtabilir misin?"

Ona doğru eğildim ve kabarık dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Peki sen bana ne vereceksin?"

Bacağını üzerime atıyor ve kucağıma yerleşiyor. Ellerim belinde, onu tam sikimin karşısına yerleştiriyorum. Çoktan farkına varmış, amının sıcaklığı altında seğirmeye başlamıştı.

Darling öne eğildi, ağzı kulağımda. "Beni daha sonra bağlamana izin vereceğim."

"Affedersiniz. "İzin vermek mi?" Başımı sallıyorum. "Eğer seni bağlamak istersem, sevgilim, seni bağlarım ve sen de iyi bir kız gibi bunu kabul edersin."

Gülümsüyor, kasıklarına doğru sallanıyor ve kendimi kontrol edemeden ağır bir nefes veriyorum.

"Tamam. Sana söz veriyorum." Elimi boğazına koyup onu tekrar içeri çekiyorum, ağzımı onunkine dayıyorum. Tadı ilahi. Dili benimkiyle buluşmak için dışarı fırlıyor ve sikim anında taş gibi sertleşiyor. İnliyor, öne doğru eğiliyor, böylece amının benimle dalga geçtiği merkezine daha fazla baskı uygulayabiliyor.

"Hey." Vane parmaklarını şıklatır.

Darling'in nemli saçlarından oluşan bir perdenin ardından ona göz kırpyorum. "Ne?" "Ona yiyecek bir şeyler hazırla. Açlıktan ölüyor."

Dikkatimi Darling'in karnına veriyorum ve aramızda yüksek sesle hırladığını duyuyorum. Şerefsiz. En az beş dakika daha duymamış gibi davranabilirdim. Kendimi onun içine gömecek kadar uzun.

Onu üzerimden kaldırıp bir kenara fırlatıyorum. Eğlencesini böldüğü için Vane'e kaşlarını çatıyor ama Vane onu görmezden geliyor. Onun yerine Kas'a, "Cherry'nin dolabından ona giyecek bir şeyler bul. Saraya uygun bir şeyler."

"Neden bize emir veriyorsun?" diye sordum. "Oh, kahretsin. Doğru ya. Artık sadece bir Kayıp Çocuk değilsin." Ona sırtıyıyorum. "Sakın söyleme," diye uyarıyor.

"Sen bir babasın."

"Tanrım."

Kas bir kahkaha atıyor ve ben de havanın bir nebze de olsa hafiflemiş olmasıyla rahatlıyorum. "Bunun neyle ilgili olduğunu bile bilmiyorum ama Vane'in kıvrandığını görmek en sevdiğim eğlencedir."

"Kıvranmıyorum."

Darling de güler ve Vane onu bir bakışla keser. "Ne?" der. "Özür dilerim. Sende o baba enerjisi var ve benim de baba sorunlarım olduğu söylenebilir. Çok büyük baba sorunları." Kahkahasının büyümesini engellemek için elini ağzına kapatıyor.

"Devam et." Onu itiyor. "Kas, yeni kural: Onun yanından ayrılmayacağız. Anladın mı?"

Kas, Darling'i geniş kollarının arasına alır. "Anladım."

Darling'i merdivenlere doğru yönlendirirken ona "Strip poker," diye bağıyorum. "Vane Baba orada doğdu. Kaçırdın."

"Açıkça!" Kas merdiven boşluğunda bağıyor.

Vane bana güneşin şiddetiyle bakıyor.

Mutfığa doğru dönüyorum ve ayak sesleri beni takip ediyor. "Bana kız kardeşinle gerçekten ne olduğunu anlat."

"Oh, anlıyorum." Buz kutusunu açtım ve içine baktım. "Sevgilimi ikizimle kovmak beni yalnız bırakmak için bir numaraydı. Bütün sırlarımızı dökeceğimi mi sanıyorsun? Tüm kirli aile detaylarını anlatacağımı mı? Tamam, iyi, kolumu büktün."

Dün gecedен kalma tavuk ve bisküvilerin olduğu cam kabı çıkarıyorum ve Vane'i elleri kalçalarında bana bakarken buluyorum. Bana kafamı bir şişe kapağı gibi koparmak istermiş gibi bakıyor.

Sanırım işlevsiz bir aileden başka bir aileye geçtim.

"Tilly gerçekten umutsuzluğa kapılıyor," diyorum ona, ciddiyeti bir kenara bırakarak. "Ve kız kardeşim çaresiz kaldığında gerçekten büyük hatalar yapar."

"Ölü anneni yanlışlıkla hayata döndürmek gibi." "Evet."

Ellerimi adanın tepesine koymuş, düşünmeye çalışıyorum. Söyleyeceğim hiçbir şeyin Vane'i ikna edeceğinden emin değilim. Ama bu deneme fırsatının elimden kayıp gitmesine izin vermek istemiyorum.

Tilly'ye ne olmasını istediğimi bilmiyorum. İntikam mı yoksa bağışlanma mı istediğimi. Günden güne değişiyor. Ruh halime ve ayın ağarmasına bağlı. Hiçbir şeye bağlı değil.

"Eğer kız kardeşime ulaşabilirsem, bunu düzeltebileceğimizi biliyorum." Vane'e bakıyorum. Öfkesini okumak her zaman kolay olmuştur. Kızgınlığı ve yorgunluğu da öyle. Yüzünde empatiyi nadiren gördüm. Ama gözlerinin etrafındaki ince çizgiler yumuşuyor ve çenesi açılıyor.

"Ne gerekiyor?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve balkon kapısından dışarı, dönüp duran kara ve gri gökyüzüne bakıyorum. Benim hayatım boyunca Varolmayan Ülke'ye hiç kar yağmamıştı, ama fae'ler sarayda mevsimler yaratma konusunda her zaman zekice davranmışlardır. Her yıl, yılın sonuna doğru, bir kış kutlaması düzenledik ve illüzyon konusunda yetenekli olan fae'ler taht odasındaki kubbeli tavandan kar yağdırırdı.

Şimdi düşündüğümde bir rüya gibi geliyor. Ama Tilly'nin parıldayan ışıkların haleli ışıltısında dönüp durduğunu, yüzünü tavana doğru çevirip kar tanelerini yakalamak için ağzını açarken eteğinin hızıyla havalandığını hâlâ görebiliyorum. O zamanlar asla hükmetmek için yaratılmamıştı ve hayatını sanki kendi hayatıymış gibi yaşadı.

"Sadece onu tekrar yalnız bırakmam gerekiyor," diyorum Vane'e. "Annemizden ve sarayda kulağına fısıldayabilecek herkesten uzakta."

Vane başını sallar. "O zaman bunu gerçekleştirelim." "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Yani onu öldürebilir misin?"

"Hayır, salak. Böylece onu kurtarabilirsin." Kapıya doğru ilerliyor.

"Bekle. Dur." Adımlarını takip ediyorum. "Tilly'yi kurtarmak mı? Her köşede bizi alt etmeye çalışan ve tüm Darling'lerin beynini karıştıran Fae kraliçesini mi? Onu mu?"

Aniden durdu ve arkasını döndüğünde neredeyse ona çarpıyordum. Vane benim kadar kaslı değil, ama benden birkaç santim daha uzun, bu yüzden bana baktığında aşağı bakıyor.

Ne dediği umurumda değil. Kesinlikle baba enerjisine sahip.

"Kız kardeşini kurtar, Bash," diyor. "Ve hatanı telafi et. Aksi takdirde, bir gün geriye dönüp baktığında pişmanlık dolu olduğunu fark edeceksin."

Artık sadece ben ve kız kardeşim hakkında konuşmadığımızı söyleyebilirim. Vane ve Roc'un kız kardeşlerini kaybetmeleriyle ilgili hikâyenin tamamını hiç dinlemedim ama onun ölümünün ağırlığını boyunlarında bir albatros gibi taşıdıklarını biliyorum.

Vane tekrar uzaklaşıyor.

"Değişmişsin," diye sesleniyorum. Ben yumuşadım. O da yumuşamış. Bu dünya ne hale geliyor?

"Sevdim bunu!" Ona bağırıyorum. "Siktir git."

WINNIE

CHERRY'NİN ESKE ODASINA GİRDİĞİMDE, BİR ANI GÖZÜMÜN ÖNÜNE GELİYOR. Bilinç. Karanlık gölgeyle birlikte burada kapana kısıldığımı. Sadece paniğin keskin kenarını hatırlıyorum ve sonra hiçbir şey hatırlamıyorum.

Ne düşündüğünü ya da ne olmasını umduğunu hâlâ bilmiyorum.

Ölmemi istediğine eminim.

Ön kollarımdaki kıllar yükseliyor ve kollarımın ortasındaki gölgeyi hissediyorum.

Ben.

Olmamız gerekiyordu, diyor.

Yine de Cherry'nin bunun olması için bana ihanet etmesi gerekiyordu. Bu onu temize çıkarır mı

Suçluluk duygusundan mı? Olabilir. Belki de değildir. Ya da belki o gittiğine göre artık bir önemi yoktur.

Kas etrafımdan dolanarak dolaba doğru ilerliyor. Kapı eski menteşeleri üzerinde gıcırıyor ve Kas içeride kayboluyor.

"Cherry'nin pek bir şeyi yoktu," diyor karanlıktan. "Ama birkaç kez Pan'a sarayda eşlik etti ve Pan da uygun kıyafetleri giydiğinden emin oldu. Kısa bir süre için yeterli olacaktır."

Cherry'nin odasını dolaşıyorum. Darmadağınık. Birinin hızla ayrılmasının çılgınlığı.

Yatağın ucunda bir kazak var ve onu elime alıp kumaşı parmaklarımın arasında ovuyorum. Yıpranmış ama yumuşak. Çok sevilmiş. Ve annemle birlikte, kira isteyen bir ev sahibinden ya da annemin işine biraz fazla yaklaşan bir adamdan kaçmak umuduyla hızla ayrılırken, ülkenin dört bir yanında bıraktığım tüm parçalarımı düşünmeden edemiyorum.

Cherry ve benim ortak bir noktamız vardı: sahip olduğumuz tek şey eşyalarımızdı. Hiç evimiz olmadı.

"Ah, Cherry," diyorum.

"O da neydi öyle?" Kas elinde bir elbiseyle dolaptan çıkar.

"Yok bir şey," diye cevap veriyorum ve sonra tahta askıda asılı duran elbiseye bakıyorum. "Vay anasını."

"Bu onun en iyisi." Kas elbiseyi kaldırıyor, böylece tüm kuyruğunu görebiliyorum. "Muhteşem."

Malzemesi zümrüt yeşilinin canlı bir tonu, dolgun, kabarık bir eteği ve arkamda kolayca birkaç metre iz bırakacak uzun bir treni var.

"Hiç bu kadar süslü bir şey giymemiştım."

Kas elbiseyi askıdan alıyor ve benim için arka düğmelerini açıyor. "İçeri gir, ben de düğmelerini ilikleyeyim."

Bornozumu çözüp bir kenara fırlatıyorum. İçimde hâlâ çıplak olduğumu gören Kas'ın bakışları keskinleşiyor.

Kas bir keresinde onu yatağa atmaya çalıştığımda beni reddetmişti. Aslında, hayır, yatağa girdi, ama cehennem gibi güzel vücudunun ırzına geçmeme izin vermedi.

Birkaç tutam koyu renk saç, saçını hızlıca arkaya bağlamış ve birkaç tutamı kaçırmış gibi yüzünün önünde sarkıyor. Gömleği hafifçe yamulmuş ve köprücük kemiğinin sert çizgisi dışarı çıkmış. Gömleksiz olmaması çok kötü. Tanrım, bütün gün ona bakabilirim. Kaş'ta Hollywood aksiyon kahramanlarının kasları var ve ben sadece onu uygunsuz bir şekilde ellemek istiyorum.

"Bash beni bağladığında, bize katılacak mısın?"

Başını eğiyor ve saçları ağzına takılıyor. "Bu her zaman onun oyunu olmuştur."

"Peki seninki ne?"

Bu soru onun içe dönmesine neden oldu. Gözlerindeki düşüncüyü görebiliyorum.

Birkaç saniye sonra bana döndüğünde, "Yavaş gitmek için." dedi.

Aramızdaki küçük boşlukta göz göze geliyoruz, ben hâlâ çıplak, Kaş hâlâ elbiseyi tutuyor.

Asla Ağacı'na bağlıyken beni tekrar tekrar orgazma zorlamayı neden sevdiğini şimdi anlıyorum. Uzun süreli zevk, tekrar ve tekrar. Bu beni neredeyse delirtiyordu. Düşündükçe bile ıslanıyorum, amım zonkluyor.

"Bunu istiyorum," diyorum ona ve tüylerim diken diken oluyor. "Düzgün düşünemeyene kadar benimle dalga geç."

"Hak ettiğin zaman," diyor, ağzının kenarı kıvrılıyor. "Şimdi iyi bir kız ol ve elbisenin içine gir, sevgilim."

"Madem ısrar ediyorsun." İçine giriyorum ve Kas elbiseyi yukarı çekiyor, böylece kollarımı açık kolların arasından geçirebiliyorum. Elbise vücuduma oturduğunda, çok büyük olduğu hemen anlaşılıyor. Neverland'e geldiğimden beri kilo aldım ama göğsüm her zaman Cherry'ninkinden daha küçük olacak.

Korse, yeşil kumaş üzerine altınla işlenmiş cesur bir yaprak desenine sahip yüksek bir yakaya sahiptir. Eteğin etek ucunda ve eteğin korsajla birleştiği yerde kumaşın narin kıvrımlarında daha fazla altın işlemesi yer

alır.

Kaş'ta sırt boyunca uzanan bağlantı elemanları var.

"Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum."

"Bırak da giyeyim, sonra ayarlarız."

Kaşlarımı çattım. "Şimdi de terzi mi oldun?" "Onun gibi bir şey."

Ensemdeki son düğmeyi de ilikledikten sonra yanıma geliyor. Cherry'nin odasında sadece bir pencere var ve gri gökyüzünde ılık, Kas'ın silüetine degecek kadar azalmış.

Gözlerini kısarak bana bakıyor, beni içine çekiyor ve sonra

"Gözlerini kapat." diyor. Bunun nereye gittiğini severek gülümsüyorum.

"Bunun için zamanımız yok," diyor kıkırdarak, zaten düşünce çizgimi okumuş.

"Peki, tamam."

Emredileni yapıyorum. Gölge kıpırdıyor.

Hava değiştikçe saçlarım kollarım boyunca yükseliyor. En hafif toprak ve ıslak yosun kokusunu alıyorum, belki biraz da limon otu gibi tatlı bir şey. Bu koku içimde eski bir şeyi, parmak izinin en ufak ipucuyla uzun zamandır unutulmuş bir anıyı canlandırıyor.

Elbise göbeğimi sıkıyor. İrkilerek bir nefes veriyorum.

"Neredeyse bitti," diyor Kas. "Gözlerini kapalı tut."

Islak saçlarımın ağırlığı kaybolursa da Kaş'ı hâlâ karşımda hissedebiliyorum, bana dokunmuyor, dokunmasını dileysem de.

"Tamam, aç," diye emrediyor

Kas. Ona bakıyorum.

Sırıttıyor.

Elbiseye baktığımda, korsajın göğüslerime tam da benim için yapılmış olması gerektiği gibi sımsıkı oturduğunu görüyorum.

Kas beni bileğimden tutup Cherry'nin şifonyerine ve onun üzerindeki duvarda asılı aynaya doğru çekiyor.

Yansımamı yakaladığımda şaşkınlıkla küfrediyorum. Kas gülüyor. "Ne yaptın sen?"

Saçlarım artık kuru ve yüzümden geriye doğru taranmış, başımın arkasında karmaşık bir bukle haline getirilmiş. Çene çizgim boyunca birkaç tutam saç sarkıyor.

Daha yakından incelediğimde makyaj yaptığımı da fark ettim. "Bu bir illüzyon ve bana kalırsa çok da iyi bir illüzyon."

"Sen bir sanatçısın." Yanaklarım pembe, dudaklarım yumuşak pembe. Göz kapaklarımda parıltılı bir far ve koyu renk bir rimel var.

"Gördün mü?" diyor ve bir centilmen gibi elimi tutup dönmemi işaret ediyor. "İşe yarayacak."

Yarım saat sonra mutfaktaydım ve adada oturmuş karnımı doyuruyordum. Bash benim için kalan tavuk ve bisküvileri ısıttı ve hayatımda çok fazla tavuk ve bisküvi yemiş olmama rağmen bunlar açık ara en iyileri.

Bisküvi tereyağlı ve zengindir, altın sarısı kahverengi üst kısmında kullandığı tereyağının içine katlanmış yeşil bir bitki parçacıkları vardır. Tavuk nemli, lezzetli, kesilmiş sebzeler bir şekilde dünyadaki en iyi kesilmiş sebzeler. Anlamıyorum. Bezelyeleri hiç sevmem ama Bash onları hazırladığında şeker gibi patlatabilirim.

Karşıdaki tezgâha yaslanmış, bir kolunu ortasından kavuşturmuş, diğer elinde bir fincan kahve, adanın öbür ucundan beni yemek yerken izliyor.

Gülümsüyor.

Kaşık ağzımın ortasındayken durdum. "Ne var? Neden bana bakıyorsun?"

"Hiçbir şey." Daha geniş gülümsüyor. "Sadece yemeğimi yemeni izlemek hoşuma gidiyor. Bu beni mutlu ediyor."

"Mutlu mu yoksa dayanılmaz derecede gururlu mu?"

"Ha." Kahvesinden bir yudum alıyor ve buhar yüzünü öpüyor.

"İkisi de." Vane'in arkamdan geldiğini hissediyorum. "Neden giyinmedin?" "Meşgulüm," diyor Bash.

"Gömlek giymesine izin vermezdim," diyorum Vane'e.

Ceketinin manşetini düzelterek adanın etrafından dolanırken homurdanıyor.

"Vay be." Çiğnemeyi bıraktım. "Yüce Tanrım."

Vane bana baktı. "Boğulmadan önce yemeğini yut."

Yapıyorum ve sonra, "Yani Kayıp Çocuk sikiyle boğulmak sorun değil ama tavuk ve bisküviyle boğulmak sorun değil mi?"

Bash fincanına güler, kahve kenarından dökülür.

Vane bana cevap vermiyor çünkü sadece onu kızdırmaya çalıştığımı biliyor ve haksız da değil.

"O ceketin içinde harika görünüyorsun," diyorum ona.

Sanki içinde rahat etmeye çalışıyormuş gibi omuzlarını yuvarlıyor. "Nefret ediyorum

o."

Ceket siyahtır ve keskin çene çizgisini ince bir karanlıkla çevreleyen sert bir yakası vardır. Görünürde ne bir iplik ne de bir nakış var. Vane için siyah sadece siyahtır. Süslenmeye ihtiyacı yoktur.

"Kıpırdanmayı kes," diyorum ona.

Bana homurdanıyor. Bash bir kahkaha daha gömüyor.

"Giyin," diye emrediyor Vane ona. "Birazdan yola çıkıyoruz. Sevgilim, yeterince yemek yedin mi?"

"Evet, beni Kas giydirdi." Tabureden kaydım ve eteğimi kabarttım. Vane ceketiyile oynamayı bırakır.

Bölünmüş gölgenin bağlantısı a r a m ız d a titreşiyor. Huşu. Heyecan. Neşe.

Vane ve ben göz göze geldik. Bunlar onun sık sık hissetmesine izin verdiğini düşündüğüm duygular değil ve eğer hissediyorsa da bunu kimsenin bilmesine izin vermiyor.

Ama şu anda bunu benden saklayamazsın.

Beni güzel bir elbise içinde görmek onu etkiledi.

Geniş bir gülümseme yayıyorum, sonra eteğimi birkaç kat çekiyorum, böylece Kaş'a yaptığım gibi ona da bir dönüş yapabiliyorum.

"Çok güzel görünüyorsun Win," diyor, sesi şimdi daha yumuşak, sert kenarları zımparalanmış.

"Teşekkür ederim."

Tekrar yalnız olduğumuzu fark etmem bir dakikamı alıyor, ikizler kendi güzel kıyafetlerini giymek için gitmişler.

"Pan'ı gördün mü?" Ona

sordum. Bana başını sallayarak

cevap veriyor. "Bunun için

endişeleniyor muyuz?"

Adanın etrafından dolanır ve toprak fincanlardan birine biraz kahve koyar. "Henüz değil."

Eteğimi düzelterek lavaboda onun yanında durabilmek için yanına doğru ilerliyorum. Pencereden dışarı, Neverland toprağında birikmeye başlayan kara bakıyor.

Vane'e "O iyi olacak," diyorum ama Karanlık Olan kadar kendimi de ikna etmeye çalıştığımı hissediyorum.

"Biliyorum," diyor, bakışları hâlâ ufukta.

Orada birlikte durup morarmış gökyüzünü ve karlı adayı seyretmemiz çok uzun bir süre gibi gelmiyor ama ben farkına bile varmadan Kas ve Bash geri dönüyor ve hava peri çanlarının sesiyle çınlıyor.

Onlarla yüzleşmek için döndüm ve alçak bir ıslık çaldım.

"Lanet olsun. Herkes parlıyor."

İkizler adanın sonunda yan yana duruyorlar. Kas'ın saçları açık ve geniş omuzlarının kıvrımını takip ederken koyu abanoz gibi parlıyor. Bash'in saçları geriye taranmış ama ehlileştirilmemiş ve birkaç tutam isyan edip alnına doğru sarmaya çalışıyor.

Parmaklarının bir tırnağıyla onları tekrar geri çeker.

Her ikisi de Vane'inkine çok benzeyen özel dikim siyah ceketler giyiyor, ancak yakaları aşağı katlanmış ve sonra geniş bir yakaya iniyor. Beyaz düğmeli gömlekler siyahın bir kısmını kırıyor.

"Bu gece renkli giyen tek kişi ben miyim?" Şaka yapıyorum. "Hayır, tek değil."

Hepimiz hemen Peter Pan'a dönüyoruz, açık kapı aralığını kaplıyoruz.

Göğsümde bir şeyler kopuyor, çünkü onu gördüğümde doğru düzgün nefes alamıyorum.

İnanılmaz görünüyor. Çok seksi. Öyle bir adam ki, kendi dünyamda karşılaşsaydım, ayaklarına kapanırdım.

Omuzlarının geniş hattına yapışan ceket, elbisemle aynı zümrüt yeşili. Bir şekilde biliyor muydu, yoksa bu büyük bir tesadüf mü emin değilim, ama burada açıkça iş başında olan kozmik güçlere yan gözle bakmayacağım.

Benim elbisem altınla işlenmiş cesur bir yaprak desenine sahipken, Pan'ın ceketinin omuzlarında katmanlı bir apoleti andıran gerçek yapraklar var. Daha fazlası ceketin yakasını oluşturuyor, böylece boynu ham kenarlı yapraklarla çevreleniyor.

Koyu sarı saçları taranmış, tek bir tutamı bile yerinde değil.

Bakışlarım sonunda onun yüzüne indiğinde, parlak mavi gözleri beni arıyor. Okunmuyor, benden uzak ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Az önce tam bir pislikti, belli ki sinirini benden çıkarıyordu. Vane'in dediğini yapmak ve Pan'ı biraz rahat bırakmak istiyorum ama onun kum torbası olmayacağım.

Özellikle de Pan'a saplantılı bir şekilde aşık olduğu için atamı öldüren kadının bizi beklediği düşman topraklarına girmek üzereyken.

Ölmüş olması gerektiğinden bahsetmiyorum bile, o da var.

"Muhteşem görünüyorsun, sevgilim," diyor, sesi tüm duygulardan arınmış, eşit. Daha önceki Pan'ı gitmiş, kırılmaya yüz tutmuş.

"Sen de."

Çenesi sıkılıyor ve göğsüm kanatlarla doluyor.

"Gitmeliyiz," diyor bize. "Ama önce bana söz verin, hepiniz uslu duracak ve birbirinizden ayrılmayacaksınız. Kimse tek başına bir yere gidemez." İkizlere dönüyor. "Siz de dahil, prensler. Bir zamanlar sizin eviniz olsa bile."

Bash ve Kas başlarıyla onu onaylıyor. "Dikkatli olacağız."

"O zaman gidelim," diyor Pan ve kapıya doğru ilerliyor.

WINNIE

ELBİSEMİN UZUN ETEĞİNE TAKILMAMAYA O KADAR ODAKLANDIM KI

Ben daha ne olduğunu anlamadan, Fae bölgesine giriyoruz. Pan bizi kurallar ve birlikte kalmamız konusunda bir kez daha uyarıyor ve sonra yol bizi tamamen yeni bir diyar gibi hissettiren bir yere sürüklüyor.

Kar havada dönüyor, ama burada ağaç evdeki kadar yoğun yağmıyor, bu yüzden geniş çayırları ve fae sarayının tüm ihtişamıyla görebiliyorum.

Ve kutsal bok muhteşem.

Bir peri masalından fırlamış gibi.

İnişli çıkışlı araziye yayılmış birkaç bina var ve en büyük yapı olan ana saray, bir tacın en büyük dişi gibi merkezde oturuyor.

Saray, güneş ışığında parıldadığını hayal ettiğim beyaz taştan yapılmış. Gökyüzüne doğru uzanan birkaç kule, annemle okyanusa yakın bir yerde yaşarken sahilde bulduğum deniz kabuklarını anımsatıyor.

"Bir tablo gibi." Nefesim havada yoğunlaşıyor.

Bash, yürüyüşümüz sırasında titremeye başladığım anda bana verdiği ceketini omuzlarımda yeniden ayarlıyor. "Çok güzel, değil mi?"

Kas yanıma geliyor ve hepimiz manzarayı seyrediyoruz. "Komik olan ne biliyor musunuz?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, çenesinin keskin çizgisine, geniş omuzlarına dökülen siyah saçlarının parıltısına. "Ne?"

"Saray hiçbir zaman evim gibi

hissettirmedi." "Ne hissettirdi?"

Üstümdeki ikizine bakıyor ve Bash, "Büyükannemizin kulübesi arazinin uzak tarafında," diyor.

Kas başını sallar. "Şimdi ne yaptıklarını merak ediyorum."

"Yıkılmasa daha iyiydi. Nana öldükten sonra annem denedi ama babam yasakladı."

Kas'ın çenesi kenetlenir ve gözleri kısılır.

"Haydi." Pan, Vane'in çok gerisinde kalmadan ilerliyor.

"Hüzünlenmenin zamanı değil."

Kaş iç geçiriyor, ben de elimi onunkinin içine sokup parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Onu dinleme. Bugün çok huysuz." Elini sıkıyorum. "Acı verse bile nostaljiye her zaman yer vardır."

Eğilip alınma bir öpücük konduruyor. "Biz seni hak etmiyoruz, sevgilim."

Kapıları geri çektiklerinde tuhaf bir şekilde boş görünen muhafızlar tarafından herhangi bir direnişle karşılaşmadan kapıdan içeri alınıyoruz. Sarayın içine doğru takip ettiğimiz arnavut kaldırım yol bizi devasa ana girişe götürüyor. Kapı açılıyor ve rüzgârdan ve kardan korunmak için içeri giriyoruz.

Silkeleniyorum ve Bash'e omuzları eriyen karla ıslanmış paltosunu uzatıyorum.

"Hoş geldiniz!" diye selamlıyor bizi bir peri, kollarını iki yana açmış, kanatları arkasında parıldıyor. Teni yeşilin küllü bir tonu, saçları ise daha parlak bir kıvılcık.

Nasıl oldu da bu kadar uzun süre Varolmayan Ülke'de kaldım ve böylesine masalsı birine rastlamadım, asla bilemeyeceğim. Sanırım ağaç evde biraz izole oldum. Ve Pan'la şehre indiğimiz tek sefer kan gölüne dönmüştü.

İşin tuhafı, ben sürekli hareket etmeye, bir yerde asla kalmamaya alışkınım. Annem ve ben ev diyebileceğimiz geçici bir yer bulmayı başardığımızda bile, yerel kütüphanede takılmak için bile olsa, mümkün olan en kısa sürede evden ayrılırdım. Depresyondan ve evdeki çılgınlıktan kaçmak için her şeyi yapardım.

Sanırım mutlu, sevilen ve güvende olduğumda *taşınmaya* ihtiyacım olmamasına şaşırmasaydım.

Ama eğer bu peri başka kimlerle karşılaşabileceğimin bir göstergesiye, Varolmayan Ülke'yi ve nihayetinde Yedi Ada'yı daha fazla görmek isterim.

Kadın Peter Pan'ın elini kendi elinin içine alır ve belinden eğilerek saygılı bir selam verir. "Kutlamamızda bize katılabildiğinize çok sevindim Asla Kralım." Doğrulup geri adım attığında, "Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Callio, bir saray mensubu ve kraliçenin güvenilir danışmanıyım. Sizi saraya davet etmem için beni gönderdi."

Burada çok fazla insan var ve ben hepsini aynı anda algılamaya çalışıyorum. Baş döndürücü. Işıltılı elbiseler ve yapraklı pantolon takımları içinde periler ve

Altın işlemeli tunikler, kanatlı, boynuzlu ve meraklı gözlü çocuklar.

Neverland'in ve yeni hayatımın gerçekliği daha net bir şekilde ortaya çıktıkça kalbim göğsümde biraz daha hızlı atıyor.

Bir peri masalında yaşıyorum ve bu sadece başlangıç.

Keşke bu her neyse atlatabilsek ve Tinker Bell hayatımızdan uçup gidebilse.

"Ana Kraliçe'nin dönüşünü kutlamak üzere bize katıldığınız için çok heyecanlıyız," diyor peri.

Kas homurdanıyor. "Ve biz ölü bir perinin yeniden dirilmesini tuhaf bulmuyor muyuz?"

Callio ellerini önünde kavuşturur. "Sürgün edilmiş bir prensin tekrar topluluğa katılmasına izin verilmesinden daha fazla değil."

Kaş kıllanıyor. Kendimi onunla peri arasına koyarak bir adım atıyorum. Gölge içimde kıvranıyor ve gözlerimin karardığını biliyorum.

Callio irkilerek aldığı nefesini gizlemeye çalışıyor ama ben duyuyorum, gölge duyuyor.

"Ona bir daha hakaret edersen seni gözlerin kanayana kadar boğarım." Sesim gölgeyle birlikte boş ve yankılı hale geldi ve gölge ortaya çıkmaktan memnun.

Bash gülüyor ve ellerini omuzlarıma koyarak beni arkasına çekiyor. "O biraz korumacı, Calli-adın her neyse. Onu affetmen gerekecek."

Callio kaşlarını çatar ama başını sallayarak "Şiddet istemiyoruz" der. Şimdi homurdanma sırası Vane'de.

"Elbette," diye cevaplıyor Bash. "Sadece ölü annemizin dönüşünü kutlamak için buradayız."

Işıltılı kanatları ve kulaklarındaki değerli taşlarıyla bir grup kız koridordan geçerken yavaşlıyor. Birbirlerine fısıldıyorlar, kızarıp kirpiklerini kırıştıtırırken ve birbirlerine kıkırdarken uzun bakışları benim oğlanların üzerinde.

Kan basıncım yükseliyor.

Azı dişlerimin birbirine çarparken çıkardığı ses kulaklarımı çınlatıyor. Vane aniden yanımda belirdi. "Sakin ol, Win."

Vahşi doğada bir asker olmak, tehlikenin her köşede pusuya yatmış olabileceğini bilmek böyle bir şey mi? Tehlike peri kızları, risk ise oğullarım.

Ama onlara güveniyorum. Güveniyorum. Sadece... gölge güveni umursamıyor. Sadece bizim olanı korumayı önemsiyor.

Gölge ve ben aynı lanet sayfadayız. "Nefes al," diyor Vane.

"Nefes alıyorum."

"Beni takip ederseniz," diyor Callio ve elbisesi bacaklarının etrafında dönerek bir hareketle dönüyor.

Yine de derin bir nefes çekiyorum, çünkü ciğerlerimi havayla doldurmak ateş solumaktan daha iyi.

"Sanırım aşırı duyuşal yüklenme yaşıyorum," diye fısıldıyorum.

Vane önüme geçti. "Gölgenin seni ele geçirdiğini hissettiğinde..."

"Devralmıyor."

Vane benim hizama eğildi. "Gölgenin seninle savaştığını hissettiğinde, gözlerini benden ayırma."

Bakışlarıyla tanışıyorum, siyah gözleriyle, menekşe rengi gözleriyle. Beni arıyor, endişesi arttıkça gözlerinin etrafında ince çizgiler beliriyor.

"Ben iyiyim," diyorum ama bunun doğru olduğundan emin değilim. Partileri severim ve bu kesinlikle bir parti gibi hissettiriyor, ancak herkesin bir parça istediği dört muhteşem, güçlü adamın kalbini tuttuğum bir partiye katılmak zorunda kalmamıştım.

Derimin altında gizlenen karanlık bir gölgeyle. "Gözler üzerimde," diye tekrarlıyor Vane.

Sözleri beni sarstı. Koşuşturarak uzaklaşan kızlara ters ters bakmak için tekrar ondan uzaklaştığımı fark etmedim bile.

"Tamam," dedim

ona. "Tamam mı?"

"Evet."

"O iyi mi?" Pan bizi bekliyor, ikizlerle aramızda bir yerde. O okunamaz, çok uzak.

Beni hala sevdiğini söylemesini istiyorum. Bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermesini, onu kucağında başka bir kızla bulma konusunda endişelenmeme gerek olmadığını söylemesini istiyorum.

Tüm bunları bana vermesi için ona bağırarak istiyorum ama dilimi ısırtıyorum.

"Ben iyiyim." Sanki haklılığımı kanıtlayacakmış gibi omuzlarımı yuvarlıyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

PETER PAN

DÜNYADA İÇKİMİ SOĞUTMAYA YETECEK KADAR VISKİ YA DA BURBON YOK.
bu gece sinirler.

Peri şarabı işe yarayabilirdi, ama bir yabancı ve düşmanken bir peri kutlamasında sarhoş olmak aptalca bir hareket, amatörce bir hareket.

Callio bizi kutlamaların çoktan başlamış olduğu taht odasına götürüyor. Bir hizmetkâr elinde tepsiyle yanımızdan geçerken, dolu olanlardan birini kapıp geri içiyorum.

Gerçekten de aptalca.

Peri şarabı yıldızları içmek gibidir. Pürüzsüz, tatlı ve yanaklarınızda keskin.

İçime yerleştikçe, içim parlıyor, sonra ısınıyor ve endişenin bir kısmı kayboluyor.

Genellikle tahtın oturduğu kürsüde tam bir bando var. Boynuzlu çalgılar ve lir çalıyorlar. Hepsi kanatları olmayan fae'ler.

Kalabalık bizi yutuyor. Fae'ler her zaman şıklıklarını abartmışlardır ve bu gece de farklı değil. Tunikler altınla işlenmiş. Zümrüt, safir ve elmaslarla süslenmiş elbiseler. Bazı taşlar şeker gibi pürüzsüz, bazıları ise takan dans ederken ışığı kesecek şekilde yontulmuş.

Tinker Bell'i bulmak için odayı tarıyorum ve sonra birden orada beliriyor, içim burkuluyor.

"Bebeklerim!" diyor ve kollarını oğullarına açarak öne doğru geliyor.

Bash ve Kas birbirlerinin yanında kaskatı kesilirler ama tüm taht odası şimdi onları izlemektedir. Tinker Bell'in onlara sarılmasına izin verirler.

"Benden daha kısa olduğun zamanları hatırlıyorum," diyor ve gözlerini siliyor, ama hepsi sahte. Tinker Bell aynı anda sadece tek bir duygu hissedebilir, o da genellikle nefrettir. "Ama bekle..." Geri çekilir ve ikizleri tepeden tırnağa tarar. "Bu olmaz. Brownie!" Dönüyor ve ellerini çırpıyor. "Brownie! Browniler nerede? Tilly, browniler nerede?!"

Browniler öldü. Çünkü onları ben öldürdüm.

Fae kraliçesi geliyor, kalabalık onun için ayrılıyor. "Sana daha önce de söyledim anne," diyor Tilly, "bugünlerde kek sıkıntısı çekiyoruz."

Tilly bana sert bir bakış attı.

"O zaman bir iyilik yap ve kardeşlerini soyunma odalarına götür. Onlar için kraliyet kıyafetlerini hazırlattım." Bana bakarken Tink'in yanakları parlak altın renginde yanıyor. "Oğullarım için kıyafetiniz yok sanıyordum. Alınmayın."

Bütün suçları kastediyor.

"Beni takip edin." Kraliçe kapıya doğru döner.

İkizler bana bakıyor. Benden izin istemeye alışkınlar ama burada aynı şey geçerli mi bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Sanki yer altımdan kayıyor, manzara gözlerimin önünde değişiyor.

"Gözler açık," diyorum ve onlar da başlarını sallayıp gidiyorlar.

Parti kaldığı yerden devam ediyor. Grup hızlı tempolu bir peri melodisine geçiş yapar ve dansçılar da taş zeminde fısıldayan kaygan ayaklarıyla bu tempoya ayak uydururlar.

Tink yanıma geliyor ve kolunu benimkine doluyor. "Benimle yürü, Peter Pan."

Darling'i göz ucuyla bana doğru hamle yaparken yakalıyorum ama Vane onu durduruyor. Ona sahip olduğu için mutluyum. Ben de ona sahip olduğum için mutluyum.

Tink bizi kalabalığın arasından geçirip bara götürürken kalbim göğsümde sabit bir şekilde çarpıyor. Parmaklarını şıklatıyor ve tezgâhın arkasındaki peri bir içkiyi çalkalıyor, sonra parlayan pembe karışımı meşe palamudu şeklindeki bardaklara döküyor. Son anda garnitür olarak bir peri böceği ekleniyor ve bardağın kenarında vızıldayarak koyu turuncu renkte parlıyor.

Peri şarabı yüzünden zaten biraz kafam güzel, o yüzden içkiyi görmezden geliyorum.

Tink onunkini eline alıyor ve yudumluyor, peri böceği burnunun etrafında dolanırken kenarından beni izliyor.

Kalbim biraz daha sert atıyor.

"Lagünün kıyısında oturup ondan bize sırlarını anlatmasını istediğimizi hatırlıyor musun?" Kanatları geriye doğru kıvrılıyor, neredeyse birbirine değiyor ve kalçasını barın ön tarafına yaslıyor. "Ondan tekrar tekrar istediğin sırrı hatırlıyor musun?"

Yutkunuyorum. "Ona birçok şey sordum, Tink."

Ama sorduğu soruyu biliyorum. Geçmişten unutmadığım tek şey bu, eskiden acı çektiğim özlem, doldurulması imkansız olan boşluk.

"Lagünün Ruhları," diyor Tink, benim eski halimi taklit ederek, "'benim bir annem var mı?" Bir kahkaha tufanıyla bitiriyor ve sonra

İçkisinden bir yudum daha. Tırnakları ceketimle aynı renge boyanmış. Elbisesi de aynı tonda. Küçükken iskelet yapraklarından giysiler yapar, Varolmayan Ülke'nin ıssız bir ada, bizim de mahsur kalmış çocuklar olduğumuzu hayal ederdik.

Tink'in ölmüş bir annesi vardı ve benim de annemin olabileceği yerde sadece bir delik vardı. Ada bizim vekilimizdi.

Bir anne özlemi çekmek istemedim ve bu yüzden hiç istemiyormuş gibi yaptım, maceraya, özgürlüğe ve daha sonra güce aç bir şekilde Neverland'in vahşi doğasına daldım.

"Hiç büyümek istemiyorum," dedim Tink'e.

"Ben de öyle," demişti.

"Sonsuza kadar genç kalalım."

O zaman da gülmüştü, rüzgâr çanlarını andıran o yüksek sesle.

"Tamam, Peter," demişti.

Bu duygu beni hazırlıksız yakalıyor ve Tink bardağının kenarından bana kaşlarını çatıyor.

Gözlerim sulanıyor, bu yüzden gözlerimi kırpıştırıp başka tarafa bakıyorum.

"Sorunun cevabını öğrendim," diyor ve sesini alçaltarak yaklaşıyor.

"Onca yıl lagünün dibinde yatıp ruhların konuşmasını dinlerken, onların cevabını duydum."

Bilmek istemiyorum.

Yine de daha fazla istediğim bir cevap yok.

Grubun liristi oturduğu yerde adeta dans ediyor, vücudu müziğin ritmine göre hareket ediyor. Toplanan periler ve insanlardan oluşan kalabalık havayı kahkaha ve şenlikle doldururken, kalbimin patlayana kadar sıkıldığını hissediyorum.

"Ruhların bana ne söylediğini biliyor

musun?" "Hayır, Tink, bilmiyorum."

Peri böceğini daireler çizen uçuşundan yakalayıp ağzına atıyor. Azı dişlerinin arasında ezerken kanatlarının çıtırtısını duyabiliyorum.

Sadece bir böcek ama yine de bu beni dehşete düşürüyor. Benim tanıdığım Tinker Bell saplantılı, manyak ve bazen de zalim olabilirdi ama asla peri böceği yemezdi.

Biraz daha dik duruyorum.

Dudakları bir

gülümsemeye dönüşüyor.

"Peter Pan'ın bir zamanlar bir annesi vardı," diyor, "ve annesi onu lagüne terk etti çünkü o ailesine uymayan küstah bir çocuktur. Ve annesi, kalmasına izin verirse, onun alıp alacağından endişeleniyordu..."

Yaklaşıyor.

"...ve al... hiçbir şey kalmayana kadar."

Kalbim durdu.

Kulaklarım çınlıyor.

"Ve eğer bir bebek kendisini terk eden bir anneye sahipse," diye devam ediyor Tink, "kesinlikle olamaz-"

Bir efsane. Bir tanrı. Özel.

Söylemesine gerek yok. Ne ima ettiğini biliyorum.

Tink bana kaşlarını çattı. "Bunu sana söyleyen ben olduğum için üzgünüm." İçkisinden bir yudum aldıktan sonra yerine koydu. "Daha sonra konuşabiliriz. Konuşacak çok şeyimiz var. Partinin tadını çıkar, Peter Pan!"

Parlayan kanatları kararır ve kalabalık onu yutar.

WINNIE

"MERHABA KÜÇÜK KARDEŞİM," DIYOR BİR SES, DIKKATİMİ BAŞKA YÖNE ÇEKEREK Peter Pan ve Tink'ten.

"Tanrım," diyor Vane. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

"Komplo kurmak," diyor adam yıkıcı derecede parlak bir gülümsemeyle.

Yeni gelen adamı gördüğümde ağzım açık kaldı. Vane'den sadece birkaç santim daha uzun, ama aynı yapıya ve aynı çarpıcı özelliklere sahip.

Vane'in bir siyah ve bir mor gözünün olması dışında, bu adamın doğal olmayan yeşil gözleri var ve bana dikildiklerinde tüm vücudumda bir ürperti yaratıyorlar.

Timsah.

Roc, "Sevgilin üşümüş," dedi. "Ona ceketimi vereyim."

"Cekete ihtiyacım yok."

"Senin ceketine ihtiyacı yok," diyor Vane.

"Pekâlâ." Roc dudaklarının arasına bir sigara koyuyor ve ucunu yakıyor. Buna izin verilip verilmediğini anlamak için etrafıma bakıyorum ama kimse onu durdurmuyor. Belki de yarısının ölümsüz olduğu düşünülürse, adalarda sigara içmek kimsenin umurunda değildir.

"Görünüşe göre Never King kötü bir gece geçiriyor." Roc sigarasının tüten ucuyla bara doğru işaret eder.

Vane'in gözleri gerilir.

Tinker Bell onunla konuşurken Pan normalden daha solgundur. "Gidip onu alalım mı?" Vane'e soruyorum.

Roc sigarasından bir nefes çeker ve ardından dumanı üfler. "Tik tak, bebek kardeşim."

"Kapa çeneni, pislik."

İçimde huzursuz bir his var. Yine o korku. Ama şimdi bunun benim mi yoksa Pan'ın mı olduğundan emin değilim.

Vane'in örtülü duyguları ile Pan'ın vahşi duyguları arasındaki farkı anlamakta zorlanıyorum. Kayan yıldızlar gibi gelip gidiyorlar. Bir an var, bir an yok.

"Onunla kal," diyor Vane kardeşine. "Ve onu Lainey gibi koru."

"Ben bebek bakıcısı
değilim." "Söyle
Roc."

"Tamam." Roc yanan sigarayı taş zemine fırlatır ve çizmesiyle ezer.
"Yemin ederim."

"Onunla kal," diyor Vane bana, ses tonu ısrarcı. "Pisliğin teki ama bir
şeyler ters giderse seni koruyabilir."

"Ne yanlış gidecek?" Alaycı bir şekilde soruyorum ama o çoktan
kalabalığın arasından sıyrılıyor.

İçimden onu takip etmek geliyor ama şu anda bizi bir arada tutan tek
kişinin o olduğunu biliyorum ve idare etmesi gereken bir kişi daha olmak
istemiyorum.

"Dans et benimle."

Roc'a döndüm ve onun elini uzattığını gördüm.

"Bu elbisenin içinde mi?" Uzun eteği yukarı çekiyorum. "Hiç şansın yok."

Roc eğilir, bir bıçak sallar ve uzun treni keser. "Ne oluyor be?" Kumaş
tek bir akıcı hareketle yırtılırken "Bu da ne?" diyorum. "Sen
elbisemi mahvetti."

"Öyle mi yaptım?" Doğruldu, fazla kumaşı çöp gibi bir kenara attı ve
elini tekrar uzattı. İfadesi okunamıyor ama bakışları araştırıyor. "Küçük bir
tavsiye, sevgilim. İçinde koşamayacağın ya da dans edemeyeceğin bir
elbiseyle düşman topraklarına girme."

Tekrar gülümsüyor, bir sıra parlak beyaz dişini gösteriyor, kesici dişleri
sivri dişler gibi keskin. Tanrım, çok yakışıklı. Wendy'nin ona aşık olmasına
şaşmamalı. Görünüşe göre biz Darlingler, taş gibi karın kasları ve kurnaz
yakışıklılığı olan ahlaki açıdan gri heriflere karşı bir şeyler hissediyoruz.

"Nasıl dans edileceğini gerçekten biliyorum."

Orkestra tempolu bir şarkı çalıyor, dansçılar da kucaklanmış bir halde,
sanki hepimiz bir romantizmin içindeymişiz gibi odanın içinde dönüp
duruyorlar.

"İkimiz için nasıl dans edileceğini biliyorum. İzin ver sana göstereyim."
İçime giriyor, kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Zengin tütün
ve başka bir şey gibi kokuyor, ezilmiş kadife ve yaldızlı günah gibi.

Elimi elinin içine aldı. "Sadece beni takip et, gerisini ben hallederim."

Bizi dansçı kalabalığının içinde döndürüyor ve oda parlayan bir ışık ve renk
kaleydoskopuna dönüşüyor.

Şimdi gülümsüyorum.

Hareket etmek iyi hissettiriyor.

Roc bizi tekrar döndürüyor. Ayaklarımın onunkilere dolanmasına izin vermemeye çalışarak onun momentumuna teslim oluyorum.

Hepimiz önceden belirlenmiş bir koreografi içinde hareket ediyoruz. Çiftler içeri giriyor. Dönüyorlar. Müzik büyüyor, etrafımızdaki odayı dolduruyor. Parlak, sıcak bir neşe duygusu göğsümü dolduruyor ve sonunda teslim oluyorum, Roc'un bizi taşımasına izin veriyorum, müziğin beni ayakta tutmasına izin veriyorum.

Kolektif bir eylemde, düzinelerce insanın ortak bir sevinç anında birbirine bağlandığı bir şey var ki, uhrevi hissettiriyor.

Gözlerim yaşardı. Çünkü iyi ve masum hissettiriyor ve bir şeyin olduğu gibi tadını çıkarmanın ne olduğunu unuttum.

Hepimiz adayı kurtarmaya odaklanmış durumdayız. neşe.

Müzik durur ve kalabalık da onunla birlikte durur, alkışlar Müzisyenler.

Roc takdirini gösterirken benimle omuz omuza, parmaklarındaki birkaç yüzük ışığın altında parlıyor. "O kadar kötü müydü?" diye bağırıyor bana kalabalığın gürültüsü arasında.

"Sanırım değil."

"O zaman bir tane daha yapalım." "Ne, gerçekten mi?"

"Gitmen gereken daha iyi bir yer var mı, sevgili kızım?"

Grup bu kez daha yavaş bir melodi seçiyor ve dansçılar hareketlerini değiştiriyor. Belli ki herkes her müzik parçasına uygun koreografiyi biliyor ve görünüşe göre Roc da öyle.

Saniyeler içinde, bir çarkın dişlisi gibi hareket ederek odanın etrafında dönmeye başladık.

Yavaş tempoda daha fazla konuşma fırsatımız oluyor ve bu fırsatın elimden kaçmasına izin veremem. Vane ve Varolmayan Ülke'den önceki hayatı hakkında bilmek istediğim o kadar çok şey var ki.

"Bana kız kardeşinden bahset," diyorum. Roc bocalıyor ve ben onun botuna basıyorum. "Özür dilerim."

"Bir Timsahı asla şaşırtma," diye uyarıyor ama yüzünde bir sırıtma var. "Ben demek istemedim ki..."

Bizi iki çiftin arasında döndürüyor. "Sorun yok. Sana çok benziyordu. Cesur, gözü pek ve sinir bozucu derecede meraklı. Büyü tarihi okumak

istiyordu.

Karanlıklar Üniversitesi'nde. Muhtemelen o da girerdi. Dürüst olmak gerekirse, biz yeğen bebeklerdik."

"Ne?"

"Nepotizm mi? İktidardakilerin kendi kanlarından olanlara avantaj ve iltimas sağlama uygulaması."

"Ah. Doğru."

Yani Vane'in ailesi soylu muydu? Aristokrat mı?

Roc sanki yüzümdeki soruları okuyabiliyormuş gibi, "Soylu doğmuş," diye ekliyor. Bizi döndürüyor ve ben onun hareketleri içinde eriyorum.

"Ailemiz Kemik Cemiyeti olarak bilinen bir cemiyet kurdu. Zamanın Koruyucuları. Zamanın Yaratıcıları. Ne olduğumuzu düşünürsek, bu gerekliydi. Ama canavarların ötesinde, biz seçkinlerdik." Gülüyor ve sesi göğsünün derinliklerinde gümbürdüyor. "Vane ve ben malikanelerde ve şatolarda büyüdük, her türlü kaprisimiz karşılandı."

Vane'in benim dünyamda çok iyi tanıdığım o zengin şımarık pisliklerden biri olduğunu hayal edemiyorum. Her şeyin kendilerine ait olduğuna inanan ve eğer öyle değilse, onu alacak olan türden adamlar.

"Babamız acımasız ve açgözlüydü. O zamanlar Darkland'da iktidarda olan monarşiyi, Lorne ailesini devirmeye çalıştı."

Dans pistinin kenarında vals yapıyoruz. Ben sadece Roc'a odaklanırken müzik kulaklarımdan siliniyor.

"Babamız keşfedildi elbette. Hırsı fazlaydı ve savaşıma konusunda eksiği vardı, hatta sessiz savaşıma konusunda bile. Tutuklandı. Servetimizin çoğu elimizden alındı. Vane ve ben, Lainey ile birlikte Umbrage'a taşındık. Küllü, pis, umutsuzluk çukuru. Çok sevmiştim."

Bana gülümsüyor, yeşil gözleri bir peri böceği fenerinin parlayan ışığını yakalıyor ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

"Şımarık pislikler olabilirdik ama kurnazdık, açtık ve en önemlisi güçlüydük. Bu yüzden doğru adamlar bizi kanatları altına aldı ve karşılığında biz de onlar için yiyip bitirdik. Canavarlarımızı serbest bıraktık ve hiçbir şey kalmayana kadar tükettik.

"Ve sonra bir gün, kendimizi sorumlu bulduk." Kendi kendine gülüyor ve beni kalabalığın arasından geçirerek odanın ortasına geri döndürüyor.

"Darkland elitlerinin çoğunu ağırlardık. En karanlık arzularıyla meşgul olmak için Umbrage'a sık sık gelirlerdi ve biz de onlara hizmet ederdik. Böylece gözden düşmüş olsak da bir şekilde kendimizi halkımızın arasında bulduk.

"Ve kazara bir Lorne prensesini yememiş olsaydım muhtemelen her şey yolunda gidecekti."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Bu hikayenin böyle gideceğini düşünmemiştim.

"Lorne'lar intikam almak istedi elbette ve onları kim suçlayabilir ki? Ama beni öldürmediler. Kız kardeşimize tecavüz ettiler ve sonra onu gözümüzün önünde öldürdüler."

Müzik duruyor ve biz de duruyoruz. Hikâye ve müziğin yokluğu beni sarsıyor ve Roc geri çekilip grubu tekrar alkışlarken ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, sanki az önce bana her kalbi kıracak bir hikâye anlatmamış gibi.

Alkışlamıyorum.

Ağladığımı fark etmeden önce yüzümden bir damla yaş akıyor. Dünyada zalimliğin var olduğunu biliyorum. Ama var olması beni kızdırıyor.

Roc uzanır ve başparmağının ucuyla gözyaşını siler. "Ağlama küçük kız," dedi. "Bu uzun zaman önceydi."

"Evet, ama zaman kalp kırıklığı için hiçbir şey ifade etmez." Ve kalbim Vane için yeniden kırılıyor.

Yutkunurken Roc'un adem elmasının batan çizgisini yakalıyorum. "Sanırım haklısın."

Yeni bir şarkı başlıyor ve dansçılar etrafımızdaki alanı dolduruyor.

"Görünüşe göre adamların evcilleşmiş," diyor Roc ve omzumun üzerinden onlara doğru başını sallıyor. Onun görüş açısını takip ettiğimde Vane'i Pan'la birlikte görüyorum, Tink çoktan gitmiş. Tartışıyorlar, bunu söyleyebilirim ve Pan akıl sağlığı buna bağılıymış gibi peri şarabı içiyor.

Gölge sayesinde daha önce hiç duymadığım kadar uzağı duyabiliyor ve görebiliyorum ama burada o kadar çok insan var, o kadar çok ses yükselip alçalıyor ve odadaki her boşluğu dolduruyor ki ne konuştuklarını anlayamıyorum. Tink'le ilgili olduğuna eminim.

"Ona benziyorsun."

Roc'a döndüm. "Kim?"

"Wendy."

Neşesi gitmiş, ifadesi okunamaz hale gelmişti. "Yüzü senden daha yumuşaktı ama aynı gözlere, aynı kurnaz ağza sahipsin."

Atamın Vane'in kardeşiyle bağlantılı olduğunu hayal etmek garip. Zaman burada anlamsız.

"Onu sevdin mi?" diye sordum.

"Cesur bir soru, sevgili kızım."

"Öyle mi?"

İç çekiyor ve başka tarafa bakıyor. "Bana hissettirdiklerini sevdim." "Peki bu nasıldı?"

"Başka şekilde ifade edeyim." Bakışlarımla tekrar buluşuyor. "Onunlayken bir anlığına hissediyormuş gibi yapabilmeyi sevdim."

Yüzünde şimdi bir hüznün var, kara kaşlarının arasında bir kırılganlık.

Bir dansçı arkamdan bana çarptı. Öne doğru savruldu. Roc beni yakaladı, sonra etrafımdan dolanarak adamı boğazından yakaladı. "Bastığın yere dikkat et."

Adam morarır, nefessiz kalır. "Özür dilerim." Kelimeyi zar zor çıkarabiliyor. Her hece taş üzerinde sürüklenen tuz gibi ses çıkarıyor.

"Roc. Sorun yok."

Adamı geriye doğru fırlatır ve adam sendeleyerek arkadaşı bir peri tarafından yakalanır.

Roc, "Devam edin," der ve arkadaşları uzaklaşır.

Roc bir sigara daha yakar.

Odada Pan ve Vane'i tekrar arıyorum, gözümü onlardan ayırmamaya çalışıyorum.

Pan hâlâ şarap kadehlerini yuvarlıyor. Vane ona kaşlarını çatıyor.

Dehşet midemde ekşiyene kadar yoğunlaşıyor.

Birden Pan ve Vane bana dönüyor ve bakışlarımı yakalıyorlar. Sonra Pan yanımdaki Roc'u fark etti ve ifadesi taşlaştı. Bardan uzaklaşıyor. Vane ona bağılıyor.

"Gitme vaktim geldi küçük kız," diye fısıldıyor Roc kulağıma. Yanında duman ve yanık tütün kokusunu da getiriyor. "Dansımızdan keyif aldım ve umarım bu son dansımız olmaz."

Dönüyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ama içimde bir şeyler söylemem gerektiğine dair güçlü bir his var. Ama Roc çoktan gitmişti.

1c

KAS

YILLAR VE YILLAR GEÇMESİNE RAĞMEN KRALİYET KIYAFETLERİM HALA ÜZERİME OTURUYOR.

Giydiğimde dikişlerini gevşetmek veya fazladan kumaş almak için sihir gerekmiyor.

Tilly bizi sarayın kraliyet kanadındaki birçok soyunma odasından birine getirdi.

Tik ağacından oyulmuş bir paravanın arkasındayım. Ahşabın içine yerleştirilmiş kabaşon mücevherler ve içinde parlayan, gökkuşağı renkleri saçan peri böcekleri var. Peri böcekleri gerçek mi, sonsuza dek içeride mi hapsolmuşlar, yoksa bu sadece bir illüzyon mu anlayamıyorum.

"Nasıl görünüyor?" Bash odadan soruyor. "Yıllar önce olduğu gibi."

Bash kıkırdar. Kız kardeşimiz sinirli bir şekilde küçük bir tsk-tsk yapar. "Eğer iyiysen o zaman," diyor.

Paravanın arkasından çıkıyorum.

Bash yanıma geldi. "Harika görünüyoruz."

Kraliyet mavisi paltolarımızı giyiyoruz. Önü ve kollarının etrafı altın yapraklarla işlenmiş olanları ve yine omuzlarımızda neredeyse bir zırh gibi duranları.

Aynı fikirde değilim ama bir annenin oyuncağı gibi giydirilmekten hoşlanmıyorum. Kraliyet sarayında pazarlık kozu gibi dolaştırılmak. Şu anda öyle hissediyorum, Tink bizi bir amaç için araç olarak kullanıyor gibi. Sadece sonun ne olduğundan emin değilim. Ya da daha da endişe verici olanı, aracın ne olduğundan.

Tilly başını dik tutarak bizi selamlıyor. "Yine prensler gibi görünüyorsunuz." "Biz her zaman prens olduk, Tilly Willy," diyor Bash.

Ona taktığımız eski lakabı duyunca gözleri hemen ıslandı. Tilly Willy, tıpkı çiçeklerin yumuşak yaprakları arasında yuvalanmış olarak bulduğumuz willy böcekleri gibi.

Willy böceklerinin sırtlarında canlı lekeler vardır ama iğneleri de vardır. Tilly her zaman en küçük bir ihlalde sokmaya istekli olmuştur. Sanırım bizi sürgün etmesine şaşırmamalıyım.

Omuzlarını geriye doğru sallayarak, "'Majesteleri' size," diye hatırlatıyor bana. "Elbette."

Callio odaya giriyor, belli ki acelesi var. "Majesteleri," diyor ve eğilerek bize bakıyor.

Sürgüne gönderilen prensler resmi olarak karşılanmaz ama Tink bize sürgünümüzün sona erdiğine dair söz verdi ve şimdi kraliyet kıyafetlerimiz içinde bunu inkar edemeyiz.

"Ekselansları," diye ekliyor ve bizi de selamlıyor.

Kraliyet mensubu olmanın şatafatından her zaman nefret etmişimdir ve kraliyet unvanlarıyla selamlanmak gibi sıradan şeylerin törenini çekilmez bulmuşumdur.

Ama bu sadece şimdi karşılanmakla ilgili değil. Bu, neyin değiştiğinin bir sembolü.

Callio kraliçeye, "Konsey odasında size ihtiyaç var," dedi.

"Til," diye başladı Bash, "eğer biraz daha konuşabilirsek-"

"Belki sonra," diyor ellerini önünde kavuşturarak. "İkiniz de yakışıklı görünüyorsunuz ve... burada olmanıza sevindim," diye ekledikten sonra aceleyle oradan ayrılıyor.

Bash iç çekiyor.

"Ona ne söylemek istiyordun?"

"Onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışmak istedim."

"Nefesini boşa harcıyorsun." Yıldızlı boy aynasının önünde duruyorum ve yakamdaki altın broşu düzeltiyorum.

Arkamdan yaklaşp ellerimi savuşturuyor ve broşun iğnesini açarak düzgün takıldığından emin oluyor. "Sanırım bizi terk etmesi iyi oldu. Kasaya gitmek için mükemmel bir fırsat." Kaşlarını bana doğru salladı.

"Dalga geçmek yok," dedim ona.

Bana bir selam veriyor ama bunun o piç için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum.

Tilly'nin şu ya da bu nedenle geri gelmediğinden emin olmak için birkaç dakika bekliyoruz. Kafamızı soyunma odasından çıkardığımızda uzun koridorun iki ucunu da boş buluyoruz.

"Temiziz," diye fısıldar Bash ve dışarı çıkar.

Yine çocuklarız, sarayda gizli bir görevdeyiz.

Koridorda ilerlerken adımlarımız kaldırım taşlarında sessiz, sonra sola dönüyoruz. Buraya en son geldiğimizden beri yıllar geçmiş olsa da

Geniş, kemerli koridorlardaki her dönüş, her kapalı kapının nereye açıldığı, kalın, kayışlı ahşabın ötesinde hangi sırların yatabileceği.

Kraliyet kanadının derinliklerine doğru ilerledikçe parlayan fenerler taş zeminde ışık havuzları oluşturuyor ve uzun zaman önce yaşamış atalarımızın kraliyet giysileri içindeki yağlı boya portrelerinden oluşan uzun bir sıranın yanından geçiyoruz; kimi asık suratlı, kimi güçlü, kimi de gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi gözleri parıldıyor.

Sağımızda bizi revire ve eczaneye götürecek başka bir koridoru geçiyoruz ve Bash girişte duraklıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ona fısıldayarak bağıyorum.

"Yani... Sevgilimin bir şişe peri kayganlaştırmıcısını deneyimlemesine izin vermemek utanç verici olurdu. Değil mi?"

"Bash." Başımı eğiyorum, ona en iyi "bu işi berbat etme" bakışımı atıyorum. Bana gülümseyerek koridorda geriye doğru yürüyor.

"Bash!"

"Sadece bir saniye sürecek!" Dönüyor ve koridorda koşarak ilerliyor, aşağıdaki bahçeye bakan pencere duvarından sızan ay ışığının birkaç kare kesitinden geçiyor. Kahkahası çınlıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum ve peşinden koşuyorum.

Biz sarayda yaşarken eczanenin başında Mead adında yeşil bir peri vardı. Nana'dan çok daha genç, bilgili bir kadındı ama saatlerce Nana'nın hikayelerini dinler, tentürler, merhemler ve büyüleri yağlar toplamak ve yaratmak için tavsiyelerde bulunurdu.

Nana'ya tapsa ve bazen Nana'nın zamanını tekeline alsa bile Mead'i severdim.

Bash ve ben büyükannemizin ilgisine her zaman açgözlülükle yaklaşmıştık. Annemizden ve babamızdan yeterince ilgi göremediğimiz için başka yerlere bakmak zorunda kalmıştık. Büyükannemiz her zaman bize tahammül etmeye istekliydi, piçlik ettiğimizde bile, ama onun bizim dışımızda bir hayatı vardı ve bize gitmemizi söylemekten çekinmiyordu.

Eczaneyi sessiz ve karanlık bulduk. Mead hâlâ orayı idare ediyorsa, eminim partide dinleniyordur.

Oda tam olarak hatırladığım gibi, solda bir bahçe penceresi var, içerideki raflar küçük saksı çiçekleri ve bitkilerle dolu. Odanın ortasında uzun bir çalışma masası var, ahşap tabanı iyice yıpranmış, mermer üst kısmı lekelerle beneklenmiş, ancak dokunulduğunda hala pürüzsüz.

Sağ tarafta, raflar ve raflar dolusu kehribar rengi cam şişeler.

Bash parmaklarını etiketlerin üzerinde gezdirerek peri yağını arıyor.

Çalışma masasına gidip saksıdaki unutmama beni bitkisinden soluk mavi bir çiçek koparıyorum. Ninem onlara fare kulağı derdi.

"Tuhaf bir şey duymak ister misin?" Kardeşime sordum.

Şişeleri takip etmeye devam ediyor. "Elbette."

"Nana'nın nasıl görüldüğünü unuttum."

Bash aramayı bıraktı. Omzunun üzerinden kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Biliyor musun... Ben de pek hatırlamıyorum. Sanki onu düşündüğümde zihnimde görebiliyorum, ama yüz hatları bulanık, biraz ayırt edilemiyor." Gülüyor. "Yine de sesini duyabiliyorum. Gün gibi açık. 'Prens olabilirsiniz ama kulağımın dibindeyken beyefendi gibi davranacaksınız.'"

Ben de gülüyorum. "Gerçek gücü nasıl kullanacağını öğrenmek istiyorsan, domates yetiştireceksin!"

Kardeşim dönüyor ve kollarını ortasının üzerinde kavuşturuyor. "Neden hiç portre için oturmadığını merak ediyorum. Onunla ilgili tek bir resim bile aklıma gelmiyor. Tink bir düzine resim yaptırmıştı. Annemizin fırça darbeleriyle resmedildiğini görmeden köşeyi dönemezdim."

Büyükannem ve annem arasındaki zıtlığı düşünüyorum ve kardeşimle benim onların arasında bir tür yakınsama noktası olduğumuzu düşünmekte zorlanıyorum. Eşit derecede Tink ve Nana, iki çok farklı kadın.

Çiçek yapraklarını parmaklarımın arasında eziyorum ve yağı cildime işliyor. Unutmama beni çiçekleri geleneksel olarak sevdiğiniz bir kişiye verilir. Bu bir söz ya da bir hatırlatma. *Beni asla unutma.*

Peki ya kendinizi unutursanız? Kim olduğunuzu ve kim olmak istediğinizi Olmak mı?

Ya ne istediğinizi bildiğinizi düşünürken bir de bakmışsınız ki sahip olduğunuzda o kadar da önemli hissetmediğiniz bir şeyin peşinde el yordamıyla mı koşuyordunuz?

Kanatlarımı geri almak beni yeniden bütün hissettirecek mi? Bu arayıştan kurtulmak istiyorum.

"Hadi," dedim kardeşime. "Kasaya girelim ve şu gemileri bulalım."

Bash son şişeleri de tarar ve sonunda aradığına ulaşır. Kehribar rengi bardağı kaldırır ve hafifçe sallar. "Buldum. Sevgilim buna bayılacak."

Gözlerimi deviriyorum, ama dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yapacaktır.

Bu şey inanılmaz.

Eczaneden çıkıp ana koridora dönüyoruz ve koridoru hâlâ boş buluyoruz. Yolun geri kalanını koşarak, sola, sonra sağa, sonra sola, tekrar yeraltına girene kadar, gölgeler biraz daha kalın, hava daha soğuk.

Büyük çift kapıda duruyoruz. Kapının mandalında parlayan bir küre var. Bu bir peri büyü, sadece seçilmiş birkaç kişi için açılacak aşılmaz bir kilit.

Bash ve benim eskiden erişimimiz vardı.

Hala var mı? Pek olası görünmüyor, ama yine de...

Elimi kürenin üzerine tuttuğumda, içindeki enerji yoğunlaşıyor ve parlak mavi renkte parlıyor.

Ve kilit gümbür gümbür açılır.

BASH

BUNCA ZAMAN SONRA KASANIN BIZIM İÇİN AÇILMASI ÇOK KOLAY GÖRÜNÜYOR.

Ama ben kimim ki şanssı sorgulayayım?

Kapıları içeri itiyorum. Mentешeler gürültüyle inliyor. Kapılar bizim boyumuzun üç katı ve onları içeri itmek için Kaş'la ikimiz birden uğraşıyoruz.

Mahzen, girişinde yanan iki fener ve metal sehparların üzerine asılmış metal kancalarla karanlığa yayılıyor.

Kapıları arkamızdan kapatıyoruz ve sonra ikimiz de birer fener alıyoruz. "Sen sola git, ben sağa?" Kas öneriyor.

"Bana uyar."

Beklentilerimi bir kenara bırakıp sadece odanın büyüsunü dinlemeye çalışıyorum. Raflar sıralar halinde dizilmiş ve her biri arasında koridorlar oluşturulmuş. Büyülü figürlerin, büyülu yaprakların ve üzerinde AÇMAYIN yazan mühürlü kavanozların yanından geçerek ilkinden başlıyorum.

İçimdeki büyüyü hissedebiliyorum, bazıları parlak ve haşhaşı, diğerleri ise karanlık ve uğursuz.

Kanatlarımın ya da sihrimin nasıl hissettirdiğini tarif etmem istense, bunu doğru kelimelere dökebileceğimden emin değilim. Bu sadece hissettiğimde anladığım senaryolardan biri.

Bir sonraki koridorda birkaç deri ciltli kitap, sonra sivri uçlu bir şapka, tek bir ayakkabıcı ayakkabısı çıkıyor. Koridorlarda dolaniyorum, feneri tutuyorum ki ışık uzağa yayılsın.

"Bir şey var mı?" Sesleniyorum, sesim karanlıkta yankılanıyor. "Hiçbir şey," diye cevap veriyor Kas.

Kasanın yarısına geldiğimizde endişelenmeye başladım. Kanatlarıma ve içinde bulundukları kaba, bir filin birkaç mil ötedeki suya yönelmesi gibi yönelebileceğimi umuyordum.

Ama hiçbir şey yok. Sadece bana ait olmayan büyüünün uğultulu arka plan gürültüsü.

Kas ve ben, ana koridorda karşılaştığımızda, kasanın arka tarafına yaklaşmıştık ve aramamız gereken sadece birkaç koridor kalmıştı.

"Bu beni endişelendiriyor," diye itiraf ediyorum.

Fenerin ışığı kardeşimin yüzünde titriyor. Onun da bunu hissettiğini anlamam için bir şey söylemesine gerek yok.

"Sadece birkaç koridor daha," diyor ve bir sonraki koridorda kayboluyor. Homurdanıyorum ve aramaya devam ediyorum.

Bir koridordan diğerine geçiyorum, büyülü hazinelerin yanından geçiyorum ama hiçbirini bana ait değil.

Kas ve ben arka duvarda tekrar buluştuğumuzda, bizi askıya alacak hiçbir umut kalmamıştı.

Kanatlarımız burada değil.

"Tink bakacağımızı biliyordu herhalde," diyor Kas. "Raflarda boş bir yer buldum ama kanatlarımızın orada olduğunu sanmıyorum."

"Göster bana."

Beni üç raf geriye götürdü. Yerden üçüncü raf boydan boya boş. Ahşabın içine gömülmüş kancalar var, sanki birkaç kopya eşya oraya asılıyormuş gibi.

"Eskiden burada ne vardı?" Ben soruyorum.

Kas omuz silkiyor. "Aklıma bir şey gelmiyor ama kalan büyü bizimkine benzemiyor."

Aynı fikirdeyim. Daha sert bir yanı var.

"Sanırım bu kadar kolay olamazdı, değil mi?" Gülüyorum ama endişeyle karışık.

Boğazımda kötü bir his var.

"Geri dönmeliyiz," diyor Kas ve girişe doğru ilerlerken elindeki feneri yan tarafına bırakıyor.

PETER PAN

BEN SARHOŞUM, VANE DE KIZGIN AMA UMURUMDA DEĞİL.

Artık hiçbir şeyin önemi yok,
değil mi? Her şey lanet bir yalan.

Darling'in aramıza dönmesi ve Timsah'ın gitmesiyle, şüphesiz nemli bir deliğe geri dönmüş olan Vane beni taht odasından çıkarıp yemek salonuna götürüyor. Müzik burada daha sessiz, sadece alçak bir davul sesi ve odanın içinde çınlayan bir tını var. Sesler daha uzaklara taşınıyor; kahkahalar, şakalaşmalar ve neşeler.

Onların mutluluğu bende çılgılık atma isteği uyandırıyor.

İlkel bir Neverland gücünden doğmuş bir çocuk olduğumu düşünmek... Şimdi düşününce acıklı geliyor.

Düşüncelerim kararıyor ve yanımdan geçen bir garsondan bir kadeh kapıyorum. Vane haydutluk yaptığımı fark etmeden önce şarabı geri yuvarladım.

"Keser misin lan şunu?" diyor bana ve bardağı elimden çekip alıyor.

"Bunun ne önemi var?" Ona sordum.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Tıklım tıklım dolu yemek salonunu çılgınca işaret ediyorum. Tıpkı taht odasında olduğu gibi burada da tavan kubbeli ve sarmaşıklarla kaplı. Ama kürsü yok, büyüklüğü dışında mekanda bir görkem yok. Sarmaşıklardan daha fazla fener sarkıyor ve odanın üzerine titreşen bir ışık saçıyor.

"Pan." Sevgilim elimi avuçlarının içine alıp sıkıyor. "Tinker Bell sana ne söyledi?"

Alay ediyorum ve uzun bir yemek masasındaki en yakın boş koltuğa çöküyorum. Ortada çiçeklerden ve yosunlardan, unutmabeni çiçeklerinden, havai fişeklerden ve yıldız zambaklarından oluşan bir orta süsü var.

Vane karşımdaki koltuğa oturuyor ve Darling sağımda, eli hâlâ benim elimde.

"Biraz daha şarap!" Beni dinleyen herkese bağıriyorum ve bir garson elinde tepsiyle yanıma geliyor.

"Hayır," diyor Vane. "Artık şarap yok."

Sunucu tereddüt ediyor, burada kimin yetkili olduğundan emin değil. Belli ki ben sorumluyum. Ona parmaklarımı şıklatıyorum. Yaklaşıyor. Vane menekşe gözlerini

Siyah, piç kurusu ve sunucu uzaklaşıyor.

"Neden canımı sıkıyorsun?" Ona soruyorum.

"Tink sana ne söyledi? Neden mızımız bir dangalak gibi davranıyorsun?"

Homurdanıyorum ve sandalyenin arkasına yaslanıyorum. Onlara söyleyemem. İkisine de. Kudretli Asla Kral o kadar da kudretli değil. Gölge olmadan ben bir hiçim, tıpkı korktuğum gibi.

Ruhların sözleri yine kafamın içinde yankılanıyor.

Karanlıkta sıırılsıklam.

Gölgeyi hak etmiyorum. Bana söylemeye çalıştıkları şey buydu.

Belki de tüm acılarımıza son verip Tink'e gölgeyi vermeliyim. Bırakalım ne isterse yapsın. Başından beri istediği buydu, değil mi? Onun isteğine boyun eğmediğim için bana bir ders vermek. Ona istediğini vermezsem şimdi bana nasıl bir ders vermeye çalışabileceğini düşünerek dişlerimi sıkıyorum.

Ve Tink'in istediği şey... sonuçta ruhların istediği şey mi? Eğer onu geri gönderdilerse, ona bir görev verdiler mi? *Peter Pan'dan Varolmayan Ülke Gölgesi'ni almak ve onunla gerçekten iyi şeyler yapacak birine vermek.*

Sevgilim elimi tutuyor ve çıplak kalçasına koyuyor. Teninin sıcaklığı, yumuşak dokunuşu beni mutsuzluğumdan kurtarıyor.

"Bana dokunmaya devam et,"

diyor. Yutkunuyorum.

"Tinker Bell sana ne söylediye, onu çözeceğiz," diyor.

Başımı ona doğru eğip parmaklarımı etine bastırıyorum. "Bunu çözebileceğimizi sanmıyorum, sevgilim."

Elimi merkezine yaklaştırıyor. "Sen yüce Peter Pan'sın.

Tabii ki

yapacaksın."

Benim bir

annem vardı.

Ve beni terk etti.

Belki de o gölgeye hiç sahip olmamam gerekiyordu. Belki her zaman daha iyi biri vardı.

Darling eteğini yukarı kaldırıyor ve elimi külotunun dikişine götürüyor. Eğiliyor. "Bırak da Vane bir kez olsun izlesin."

Masanın karşısından ona bakıyorum. Sırtını sandalyeye dayamış, vücudu biraz kamburlaşmış, gözleri üzerimizde. Başını hafifçe sallıyor.

Sanki onun iznine ihtiyacım varmış gibi.

Darling'in külotunun etrafından dolanıyorum ve amının sıcaklığını sıyrıyorum. Yüksek sesle nefes veriyor, gözleri ağırlaşıyor.

Başka bir şey yoksa, bu var. En azından burada kendimi kaybedebilirim, şimdi, her şeyi kaybetmeden önce.

Sevgilim masanın altına uzanıyor, minik elini kalçama koyuyor, ben onu kızdırırken parmaklarım etime giriyor, amının etrafında dönüyor ama asla tam olarak dokunmuyor.

Sandalyesini yeniden ayarlıyor, bacaklarımın arasında büyüyen şişkinliğe doğru ilerlerken bacaklarını benim için daha geniş açıyor.

Eğer sadece ona odaklanırsam, diğer her şeyi unutabilirim. Fae sarayında sarhoş olup sevgilime sataşmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bile görmezden gelebilirim.

Darling'in kalçaları arasında sıcaklık artıyor ve sonunda teslim olup parmağımı yarığından aşağı kaydırduğımda, onu sırılıklam bulduğuma şaşırıyorum.

Eğildim, ağzımı kulağının kıvrımına dayadım. "Bu senden sızan Vane'in döller mi, sevgilim?"

Dudaklarını yalıyor. "Evet."

Eğer ona, sözlerine, sıcaklığına ve tenimde dans eden zevkinin elektrik hissine odaklanırsam, belki de her şeyin etrafımda parçalandığını unutabilirim.

Elimi Darling'in külotundan, masanın altından çıkarıyorum ve alt dudağına ıslaklığını sürüyorum.

"Tadına bak," diye emrediyorum.

Dili dudağının üzerinde kayarak pisliği temizliyor. "Her zamanki gibi Kayıp Çocuk dölüyle dolu."

Bakışları ateşli ve gölgesinin yüzeyin altında kıvrandığını hissediyorum.

Vane öne doğru oturuyor. "Gitmeliyiz."

"Evet," diyor Darling.

"İkizleri henüz görmedik," diye hatırlatıyorum onlara. Vane başını sola doğru eğiyor, gözleri hâlâ bende.

El hareketinin yönünü takip ediyorum ve ikizlerin kalabalığın arasından sıyrılarak bize doğru ilerlediklerini görüyorum. Yüzleri benim hissettiğim kadar korkunç görünüyordu.

Masamıza vardıklarında Kas ellerini masanın kenarına koyuyor ve kamburunu çıkarıyor. "Hiçbir şey bulamadık."

Kanat yok. Gemiler yok. Tink'in bizi buraya sırlarımı ortaya dökmek için çağırdığını düşünmeye başladım. Katliama kendi gözleriyle şahit olmak istedi.

"Yine de tamamen boşa gitmiş bir yolculuk değil," diyor Bash ve kehribar rengi bir şişeyi havaya kaldırıyor.

Sevgilim biraz heyecanla parlıyor. "Ne oldu?"

"Peri kayganlaştırıcı," diye cevaplıyor Bash. "Daha önce deneyimlediğiniz hiçbir şeye benzemiyor." Tabii ki Bash her şeye olumlu bir yön bulabilir. Kanat yok mu? Kayganlaştırıcı iş görür.

Bazen keşke onun iyimserliğine sahip olsaydım ya da onun *Numara yap.*

"Mükemmel zamanlama," diyorum ona. "Biz de tam Darling'i eve götürmeyi tartışıyorduk, böylece bize bunu unutturana kadar onu becerebilecektik-"

Bana *bildiğimi sandığım her şeyin yalan olduğunu unutturana kadar.*

Darling ve Vane bana araştıran bakışlarla bakıyorlar. Birbirlerine ortak gölgeleri aracılığıyla bağlılar, ama bana da daha sessiz, daha düşük bir frekansta bağlılar. Ama aynı şekilde bağlılar.

Elimden geldiğince gizlemek için sırtıyorum. "-Kar yağdığını unut," diye bitiriyorum. "Darling'in amının sıcaklığında kendimizi ısıtalım."

Bash, Darling'in yanına geliyor ve saçlarını karmaşık düğümünden kurtarıyor. Saçlar sırtından aşağı dökülürken Bash saçları parmak uçlarına doluyor ve Darling'in başını geriye doğru iterek boğazının süt gibi sütununu ona gösteriyor. Diğer elini boğazının etrafına, çene çizgisinin hemen dibine sarıyor.

"Sevgilim, en çılgın rüyalarında bile aynı anda dört erkek tarafından becerileceğini hayal etmiş miydin?"

Cevabı nefes nefese ama heyecanlı. "Ölmeden önce yapılacaklar listemdeydi."

Bash bir kahkaha patlatıyor ve onun yerine centilmence bir el uzatarak gitmesine izin veriyor. "O zaman senin kova listeni geciktirmeyelim. Her ne demekse."

Elini tutuyor, sandalyeden kalkıyor ve buruşuk eteğini düzeltiyor.

İkizler bizi yemek salonundan saraya ve karlı geceye doğru götürüyor. Vane bu kez ceketini çıkarıp Darling'e veriyor ve omuzlarına örtüyor. Darling ceketin içinde boğuluyor.

Eve dönerken partinin ışığı ve gürültüsü kayboluyor. Karanlığa doğru ilerledikçe omuzlarım gevşiyor.

Vane yanımda kara kara düşünüyor, Darling ise ileride ikizlerin arasında. Ne sorabileceğini ve benim nasıl cevap verebileceğimi anlamaya çalışarak aramızdaki sessizlikte birkaç vuruş boyunca oyalanmasına izin verdim.

Gizemli Nehir'in bir sonraki kıvrımını geçip resmen benim bölgeme girdiğimizde, daha fazla dayanamayacağım.

"Devam et o zaman," dedim ona.

Bakışlarını bana çeviriyor ve bunun ağırlığı neredeyse boğucu. Bir sigara yakıyorum ve aklımdan geçenleri söylemesini bekleyerek bir nefes çekiyorum.

Vermediğinde ona sigarayı uzatıyorum ve yanan tütünden bir nefes çekerek ciğerlerini dolduruyor, sonra bir iç çekişle nefesini veriyor.

"Tinker Bell seni en derinden yaralayacağını düşündüğü şeyi sana söyleyecektir," diyor sonunda.

Bash ileride durur ve Darling onun sırtına tırmanır, kollarını boynuna, bacaklarını beline sarar. Kahkahaları ormanda yankılanıyor.

"Tanrım," diyor Kas, kardeşi Darling'le birlikte oyun parkındaki iki çocuk gibi koşarak uzaklaşırken.

"Peki ya bana gerçeği söylediye?" Sigarayı geri uzatırken Vane'e söylüyorum.

"Bana anlatın ve bırakın kendim karar vereyim."

İleride, Bash Darling'i döndürüyor ve elbisesinden geriye kalanlar bir çiçek yaprağı gibi havalanıyor. Darling gülerek Bash'e sıkıca tutunur. Kas onlara katılmak için koşarak ilerliyor, kendi kahkahasına engel olamıyor.

Kar yavaşlıyor ama yıldızlar hâlâ kalın bulut örtüsünün ardında saklı ve onları hiç bu kadar özlediğimi hatırlamıyorum.

Uzun süre sadece alacakaranlıkta yaşayarak, karanlıkta parlayan ve gece boyunca bana rehberlik eden sürekli yoldaşlarım oldular.

Vane beni ağaç eve doğru yükselen patikanın ortasında durduruyor.

Ay ışığı yok, yıldızlar yok belki ama ağaç evin dışındaki fenerlerden gelen uzak bir parıltı var ve yüzüne gölgeler göndererek sıkıntısını daha keskin bir karanlığa dönüştürüyor.

"Tinker Bell'in ölümden dönmesi bir ceza değil" diyor.

Ben.

İçimi çekiyorum, parmaklarımın arasına sıkıştırdığım sigara yanıyor.

"Tanrı aşkına, bir kez olsun beni dinle. Bazen baktan şeyler sırf bu yüzden olur. Bazen ortada ne bir sebep ne de suçlanacak kimse vardır,

en azından kendiniz."

"Biliyorum Vane, bazen kötü insanlar kötü şeyler yaparlar ve yaptıklarının bedelini ödemeleri gerekir."

Ruhların sözleri beni yine rahatsız ediyor.

Vane'in ifadesi düşer. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyor. Karanlık Olan pek çok karanlık şey yaptı.

Bu yüzden ikimiz de Darling'de kendimizi kaybetmek için bu kadar çaresiziz.

O bir merhemdir ve onunla birlikte olduğumuzda, geçmişteki günahlarımız kaybolur ve eski yaraların acısı biraz daha azalır.

"Hadi gel." Sigarayı bırakıp çizmelerimin altında ezerek onu eve doğru çekiyorum. "Sevgili fahişemizi kollarımızda kıvrana kadar sikelim."

Söyleyecek bir şey kalmadığını biliyor.

Nefes alıyor, omuzları düzleşiyor ve beni tepeye kadar takip ediyor.

WINNIE

İÇERİ GİRDİĞİMİZDE EV BUZ GIBI OLUYOR VE NEFESİM KESİLİYOR.

önümde. Vane'in ceketini omuzlarımda sıkıyorum ve onun kokusu - ezilmiş kehribar ve yağmurlu yaz geceleri - beni sıcak ve rahat hissettiriyor.

Fuayede ikizler merdivenlerden çatı katına çıkmaya başladılar, ben de yanımda Vane olduğu halde arkalarından gittim.

Pan geri çekilir, yüzünde derin bir çatıklık vardır.

Vane bir basamakta durur, eli tırabzanın üzerindedir. "Ne oldu?" diye sorar Pan'a. Pan düşüncelerinden sıyrılır. "Kayıp Çocukları bir süredir görmedim.

Çok sessiz."

İkizler üst kata ulaşır. Bash ateş yakacağını söylerken, Kas bir şişe daha peri şarabı açmaya karar verir.

"Muhtemelen kasabada takılıyorlar," diyor Vane.

"Belki de haklısın." Pan bizi takip ediyor ve çatı katında toplandığımızda, ikizler çoktan mantarları çıkarılmış bir şarap şişesinden kadehleri dolduruyor, ocakta bir ateş titriyor.

"Kutlamak için," diyor

Bash. Vane homurdanıyor.

"Ne için?" "Darling'in
amını sikmek için."

"Buna içerim," diyor Pan ve sunulan bardaklardan birini alıyor.

"Sanırım ben de içeceğim," diyorum ve bir bardak kapıyorum. Birkaç yudumda geri içiyorum. Eğer dikkatli olmazsam, peri şarabı içen bir alkoliğe dönüşebilirim. Karnımı ısıtıyor ve dilimde gözlerimi hafifçe sulandıran ve başımı yüzüyormuş gibi hissettiren tatlı bir cesurluk bırakıyor.

Ama hala titriyorum.

"Bu odayı ısıtmak çok uzun sürecek," diyor Kas.

Çatı katı, bir ucunda Never Tree, diğer ucunda yemek odası ve balkon ve diğer tarafta iki büyük kapıdan geçilen mutfak ile büyük bir açık odadır.

"Kütüphane mi?" Ben öneririm.

"Benim daha iyi bir fikrim var." Bash, Pan'a başını sallar. "Eski odana en son ne zaman çıktın?"

Pan barda, bir dirseğini barın tepesine dayamış. Şarabı geçtikten sonra bourbon içmeye başlamış. "Çok uzun zaman oldu," diye itiraf ediyor.

"Bekle... Pan'ın eski odası nerede? Daha önce görmüş müydüm? Lagündeki büyülü deniz kabuğunu bulduğun oda mı?"

"Bir kat daha yukarı," diye cevap veriyor ve bir yudum içki içiyor.

Bir evde bir süre yaşadıktan sonra henüz keşfetmediğim odalar, kuytular ve yarıklar olduğunu fark etmek benim için sıra dışı bir şey değil.

Annem bir keresinde, evin çatı çizgisini takip eden bir dolabı olan bir ev kiralamıştı. İlk bakışta, çatının eğimli olduğu uzak duvarda kara bir delik gibi görünüyordu. Ama bir keresinde oraya bir el feneri götürdüm ve köşede, tahtalarla kapatılmış bir tavan arasına açılan küçük bir kapı buldum.

O evde uzun süre kalmadık ama o gizli tavan arası, sonbaharın geri kalanında benim sığınağım oldu. Hatta dolar dükkanından pille çalışan bir fener ve komşunun çamaşır ipinden bir battaniye çalıp kendime küçük, rahat bir okuma köşesi bile yaptım.

Sanırım Peter Pan'ın ağaç evinin tamamını henüz görmediğimi duyunca şaşırmamalıyım. Aslında, şu anda bu ihtimal beni heyecanlandırıyor.

"Göster bana," dedim Pan'a.

Parlak mavi gözleri yine uzakta, ama komutumla tekrar odaklanıyor ve burbon şişesini kapıyor. "Bu taraftan."

Kütüphaneye ve mezarına giden koridordan aşağı iniyoruz. Mezar girişinin ötesinde oturma odasına çıkan gizli bir merdiven olduğunu biliyorum. Önce oraya gidiyoruz ve Pan parmaklarını bir kitaplığın arkasına uzatıyor ve içten bir şey tıklıyor. Kitaplığı çekiştiriyor ve kitaplık bir menteşe ve tekerlek sistemi üzerinde kayarak açılıyor ve taştan yapılmış, duvarlara yerleştirilmiş küçük, dairesel pencereleri olan kıvrımlı bir merdiven boşluğu ortaya çıkıyor, böylece karlı gecenin mavimsi ışığı mekânı dağınık bir parıltıyla dolduruyor.

"Aman Tanrım. Bu inanılmaz." Çılgılık atmamak için alt dudağımı ısırıyorum.

"Sevgilim gizli odaları sever mi?" Bash kaşlarını kaldırıyor. "Ona yapacağımız bir sonraki saray için bunu da listeye ekleyelim."

Bu bir rüya olmaz mıydı? Hepimiz biraz sarhoşuz, bu yüzden onu tutmayacağım.

"İlk kim gidiyor?" Onlara soruyorum.

"Devam et, sevgilim," diyor Pan, hınzır ağzının kenarından belli belirsiz bir eğlence tonu yükseliyor.

Ve onun ağzının kötü olduğunu düşünmek içimi heyecanla
s ı k ı y o r .

"Şimdiden sikilmeyi düşünüyor," diyor Vane. "Hey!

Aklımı okumayı bırak."

"Bekle, birbirinizin zihnini okuyabiliyor musunuz?" Bash soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum ve ilk adımı atıyorum. "Ama gölge duygularımızı birbirimize geri gönderiyor. Ve Vane özellikle benimkini okumakta çok iyi."

"Karanlık Olan şu anda ne hissediyor?" Bash omzunu girişteki taş duvara yaslayarak soruyor.

Tekrar Vane'e bakıyorum, arkada Pan'ın yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ifadesi adeta onu okumam için bana meydan okuyor.

Her zamanki gibi yine kapandı, piç kurusu.

Bash'a şöyle diyorum: "Hiç karnavalda bir bankta oturmuş dev bir külah pamuk şeker yiyen bir çocuk gördünüz mü? Biraz yapışkan, aç ve heyecandan sersem gibiler."

"Elbette," diyor Bash.

"O şu anda Vane."

Kas kahkahasını gizlemeye çalışsa da kahkaha yine de duyuluyor ve Vane ona kaşlarını çatıyor.

"Sevgilim," diyor Vane gözlerini kısarak, "o ukala ağzının bedelini sana ödeteceğim."

"Ohhhhh," diyor Bash. "Önce onu bağlamama izin ver, böylece onunla istediğini yapabilirsin."

Hemen, hiç soru sormadan, damlatıyorum.

Neden bu çocuklar beni bu kadar etkiliyor? Neden bana pis bir fahişe gibi davranacaklarına söz verdikleri her seferinde vücudum hemen su topluyor?

Ufukta sessizce yaklaşan başka bir savaş yokmuş gibi davranacağım ve bana bir fahişe gibi davranmalarına izin vereceğim, böylece tek hissettiğim zevk ve beni tam olarak ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu ve nasıl ihtiyacım olduğunu bilecek kadar seven erkekler tarafından kullanılmanın çılgınlığı olacak.

"Gidelim," diyorum ve kıvrımlı merdivenleri takip ederek gölgelerin içine doğru ilerliyorum.

WINNIE

GIZLI ODAYA GİRDİĞİMDE KAS HEMEN YANIMDAYDI.

Burada beklediğimden daha fazla ışık var, ama neyin içine girdiğimi bilmemek beni tereddüt ettiriyor.

Taş merdivenler ahşap bir zeminde son buluyor ve tavana bakıyorum, gördüğüm şeyin şokuyla hemen sallanıyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. Tavanın tamamı camdan bir kubbe ve camların arasında demirden bir petek var.

Gökyüzü hala bulutlarla kaplı ve tavanın alacakaranlık gökyüzüne doğru açıldığını görememek beni hayal kırıklığına uğrattı.

Gece berrak olduğunda inanılmaz olmalı.

Odanın dört bir yanında fenerler yanıyor ve Kas, gri çamurla yapıştırılmış yamalı taşlardan yapılmış şöminenin tozunu ve döküntülerini temizliyor.

Her şeyi anlamaya çalışarak bir daire çiziyorum. Oda bir yatak odasından çok daha fazlası. Bir duvarın kıvrımını takip eden merdivenler, başka bir dev pencerenin bir balon gibi kıvrıldığı bir platformda duruyor. Oradan kısa bir halat köprü, önlerinde bir teleskop bulunan birkaç yastığın yere dizildiği başka bir platforma çıkıyor.

Bir başka merdiven dizisi, rafları deri ciltli kitaplarla dolu, kitap raflarıyla kaplı bir köşeye çıkıyor. Ve son olarak, bir dizi merdiven daha eğli bir korkuluk ile büyük bir dairesel platforma çıkıyor.

Şu platform o kadar yüksekte ki üzerinde ne olduğunu göremiyorum, ama kubbeli tavana en yakın yerde, yarısı onun altında ve yatağın orada olup olmadığını merak ediyorum.

"Ateş yak," diye emrediyor Pan, kollarını etrafıma dolayıp beni sıcaklığına çekerken.

Kas çoktan işe koyulmuş, şöminenin önünde çömelmiş, ocağın yanındaki kutudan çıra ve odun istifliyor. Vane ona çakmağını uzatıyor ve birkaç dakika içinde ateş çıkırdamaya başlıyor.

Yerdeki yırtık pırtık halının üzerinde bir daire çiziyorum, Peter Pan'ın hayatıyla ilgili daha fazla ayrıntıya açım.

Uzak duvarda, platformlardan birinin altına sıkışmış yeşil kadife bir kanepe var, her iki yanında iki destek direği var. Daha fazla kitap istiflenmiş

iki küçük pencerenin altında yığınlar halinde. Bir bardak meşe palamudu, bir diğeri de taşlar ve deniz kabuklarıyla dolu.

Tam arkamda bir masa var ve sanki Pan onu yıllar önce bırakmış ve bir daha altına koyma zahmetine girmemiş gibi ahşap bir tabure ondan uzaklaşmış. Kristal bir sehpanın üzerinde tüylü bir tüy kalem, yanında da tıpalı bir mürekkep kavanozu duruyor. Birkaç yaprak parşömen, kenarları artık kıvrılmış.

"Bu odayı sevdim," diyorum Pan yanıma geldiğinde.

O da etrafına bakıyor. "Başka bir hayat gibi görünüyor."

Masaya gidip kenarına oturuyorum, ahşabın ve vidaların yıllar boyunca dayanmış olmasını umuyorum.

"Buraya hiç kız getirdin mi?"

Yanıma gelip bacaklarımın arasına yerleşti. "Sen ilksin." "Ne kadar şanslıyım."

Onunla buluşmak için çenemi yukarı kaldırıyor ve beni nazikçe öpüyor, dillerimiz buluşuyor. Kukum onun ilgisinin ve geleceklerin vaadinin altında zonkluyor.

Bir öpücük daha ve ona doğru inliyorum. "Bash?" diyor. "İpi hazırladın mı?"

Yumuşak kıkırdaması Pan'ın arkasından duyuluyor. "İstedığimi biliyorsun."

Pan beni tekrar öpüyor, çevik parmakları elbisemin arkasındaki düğmelere gidiyor. Her birinin açıldığını, serin havanın omurgamın üzerinde gezindiğini hissediyorum.

Elbise çözüldüğünde Pan elimden tutup beni masanın kenarından çekiyor ve artık düğmeleri ve ilüzyonu olmayan elbise üzerimden kayıyor.

Çocuklar başka tarafa bakamazlar.

"Kahretsin sevgilim," diyor Bash, elinde sarmal bir ip sarkarken. "Hiç şu anda olduğum kadar mutlu olmamıştım. Sen ilahi bir şeysin."

Ellerini arkadan kalçalarımın kuyan Pan beni kanepeye doğru götürüyor. "Minderlerin üzerine diz çök," diye emretti. "Yüzün arkaya dönük olsun."

Dediğini yapıyorum ve Bash'in bileklerime ipler dolması, uçlarını üst platformları tutan destek direklerine bağlaması hiç zaman almıyor.

Biri, sanırım Kaş, arkamdan geliyor ve bir kumaş parçasını gözlerimin etrafına bağlayıp başımın arkasında düğümlüyor.

"Hadi bir oyun oynayalım, sevgilim," diyor Pan. "Kimin ellerinin, kimin dudaklarının senin üzerinde olduğunu tahmin edebilirsen ödül alırsın. Yanlış tahmin edersen ceza alırsın."

Sertçe yutkunuyorum, heyecan boğazımdan küçük bir inilti halinde dökülmekle tehdit ediyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum ve koltuğa yerleşiyorum, ipler gıcırıyor. Şimdi arkamda sessizler ve ben bekleyip duruyorum.

Tenin ilk dokunuşu omzumdaydı, omurgamdan aşağı ürperti gönderen en çıplak okşayış. Dokunuş kürek kemiklerimden geçip kaburgalarımın altına iniyor ve el dönüp dolaşıp meme ucumu sıyırdıktan sonra tekrar sert bir çimdikle vücuduma zevk ve acı veren bir nefes çekiyorum.

Diğer eli kıcıma geliyor, yumuşak eti nazikçe yoğuruyor ve o kadar ıslağım ki en ufak bir dokunuş bile amımın ihtiyaçla vızıldamasına neden oluyor.

"Kas," diye ağzımdan kaçırdım.

El enseme gidiyor ve beni aşağı iterek kıcıma dışarı çıkarmaya zorluyor.

"Yanlış," diyor Bash ve kıcıma sert bir şaplak atıyor.

Acı azalırken şaşkınlıkla inliyorum, geriye sadece içimde heyecanlı bir sızlama kalıyor.

Diğerlerinden biri geri çekildiğinde Bash'in yerini alıyor ve aklım karışıyor, ayak seslerini dinlemeye, ısıya ve nefese dikkat etmeye çalışıyorum. Vane'le bir avantajım olduğunu düşünüyorum çünkü gölge onu hissedebiliyor, ama ya o ya da gölge ikinci okşamayla beni kandırıyor, bu seferki boynumda daha sert, beni hareketsiz kalmaya zorluyor, ipler etime batıyor.

Sırtıma kondurulan dudaklar beni ürpertiyor. Öpücükler sırtımdan aşağıya doğru iniyor.

"Vane," diye tahmin ediyorum, gölgenin yakın olduğunu düşünerek. Çat! Kıcıma bir şaplak daha yiyorum ve kendimi sıkıyorum. "Yanlış," diyor Pan.

Burada kazanıyor muyum, kaybediyor muyum emin değilim.

Bu sefer önümde, kanepenin arkasında başka bir varlık hissediyorum. Öne doğru eğiliyor, eli belimden başlayıp yukarı, kaburgalarıma doğru ilerliyor, başparmağı göğsümün alt tarafını sıyrıyor, sonra meme ucumla alay ediyor.

Ağzı diğer göğsüme batıyor, dili gergin tepemin etrafında dönüyor.

Önce soğuktan, sonra sıcaktan ve zevkten tıslıyorum.

İpler inliyor.

Henüz tahmin etmek istemiyorum. Oyalanmak istiyorum.

Sanki benden bir tahminde bulunmamı istiyormuş gibi meme ucumu ısıyor ve sonra eli karnımın düz düzleminden aşağı kayıyor, bacaklarımın arasındaki et üçgenine ulaştığında duruyor.

Kendini orada tutuyor ve bedenim isyan ediyor. Kalçalarımı oynatarak aramızda sürtünme yaratmaya çalışıyorum ama hemen fark ediyor ve elini çekiyor.

"Kas," diye tahmin ediyorum yine.

Kulağıma doğru eğildi. "Aferin, sevgilim."

Kas yanıma geliyor ve yere otururken zeminin gıcırdadığını duyuyorum. Bacaklarımın arasına kayıyor, ellerini arkadan kalçalarımın doluyor. "Yüzüme otur sevgilim ve sana ödülünü vermeme izin ver."

Ağırlığımı indirdim. İki kere söylemene gerek yok.

Kas'ın ağzını amıma dayaması ihtiyacım olan her şeydi. Klitorisimi öpüyor, dilini üzerimde gezdiriyor, içime doğru inliyor.

Birden Pan arkamda belirdi. "Tadı nasıl, prens?"

"Çok tatlı," diyor ve sonra dilini dışarı çıkararak beni daha derinden tadıyor.

"Henüz gelmesine izin vermeyin," diye emrediyor Pan, sesi odanın arka tarafında kayboluyor.

Kas beni diliyle sikerken, ıslaklığımın tadına yavaşça bakarken muhtaç bir nefes alıyorum.

Aman Tanrım. Hepsinin üstesinden gelemeyeceğim.

Diğerlerinden biri yaklaşırken zemin tekrar gıcırıyor. Eli boğazımı arkadan sarıyor ve çenemi yukarı kaldırmaya zorluyor. Dişleri nabız noktamı sıyrıyor, sonra etimi ısıyor ve vücudum içgüdüsel olarak kendi içine kıvrılıyor ama o buna izin vermiyor. Eli hâlâ boğazımdayken beni kendisine açık tutuyor, ısıyor, öpüyor ve ısıyor, ta ki ben titreyene kadar, o amımı yerken Kas'ın yüzünde titreyene kadar.

Zevk çekirdeğimde tutuşuyor, yanmaya hazır.

"Beni sıırıslıkla ediyor," diyor Kas. "Arkanda kim var, sevgilim?"

Vane. Bash. Pan. Kim o? Fark eder mi?

Kas altımdan kayıyor, ama tekrar gelip kanepeye oturuyor ve ona sarılmama izin veriyor. Kalın, sert aletinden ısı yayılıyor ve ona karşı sallanıyorum, shaftının alt tarafında kendimi alay ediyorum.

Klitorisim şişmiş ve muhtaç.

"Tahmin et sevgilim, eğer tekrar geleceğine söz verersen gelmene izin veririm." "Evet," diyorum sızlanarak. "Lütfen."

"Devam et," diyor.

"Pan," diye cevap veriyorum.

"Aferin kızıma," diyor Pan, sesi kulağımda boğuklaşıyor. "D o l d u r onu, Kas.

Canını yak."

Kas kalçalarını oynatıyor, kendini hizalıyor ve sonra içime öyle bir dalıyor ki, acı içimden fişkırıyor.

"Oh Tanrım." Kas beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken Pan beni ona karşı tutuyor, vücutlarımız birbirine çarparken memelerim zıplıyor.

"Siktir, sevgilim." Kas nefes nefese içime giriyor. Kalçalarımı öne doğru sallıyorum, klitorisimi ona doğru sürüyorum.

"Onun sikine gel," diye emrediyor Pan. "Bize iyi bir fahişe olabileceğini göster."

Zevk bir fırtına bulutu gibi artıyor. Kaş kalçalarımı sıkıca kavırıyor ve sonra derinlere dalıp içime akıyor.

Pan beni öne doğru itiyor, elini Kas'ın kalçama koyuyor, beni ona doğru bastırıyor ve orgazm içimden geçerek sinirleri, kasları ve kemikleri yakıyor.

Kas'ın siki zonklayıp son yükünü de boşaltırken ben iplere, Pan'a ve Kas'a yaslanıyorum.

"Daha işin bitmedi," diyor Pan. "Gece bittiğinde sevgilim, her deliğini sikmiş ve seni en az iki kez daha boşaltmış olacağız." Kulağımın yumuşak kabuğunu öperken ona karşı inliyorum. "Anlıyor musun?"

"Evet."

"Aferin kızıma." Sonra parmaklarını şıklattı. "Bana şu kayganlaştırıcıyı getir."

Kas gidiyor, ancak başka biri onun yerini aldığında kanepede tekrar batıyor. Kavanoz açılıyor ve Pan kıcıma birkaç damla damlatıyor. Kayganlaştırıcı canlı bir su gibi hareket edip tenimi yumuşak bir okşayışla dalgalandırırken önce sıcaklık, sonra da zevk yayılıyor içime.

Şaşkınlıkla irkildim. "Oh, kahretsin," diyorum. "Bu kayganlaştırıcı harika."

Pan'ın sikinin başı deliğimi okşuyor. "Öne otur," diye emrediyor ve dediğini yapıyorum, kanepedeki kişi kıcıma tutuyor, beni Pan için açıyor.

Pan kıcıma dürttüğü kanepedeki yavaşça amımın içine batıyor, kayganlaştırıcı onun içeri girmesini kolaylaştırıyor.

Başka biri kanepenin etrafından dolanıp bana doğru geliyor. "Ağzını aç, sevgilim." Pan'ın başparmağı çenemi okşuyor. "Horozla boğulduğunu görmeme izin ver

Ben seni götünden sikerken."

Dudaklarımı itaatkâr bir şekilde ayırıyorum ve beni doldururken horozun büyüklüğü beni hemen şaşırtıyor, şimdi üç delik de dolu.

"Son bir tahmin," diyor Pan, kıcıma daha da batarak. "Ağzında kimin siki var ve amında kimin siki var? Tahmininize dikkat edin. Yanlış tahmin edersen bir daha boşalamazsın."

Ağzım sikilirken inliyorum, kalın sikin başı dilimin üzerinde zonkluyor.

Düzgün düşünemiyorum. Hiç düşünmek istemiyorum. Sadece hissetmek istiyorum. Zevkin içinde kaybolmak istiyorum.

"Devam et." Pan dışarı kayıyor ve o da kaybolmadan önce ağzımdaki sikin etrafında inliyorum.

Nefes alıyorum. Nefes alıyorum.

"Bash amımda," diye cevap veriyorum ve taşaklarının derinliklerine ulaştığında inliyor. "Evet, öyle," diyor.

"Vane ağzımı sikiyor." Göz

bağı çıkar.

Bash içime tamamen oturmuş bir şekilde bana sırtıyor.

Vane saçımdan bir tutam alıyor ve beni kendisine doğru çekmeye zorluyor. "Çok iyi bir küçük fahişe, Win," diyor. "Şimdi o güzel küçük ağzını boğazından aşağı dökülene kadar becermeme izin ver."

Dudaklarımla tekrar buluştuğunda heyecanlı bir nefes alıyorum.

Pan ve Bash bir ritim buluyor, Vane ağzımı sikerken beni birlikte sikiyorlar.

"Kas," diyor Pan, "bacakları titreyene kadar tekrar tekrar boşalmasını sağla."

Sarmaşıklar kalçalarımı çevreliyor, sonra amımın üzerinden kayıyor, tüylü uçları şişmiş tomurcuğumla alay ediyor.

Kas yanımda, elinde peri kayganlaştırıcısıyla fae sihrini konuşturuyor. Göğüslerime birkaç damla damlatıyor ve kayganlaştırıcı meme uçlarımdan etrafında dönerek göğsümün derinliklerinde bir inilti ortaya çıkarıyor. Karnıma birkaç damla daha damlatıyor ve Kas onları aşağı doğru kaydırarak parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Tekrar inliyorum ve Vane ağzımı daha sert, daha sert sikerken tıslıyor, ta ki dilimin üzerine dökülüp ağzımı inanılmaz büyüklükte bir yükte doldurana kadar. O kadar çok ki ağzımdan ve çenemden aşağı damlıyor.

Kas'ın parmakları sarmaşıklara katılıyor, kendi ıslaklığımdan ve kayganlaştırıcıdan damlayan muhtaç tomurcuğumu okşuyor.

İstesem de tutunamazdım.

Orgazm beni fırtına gibi çarpıyor. Sarsılıyorum ve ipler gıcırıyor ve Vane saçımı çekerek beni onunla dolu tutuyor.

"Sikimin etrafında sımsıkı kenetlendi," diyor Bash. "Siktir, sevgilim."

Olduğum gibi kısıtlandığımda, vücudum kendi içine kıvrılmak ve orgazm boyunca sürmek istiyor, ancak bunun için açık kalmaya, saklanmadan zevk almaya zorlanıyorum.

Vane çekildiğinde Bash beni sikinin üzerinde zıplatıyor, döllerini çenemi kaplıyor.

"Siktir, evet," diyor Bash ve içime boşalıyor.

Direklere bağlıyım ama sanki bedenimi terk etmişim gibi uçuyorum.

"Tekrar," diye emrediyor Pan ve Kas sarmaşıkların vahşileşmesine izin veriyor, klitorisimden asla vazgeçmiyor. O kadar aşırı uyarılmışım ki sinirlerim yanıyor, zevk acıyla karışıyor.

Pan beni öne doğru eğiyor, böylece kıcıma daha derinden girebiliyor, elleri kalçalarımın altına, beni ona doğru itiyor.

Kapalı göz kapaklarımın ardında beyaz yıldızlar dans ediyor. Her sinir ateşleniyor. Her kasım zevkle göz kırpmıyor.

Başka bir dalga tepesi tehdit ederken klitorisim zonkluyor.

"Benim için gel, sevgilim," diyor Pan. "Ben senin kıcını doldururken gel." Sözleri dalga gibi beni içine çekmesi için yeterli.

Haykırıyorum ve Pan ileri atılıyor, döllerini içime boşaltırken inliyor.

Kendimi sıkıyorum, zevk ve acıyla nefes alıyorum, bedenime geri dönmeye çalışıyorum. Bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

Pan son bir kez içime pompalarken, vücudu benimkini kaplarken ağır nefes alıyorum, terliyorum, dölle doluyorum.

Bash altımda, "Bu harikaydı," diyor. Pan

sendeleyerek uzaklaşıyor. "Çözün onu."

Bash ve Kas düğümleri açarken ben iplere asılı kalıyorum. Vane beni yakalıyor ve kucağına alıp kollarına alıyor. "Sikilirken çok güzel oluyorsun Win," diyor sesi bana karşı gürleyerek.

Beni yukarı, yukarı taşıyor ve en yüksek platformu kaplayan geniş yatağa yatırıyor.

Bash birkaç saniye sonra elinde sıcak, ıslak bir bezle geliyor. "Benim için açıl sevgilim," diyor ve beni nazikçe temizliyor.

Kaş elinde bir bardak soğuk suyla geliyor ve içmem için beni zorluyor.

Peter Pan elinde büyük boy bir tişörtle en son geldi. Güneşten yarısı ağarmış gibi görünüyor, ama onun gibi kokuyor, aynı anda hem güneş ışığı hem de yıldız ışığı gibi.

"Kollar yukarı," diyor ve ben itiraz etmiyorum. Gömleği giyiyor ve fazladan kumaşın kalçalarımın etrafında toplandığı yerde gövdemin üzerinde düzeltiyor.

Şimdiye kadarki en kötü düşmanımızla karşı karşıya olabiliriz, ancak onlar burada, şimdi, beni anlamsızca becerdikten sonra üzerime titrerken tüm bunlar arka planda kalıyor.

Bash yastıkları kabartıyor ve battaniyeyi geri çekiyor.

Önce Pan yatağa giriyor, sonra beni yanına çağırıyor ve ben de onun yanına kıvrılıyorum. Sırada Bash var, battaniyeyi üzerime örterken bacaklarımı kucağına çekiyor. Vane ve Kas yatağın diğer tarafına uzanıyorlar. Bir sigara ve bir bardak koyu renkli bir şeyi paylaşıyorlar.

Memnuniyetten kafam bulanık, bedenim bitkin ama rahatlamış.

"Yorgun musun, sevgilim?" Pan arkamdan soruyor. Parmakları dalgınca saçlarımın arasında geziniyor ve bu his kafa derime hoş bir gıdıklanma gönderiyor.

"Belki biraz," diyorum ve sonra esniyorum.

Vane uzun bir nefes çekerken duman şeridinin arasından beni izliyor, sonra sigarayı Kas'a uzatıyor. "Biraz uyu, Win."

"Beni bırakmayın," diyorum onlara.

"Tabii ki hayır," diyor Bash, elleri baldırlarımın yorgun etini yoğururken.

Çok geçmeden dışarıdayım.

WINNIE

KAVRULMUŞ VE MESANEM ÇIĞLIK ATARAK UYANIYORUM. BÜTÜN ÇOCUKLAR Etrafıma dolanmış, mışıl mışıl uyuyorlar, ama bir şekilde onları uyandırmadan altlarından ve yataktan kaymayı başarıyorum. Merdivenleri, ip köprüyü takip ederek, platformları geçerek zemine iniyorum ve sonra kuleden aşağı iniyorum.

Esniyorum, gözlerim hâlâ biraz uykulu, ayak sürüyerek banyoya gidiyorum. İşim bittiğinde bir pantolon giyip saçımı düzeltiyorum. Dört erkek tarafından sikilmiş gibi görüldüğüm kesin.

"Şimdi, su," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve mutfığa girdiğimde gözlerimdeki uykunun bir kısmını temizliyorum. Aniden duruyorum.

Tinker Bell mutfakta, arkasındaki karanlık gökyüzü balkon kapıları tarafından çerçevelenmiş.

"Merhaba Winnie," diyor.

Gölge merkezimde kıvranıyor ve gözlerimin karardığını biliyorum. "Buna hiç gerek yok," diyor Tink. "Sadece konuşmak istedim."

"Buna inanmıyorum ve inanacağımı düşünmeniz beni biraz aşağıladı."

Gülüyor ve onun sakinleştirici tınısını duyunca güven duygusuna kapılmamak elde değil. Masum görünüyor, sesi masum geliyor ama bunların hiçbirisi değil.

Güçlü, bazen de kaypak bir lagünün dibinden diriltirmeden önce bile sinsiydi. Atamı öldürdü ve o tek karar hepimizi bu yolculuğa, tam da şu ana itti.

"Ne istiyorsun?" Ona soruyorum.

"Normallik hissine geri dönmek istiyorum."

"Peter Pan'ı geri alamazsın." Tanrım, sahiplenici bir sürtük gibi konuşuyorum ama geri almayacağım.

Tink mutfak adasının etrafında yürüyor ve ben de adayı aramızda tutarak onun hareketini takip ediyorum.

"Neyi biraz üzücü bulduğumu biliyor musun?" diyor. Yemi yutmak istemediğim için hiçbir şey söylemiyorum.

"Herkes Peter Pan'ı istediğimi düşünüyor." Elini kaldırıp parmaklarını şıklatıyor ve peri tozu elinin etrafında dönüyor. "Sihirli bir numara gibi,"

devam ediyor. "Bir izleyici numarayı bildiğini sandığında onu kandırmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musunuz?"

Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor.

Şu anda ben adanın bir ucundayım, o ise diğer ucunda, eli hâlâ havada ve mutfağın karanlık ışığında peri tozuyla parlıyor.

"Size bir sır vereceğim. Biraz perde arkası, eğer isterseniz."

Kanatları çırpınıyor, onu yerden kaldırıyor. Aramızdaki adanın artık hiçbir anlamı yok.

"Peter Pan'ı asla geri istemedim. Benim istediğim onun gölgesi." "Onu sana asla vermeyecek."

"Biliyorum."

Gözlerindeki bakış, bunu çoktan düşündüğünü gösteriyor. Bahse girerim Pan'ı işbirliğine ikna etmek için yapabileceği bir düzine şey vardır. Beni tehdit etmek bunlardan biri. Ve şimdi çocuklar uyurken karanlık mutfakta onunla baş başa duruyorum.

Eğer bağırırsam, buraya ne kadar çabuk gelebilirler? Ve onları da tehlikeye atmak istiyorum mu?

"Eğer istediğin güçse, neden sadece gölgemi almıyorsun? Ben yalnızım. Savunmasız."

"Keşke bu kadar kolay olsaydı." Gömleğimin aşağı kaydığı omzuma başıyla işaret ediyor. "Sırtındaki o rünler? Karanlık Olan'ın o lezzetli atıştırmalığıyla yüzmeye gittiğinde lagün onları gördü. Sanırım o rünler seni korumak için sırtına kazınmış, doğru mu?"

"Belki."

"Sadece biraz hatalı olmaları dışında. Ölümcül bir hata, şüphesiz. Onun yerine, onlar bir bağlama büyü. Tuttuğun o gölge var ya? Asla çıkmayacak. Lagün öyle söyledi. Eğer bu olmasaydı, evet, kolay hedef olurdu."

Yalan mı söylüyor?

Gölge öyle olmadığını söylüyor.

Neden bana söylemedin?

Hiç önemli değil, cevaplar.

"Neden? Neden bunlar?" Onu konuşturmaya çalışarak soruyorum. "Bu sadece güç için mi? Düşündüğünde anlamsız geliyor."

Omuz silkiyor. "Bir lagünün dibinde uzun süre ölü yatınca, nerede yanlış yaptığınızı görmeye başlıyorsunuz. Yaptığın ve yapmadığın seçimlerden pişmanlık duymaya başlıyorsun. Hayattayken Fae kraliçesi olmuş olabilirim ama hiçbir zaman iktidarda değildim. Beni asla kabul etmek istemediler, sadece sıradan bir

ev perisi. Ama benim çocuklarım..." Bakışlarını başka yöne çeviriyor, bakışları uzaklaşıyor. "Oğullarım kabul edilecek. Fae'ler zayıfladı. Onlara liderlik edecek acımasız adamlara ihtiyaçları var."

"Gölgeyi ikizlerin almasını istiyorsun," diyorum.

Başını sallıyor. "Sen ve Karanlık Olan bir gölgeyi ayırdınız. Bu tekrar yapılabilir."

"Kas ve Bash da senin isteklerini yerine getirmeyecek. Belli ki onları çok iyi tanımıyorsun."

"Oh, aptal, aptal kız. Birine hükmetmek için ona sadece teşvik vermen gerekir."

"Winnie!"

Ses sessizliği yarıp geçiyor ve burada duyduğum için kafam karışmış bir şekilde arkamı dönüyorum. "Anne?"

"Winnie! Yardım edin!"

Dışarıdan geliyor. Ne oluyor lan?

Kapının kolunu çektim ve dışarı fırladım. Aşağıda, annem iki fae'nin pençesinde sıkışıp kalmış. Kollarını onunkilere bağlamışlar ve onu arka bahçeden ormana doğru sürüklüyorlar.

"Anne!"

"Yardım et, Winnie!"

Uçma konusunda hâlâ çok iyi değilim ama balkonun korkuluklarına tırmanıyorum ve lanet olası bir mucize umuduyla aşağı atlıyorum.

Yere çarpıp tekrar havalandım. Rotamdan çıkıyorum, bir ağaç dalına çarpıyorum, yerde tökezliyorum, sonra toprağa ve kara çarpıyorum. Soğuk vücudumu ısıtıyor, ince tişörtümü ıslatıyor.

"Anne!"

Onun yerine koşuyorum, çünkü beni taşıyacak bacaklarıma güvenebileceğimi biliyorum.

Koşuyorum ve koşuyorum. Annem çırpınıyor, karda uzun bir ayak izi bırakıyor.

Onlardan kazanıyorum.

Gölge içimde titreşiyor.

İçgüdülerinizi dinleyin, diyor. Beni dinle.

Ama annem adadaysa, yardımına ihtiyacı var. Korkmuş olmalı. O-Zemin altımdan kayıp gidiyor ve karanlığa düşüyorum, sert bir tahta gibi hissettiren bir şeyin üzerine ağır bir darbeye iniyorum.

Tam zamanında döndüğümde bir Kayıp Çocuk'un üzerime bir kapak kapattığını görüyorum.

Çekiçler tahtaya çivi çakıyor. Ben tepesine vuruyorum. "Ne yapıyorsun lan sen? Durun! Çıkarın beni!"

"Onu derine gömün," diyor Tink'in sesi.

Üstümden yumuşak bir ses geliyor. Sonra bir tane daha. Küreklerden toprak atılıyor.

"Dur!" Daha sert vuruyorum ve karanlık tamamen buharlaşana kadar gölgeye uzanıyorum.

Gölün kenarında ayaklarımın üzerindeyim ve Peter Pan orada, Vane, Bash ve Kas da.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Sevgilim?" Pan diyor ki. "Sen iyi misin?"

"Ben sadece..." Bir daire çiziyorum. Kar gitmiş, güneş parlıyor ama ben hâlâ buz gibi üşüyorum.

Bash beni kollarıyla sarıyor ve sıcaklığının bir kısmı kemiklerime sızıyor. "Kötü bir rüya mı gördün?"

"Sanırım mı? Annen oradaydı..."

Gülüyor. "Kötü bir şakanın başlangıcına benziyor."

"Her şey gidiyor içini olmak hepsi Doğru." Kaş geliyor yukarı yanında Ben. "Her şey yoluna girecek."

PETER PAN

KÖR EDİCİ BİR ACI, BAĞIRIŞLAR VE KAOSLA UYANIYORUM.

Her yerde kan var. Kokusunu alabiliyorum. Ve Kayıp Çocuklar. Kayıp Çocuklar mı saldırıyor?

Biri üstümde, göğsümde bir bıçak var. Tam nefes alamıyorum ve acı o kadar yoğun ki midem isyan etmekle tehdit ediyor.

Kabzayı tutup çekiyorum ve diğer ucunda parlayan siyah bir bıçak buluyorum.

Çocuğa vurup uzaklaştırdım. Duvara çarptı ve ayağa kalktı. "Ne yapıyorsun lan sen?" Ona soruyorum ama gözleri boş, sanki orada değilmiş gibi.

Bıçağa uzanıyor ama ben onu iki bileğinden tutup bıçağı kafatasına saplıyorum.

Bir kez göz kırpmıyor, sonra iki kez, sonra yatağa doğru geriye doğru yatıyor, ölü gibi.

Ayağa kalktım, yaramdan kan fişkırıyor, göğsümden aşağı, sonra kalçamın kıvrımından. Hâlâ çıplağım. Harika.

Bir sonraki sahanlıkta, Vane bir Kayıp Çocuğu parmaklıkların üzerinden fırlatır ve çocuk ıslak bir gümbürtüyle aşağıdaki zemine çarpar. Kas merdivenlerde, elleri havada. "Sana zarar vermek istemiyorum," diyor siyah saçlı Kayıp Çocuk'a. "Sadece bıçağı bana ver."

Çocuk kesiyor. Kas sola doğru çalım atıyor. Çocuk tekrar hamle yapıyor ve Kas geri dönerken bileğini yakalıyor ve ileri atılarak Kayıp Çocuk'u duvara çarpıyor, bıçak göğsüne saplanıyor. Yaradan kan fişkırıyor.

"Neler oluyor?" Bash, Kayıp Çocuğu uyutma pozisyonunda tuttuğu yerden bağılıyor, çocuk Bash'in kaslı kollarında çırpınıyor.

Vane aceleyle yanıma gelip bir çarşafı uzun bir şerit halinde yırtarken, "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum.

"Kollar yukarı," diyor bana. Kumaşı göğsümün etrafına sarıyor, yarayı kapatıyor, sonra öyle sıkı bağlıyor ki gözlerimde beyaz yıldızlar yanıp sönüyor.

"Sızlanmayı bırak," diyor.

"Değilim, Tanrı aşkına. Çocuklar, yaralandınız mı?"

"Yüzey seviyesinde kesik," diye cevaplıyor Bash ve artık ölü olan Kayıp Çocuk'u yere bırakıyor. "Önemli bir şey değil."

"Darling nerede?" Kas diyor.

Yatak odasına bakıyoruz. Panik çöküyor. "Kahretsin. Git." Vane'i itiyorum. Havalandı ve yere doğru uçtu. Onu takip etmeye çalışıyorum ama ciğerlerim tam olarak genişlemiyor ve acı çok şiddetli.

Onun yerine Kas'ı dolambaçlı merdivenlerde takip etmek zorunda kaldım. "Vane, onu hissediyor musun?"

Gözleri kısılmış, farkındalığı onu arıyor ve her saniye geçtikçe ben daha da tedirgin oluyorum ve Vane daha endişeli görünüyor.

"O sakın. Sanki..." Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Garip bir durum. Çok uzakta ve ip zayıf ama iyi görünüyor."

Bu beni daha iyi hissettiriyor. En azından şimdilik.

Bash bir Kayıp Çocuk'tan aldığı bıçaklardan birini kaldırıyor. "Bu endişe verici."

Göğsümde başka bir ağrı zonkluyor. Başım dönüyor ve halsizim. "Bu Tink'in daha önce üzerimde kullandığı bıçağın aynısı."

"Kayıp Diyar'dan gelen volkanik taştan dövülmüş," diye açıklıyor Kas. Parmaklarını kardeşine doğru şıklatıyor. "Fae kasasında eksik olan şey buydu."

"Tanrım. Bu hiç iyi değil."

"Holt Remaldi'nin Darkland gölgesini benden almak için kullandığı taşın aynısı," diyor Vane. "Darkland seçkinleri o şeye altın gibi saygı duyuyor."

İkizlere bakıyorum. "Fae kasasında ondan dövülmüş kılıçlar olduğunu biliyor muydun?"

"Şu ana kadar aklıma bile gelmemiştii," diyor Bash. "Kasadaki raflarda boş alan olduğunu fark ettim ama Kaş ve ben orada ne olduğunu hatırlayamadık."

"Bence daha iyi bir soru," diyor Kas, "Kayıp Çocuklar neden bize sırt çevirdi?"

"Ele geçirilmiş gibiydiler." Vane halının üzerinde yatan ölü bir Kayıp Çocuk'un ayakkabısını tekmeliyor. "Doğru olmayan bir şeyler var."

Keskin bir ağrı kaburgalarımı kesiyor. İyileşiyor olmalıydım. İyileşmiyorum amına koyayım. "Darling'i bulmalıyız."

"Anlaştık," diyor Kas ve kapıya doğru ilerliyor.

Birlikte dışarı çıkıyoruz, merdivenlerden, koridordan ve çatı katından aceleyle iniyoruz. Ev sessiz. Muhabbet kuşları bile Asla Ağacı'ndan gitmiş, peri böcekleri kararmış.

Kanepenin diğer tarafında durmak zorundayım, daha hızlı gidemeyecek kadar yorgunum.

Bir Lostland kaya bıçağı tarafından bıçaklandığınızda ne olur?
Efsaneler çeşitlidir, kaynak materyal ise en iyi ihtimalle sallantılıdır.

Bende Neverland Yaşam Gölgesi var. İyileşiyor olmalıyım.

"Ne tarafa?" Bash, Vane'e soruyor.

Yanımda, kolunu benimkine dolamış. "Ayağa kalk," diyor bana. "İki ayağımın üzerinde duruyorum," diye itiraz ediyorum. "Ben ayaktayım."

"Devrilmek üzereymiş gibi görünüyorsun. İyi misin?" Hayır, iyi değilim. İyi olmaktan çok uzağım.

Karanlıkta sıırılsıklam.

Annesi tarafından terk edilmiş sıradan bir çocuk.

Bir efsane olduğunu düşünen bir adam, taş bir bıçakla bile iyileşemez.

Derme çatma bandajdan kan sızıyor. Oda dönüyor.

"Otur," diyor Vane, beni kanepenin etrafında dolaştırıp minderin üzerine bırakırken rotasını değiştiriyor.

Göğsüm zonkluyor, bıçağın eti ve kasları deldiği yerdeki deri sıcak. Her şey acıyor.

Vane'e "Darling'i bul" dedim.

Şimdi önümde çömelmiş, bakışları endişeli. "Ben iyi olacağım."

"Solgunlaşıyorsun."

"Yeterince güneş ışığı yok," diye şaka yapıyorum ama sahte kahkahalarım beni öksürük krizine sokuyor ve dizlerime kadar acı veren dikenler gönderiyor.

"Sevgilimi bul," diye tekrar emrediyorum. "Lütfen."

Dik durur. "Hareket etme. Kendini zorlama-" "Evet, anladım. Şimdi git-"

Odanın içinde bir şey zıngırdıyor. Vane onu havadan kaptı.

Lanet olsun. Başka bir siyah bıçak.

"Yere yat!"

Bağırıyorum.

Ama artık çok geç.

Birbiri ardına -güm, güm, güm- üç bıçak daha Vane'in göğsüne saplanıyor ve önümde diz çöküyor, gözleri kararmış, göğsü kan çizgileriyle kaplı.

"Vane!" Öne doğru eğilirken onu yakalamak için koltuktan kayıyorum.

"Vane!"

"Lanet... peri... kaltak," diyor ıslak bir hırıltıyla, altın ışık odayı doldurup gölgeleri uzaklaştırırken.

Tinker Bell, Tilly'nin isteksizce arkasından gelmesiyle odaya girer.

"İşte partiyi mahvedenler," diyor. "Çok erken ayrıldınız. Partiyi size getireceğimi düşünmüştüm."

Birkaç Kayıp Çocuk ve daha düşük seviyedeki Fae çatı katını bir daire şeklinde doldurarak çıkışları engelliyor.

Hepsinin gözlerinde ölü bakışları var.

"Çocuklar!" diye bağıyor ve parmaklarını ikizlere doğru sallıyor. "Gelin annenize katılın. Hadi gelin."

İkizler mutfğa açılan kapıdan uzaklaşıp Tink'in birkaç bardak dizdiği ve bir şişe elma viskisinin tıpasını açtığı barın yanına geliyorlar. Eskiden en sevdiği viskiydi.

"Neyi komik buluyorum biliyor musun?" Bardakları dolduruyor ve bana bir tane getiriyor. Vane hâlâ ağırlığının çoğunu bana verirken bardağı almakta tereddüt ediyorum. "Devam et, Peter."

Bardağı elinden kaptım. Vane listeliyor.

"Bana komik gelen şey gölgeni ne kadar uzun süre aradığın Peter. Kıymetli Sevgililerinizin tüm bu zaman boyunca ona sahip olduğunu fark etmek size ne kadar komik gelmiş olmalı." Gülüyor, birkaç bardak daha alıyor ve ikizlere uzatıyor.

"Sana güveniyordum," diyor bana. "Her şeyi bildiğini düşündüğüm bir zaman vardı. Her şeyi *yapabileceğini düşündüğüm zamanlar*. Bizim için yoktan var ettiğin o ziyafeti hatırlıyor musun?" Başını sallıyor, biraz hüzünlü. "Eğlenceli bir geceydi. Gücünü en son ne zaman böyle anlamsız şeyler için kullandın? Şimdi her şey savaş, sikiş ve kabul edelim ki *sızlanma*."

Bana doğru geldi. "İç, Peter."

Bardak elimde sallanıyor. Titriyorum ve bacaklarımı hissedemiyorum. "İç, Peter."

Bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum ama Tink kalın dibinden tutup yukarı kaldırıyor ve hepsini boğazımdan aşağı boşaltıyor.

Ona karşı koyacak enerjim bile yok.

Bittiğinde, bardağı kenara koydu.

"Bu odada güce layık olan, zor şeyleri yapmaktan asla sızlanmayan ve şikayet etmeyen sadece iki adam var."

Tink bir işaretle ikizleri gösteriyor. "Benim çocuklarım."

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" Bash ona soruyor. "Seni doğuştan hakkın olan yere yeniden yerleştiriyorum."

"Pan ve Vane'i öldürerek mi? Kesinlikle hayır," diyor Kas.

"Senin liderlik etmene asla izin vermezler." Tink ikizlere katılıyor, kanatlarından peri tozu saçarak aralarına giriyor. "Hiç liderlik etmene izin verdiler mi?"

İkizler birbirlerine bakarlar.

Cevabım hayır, yapmadık. Onlara hep hiç istemediğim küçük kardeşlerim gibi davrandım. Vane'e de.

Ama ikizler beni seçti. Bana inandılar.

Ve yine de... hala kanatlarına sahip değiller ve onları tekrar tahta oturtacak güce asla sahip olamam.

Tink sanki onlara sır veriyormuş gibi sesini alçaltıyor. "Senin liderlik etmeni istemiyorlar. Sadece onları takip etmenizi, bulunmayı bekleyen Kayıp Çocuklar olmanızı istiyorlar. Ama siz, Fae prensleri, liderlik etmek için doğdunuz."

Bash'in çenesi bükülür. Kas'ın burun delikleri açılıyor.

"Ve gölge ile liderlik etmelisiniz," diye ekliyor.

"Ne öneriyorsun lan sen?" Bash kollarını kavuşturur.

"Peter Pan Neverland Gölgesi'ni asla hak etmedi," diyor Tink. "Sadece hak ettiğini düşündüğü için aldı."

"Gölgeyi istemiyoruz," diyor Kas. "Sadece kanatlarımızı istiyoruz." "Ah." Tink suratını asıyor. "Ablan sana söylemedi mi?"

Tilly geri çekiliyor.

"Bize neyi anlatacaksın?" Bash diyor ki.

Kas küçük kız kardeşine doğru ilerliyor. "Bize ne söyleyeceksin Til?"

Fae kraliçesi gözlerinden yaşlar süzülürken dudaklarını yalıyor.

"Ben...senin kanatların..." "Kanatlarımız ne olacak?" Bash yaklaşıyor.

"Hiç sahip olmadım," diye ağzından

kaçırdı. "Ne?!" Kas bağırır.

"Alınır alınmaz onları yok ettirdim."

Bash ikizinin etrafından dolanıp kız kardeşinin üzerine atlarken ani bir kargaşa yaşanıyor.

"Bunu nasıl yaparsın!" Bash bağırıyor.

Fae'ler kraliçelerinin etrafında çember oluşturuyor, hançerler kınından çıkarılmış ve savaşa hazır. Tilly mutfığa geri döner. "Düşünmedim... Özür dilerim... Ben sadece... Sana çok kızgındım ve seni asla affedemeyeceğimi düşündüm ve..."

"Elbette," diye gürlüyor Tink'in sesi. "Uçmanın başka bir yolu daha var."

İkizler bana dönüyor. Keder kolay kolay saklanamayan bir duygu ve ikizlerin yüzünde bu duygunun tüm katmanlarını görebiliyorum. Kanatları gitmiş.

Onları asla geri alamayacaklar.

Bir şeyi canını acıtacak kadar özlemenin ne demek olduğunu bilirim.

Bash, Tink'e "Pan'ın gölgesini almayacağız," der. "Yani siktirip gidebilirsin."

"Bunu asla yapamayacağız," diye ekliyor Kas ve bana bakıyor, Vane elimde ağır ağır nefes alırken odanın öbür ucundan doğrudan benimle konuşuyor.

Göz ucuyla Tilly'nin mutfığa doğru k a y d ı ğ ı n ı fark ediyorum, gözyaşları yüzünden akıyor.

"O zaman sanırım sevgili kızınızı asla geri alamayacaksınız."

İkizlerin yüzlerindeki keder ve meydan okumanın yerini hemen öfke ve korku a l ı r .

Bu Tink'in son kartı. Koz kartı.

İstediği ikizler için güç olsa bile, Darlingler her zaman onun için kurtulmak istediği bir diken olmuştur.

"Nerede o?" Kas soruyor.

Tink'in kanatları havada bir peri tozu girdabı bırakarak çırpınıyor. "Maalesef rahatsızım."

"Onu hangi cehenneme götürdün?" Bash annesine doğru hamle yapar, ancak kısa sürede Kayıp Çocuklar ve Fae'ler tarafından kuşatılır, bıçakları kesmeye hazırdır.

"Paniğini şimdi hissedebiliyorum,"

diyor Vane. "Ne?"

"Sevgilim. Onu şimdi hissedebiliyorum." Elimde titriyor. "Panikliyor ve... korkuyor."

"Nerede o?" Ona fısıldıyorum.

Ağzının kenarından kan damlıyor. "Bilmiyorum. Söyleyemem. Sanki yeraltında gibi bir şey." Karanlıkta

gömülü. Yapayalnız.

Tıpkı Tink'i öldürüp lagüne attığımda ona yaptığım gibi.

Gölgeyi hak etmiyorsun.

Sadece annesi tarafından terk edilmiş

bir çocuk. Sadece bir çocuk.

"Bize nerede olduğunu söyle!" Kas bağırır ve bir Kayıp Çocuğu yumruklar, ancak bir başkası onun yerini alır.

"Tanrı'ya yemin ederim ki-" Bash küçük fae'lerden birine vuruyor ve adam bir bar taburesinin üzerine dökülüyor.

"Dur," diye bağıyorum.

Herkes sessizleşiyor.

"Alabilirsin." Dudaklarımı yaladım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Vane soruyor ama onu duymazdan geliyorum. "Gölgemi özgürce vereceğim."

"Aptal olma," diyor Vane.

"Pan." Bash kafasını bana doğru sallıyor ama artık çok geç. Kararımı vermiştim. Elinde tutmak için sürekli savaşıyorsan güç nedir ki? Paylaşacak kimsen yoksa güç nedir?

"Sana gölgemi veriyorum," diyorum Tink'e. "Sen de onlara Sevgilim'i ver." İkizlere ve Vane'e başımla selam veriyorum. "O zarar görmedi."

Yüzü tedirginlikle keskinleşen Bash, "Gölgeyi istemiyoruz" diyor. "İşte tam da bu yüzden siz bu iş için biçilmiş kaftansınız. Tıpkı Darling gibi ve Vane, ikisi de onu istemedi. Hayatımın büyük bir kısmını gölgeyi arayarak, ona sahip olmak için elimden gelen her şeyi yok ederek geçirdim." Tink'e bakıyorum. Yıllar önce tanıdığım peri kızından geriye bir şey kaldı mı bilmiyorum ama kaldıysa bile bunu duymasını istiyorum.

"Üzgünüm, Tinker Bell. Birbirimizi yok edecek kadar çok sevdiğimiz için üzgünüm."

Bocalıyor. Kısa bir an için eski Tink'i görüyorum. En iyi arkadaşımı. Varolmayan Ülke'yi anlamlı bir şekilde paylaştığım ilk kişi.

O zamanlar onu seviyordum çünkü yalnız kalmamak için çaresizdim. Ama yanlış yerdeydi. Ona sarıldım çünkü başka kimsem yoktu. Ve belki de bir bakıma ikimiz de ihtiyaç duyduğumuz ve nasıl isteyeceğimizi bilmediğimiz şeyler yüzünden bu sevgiyi kötüye kullandık.

Ve sonra Asla Kral oldum, kötü, acımasız Asla Kral.

Karanlıkta sıırılsıklam.

Ve artık o adam olmak istemiyorum.

Darling için değil. Vane için değil. İkizler için bile.

Başka biri olmak istiyorum, kim olduğunu bilmesem bile.

Vane'in kanepeye uzanmasına yardım ediyorum, sonra ikizlerin ve Tink'in yanına gidiyorum.

Çok yoruldum.

Fae prenslerinin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Al onu." "Pan," diye başladı Kas.

"Al şunu."

Bash dişlerini gıcırdatıyor. "Gitmiyoruz-"

Eğer gölgenin onlarda olması gerekiyorsa, gölge onlara gidecektir. Son test, bunun asla olmaması gerektiğini bilmem için gereken son kanıt.

Ben.

Gölge yüzeye doğru kıvranıyor. Şeklini, ağırlığını hissediyorum. Göğsümdeki zonklayan yaradan kabaran büyük bir dalga. Onu bir enfeksiyon gibi temizliyorum, gözlerim şişiyor, sulanıyor, vücudum titriyor.

Beni geride bırakıp ikizlere doğru ilerliyor ve onları parlak, yakıcı bir ışıkla sarıyor.

İkizler dört ayak üzerine düşer.

Döşeme tahtaları onları tutan çivilere çarpıp takırdarken uzaktan gelen çan seslerini duyabiliyorum.

Ve sonra.

Karanlık azalır ve ikizler ayağa kalkar. Ve arkalarında, karanlık, parıldayan kanatlar açılır.

KAS

KANATLARIMI KAYBETTİĞİMDE, BİR UZVUMU KAYBETMİŞ GIBI HİSETTİM.
HAYATIMI

Tüm hayatımın yarısı yerde, yarısı gökyüzünde geçti ve artık bulutlarla buluşma imkânım kalmadığında, içimde dev bir delik açılmış gibi hissettim.

İlk başta kızgındım. Sonra intikamcı. Sonra umutsuzluğa kapıldım. Öyle bir noktaya geldim ki, lanet olası kuşları kıskandığım için gökyüzüne zar zor bakabiliyordum.

Sonunda, kanatlı hayatım başka birinin hayatı gibi gelene kadar tüm bu duyguları gömmeye başladım. Ya da bir rüya.

Ama ayağa kalktığımda ve kanatlarımın yeni ağırlığını hissettiğimde, gözlerimden akan yaşlara engel olamıyorum, tüm o eski, gömülü duygular geri akıyor.

Bu gerçek mi?

Hiç düşünmeden kanatlarım açılıyor ve eski, unutulmuş kaslar omuzlarımdan sırtıma doğru esniyor.

Ateş ışığı kanatlarımı yakalıyor ve denizkızı pullarının karanlık, parıldayan gökkuşağı gibi yanardöner parlıyorlar.

İkizime bakıyorum. Onun da sırtından kanatlar açılıyor. Bash hiçbir zaman kibir ve heyecan dışında duygularını gösteren bir tip olmamıştır ama gözleri ışıktaki ıslak.

Bu nasıl mümkün olabilir? diye soruyor bana.

Hiçbir fikrim yok, cevap veriyorum.

Neverland Gölgesi Pan'a asla kanat vermedi, ama bana sık sık gölgelerin farklı insanlar için farklı tepkiler verebileceğini söylerdi.

Gölgenin bir şeyi doğal haline döndürme gücüne sahip olması söz konusu değildir.

Önümüzde, annemiz ellerini birbirine çırparken gururla parlıyor. "Oğullarım," diyor. "Eski ihtişamınıza kavuştunuz. Kanatlarınızla her zaman çok yakışıklı görünüyordunuz."

"Bize Darling'in nerede olduğunu söyle."

"Bunun için bolca zamanımız olacak." Tink yanımıza geliyor, sanki kızımızı kaçırıp bizden saklamamış ve Pan'ı onun için gölgesinden vazgeçmeye zorlamamış gibi kollarını iki yana açarak sarılmak istiyor.

"Sakin bana dokunma," diye uyarıyorum onu ve durup kalıyor, parlak yüzündeki zafer ifadesi soluyor. "Sevgilim nerede?"

Tink'in burun delikleri alevleniyor ve kanatları daha hızlı çırpınıyor. "Sevgili kızlar, siz küçük pisliklerin aklını başından alan şey nedir?"

Pan, Vane'e "Onu bul," der. "İkizleri de yanına al."

"Durdurun onları!" Tink bağırır ve Kayıp Çocuklar ve Fae harekete geçer ve kargaşa başlar.

WINNIE

ACI GÖLGENİN İÇİNDE YANKILANDIĞINDA GERÇEKLIĞE GERİ DÖNÜYORUM.
Bağlantı.

Karanlığa göz kırpıyorum ve bir an için ölmüş olmam gerektiğini düşünüyorum. Ellerimi, ayaklarımı hissedebiliyorum, ayak parmaklarımı oynatabiliyorum ama hiçbir şey göremiyorum ve hava çok soğuk ve hareketsiz.

En son hatırladığınız şeyi düşünün.

Gölge fısıldıyor, peri bizi tuzığa düşürdü.

Doğru. Bir kutunun içine gömüldüm. Ve Tink çocuklarla güvende olduğumu düşünmem için bir illüzyon yaratmış olmalı.

Onu öldüreceğim.

Bu kutudan çıkar çıkmaz.

"Yardım edin!" Bağıriyorum ve kapağa vuruyorum. O kadar sessiz ki, kendi sesimden kulaklarım çınlıyor. "Beni duyan var mı?"

Vane başımın dertte olduğunu biliyor olmalı, ama acı çekiyorsa... Buradan çıkmalıyım. Onları kurtarmalıyım.

Tamam, düşün Winnie. Bu bir oyun ve sen sadece nasıl kazanacağını bulmalısın. Ama ben bir kutunun içinde gömülüymüm ve yanımda hiç alet yok.

"Şimdi bir şeyler yapman için gerçekten harika bir zaman olurdu," diye mırıldanıyorum gölgeye.

Hiçbir şey yazmıyor.

Ellerimin topukları ağrıyana ve kanadıklarından emin olana kadar biraz daha vuruyorum.

Ama sonra, sessizce, uzaktan, hareket eden toprağın sesi duyuldu. "Aşağıdayım!" Bağırdım.

Ortamdaki ses yükseldikçe üzerimi örten toprak azalıyor. Çocuklardan biri olmalı. Beni bulmuş olmalılar, belki Vane'in yardımıyla ve...

Bir şey kapağın içine giriyor ve onu geri çekiyor.

Karanlığın loş ışığına göz kırptığımda gördüğüm çocuklardan biri değil, Tilly.

Savaşmaya hazır bir şekilde ayağa kalkıyorum ama o ellerini kaldırıyor, kanatları açıklığa parıldayan bir ışık saçıyor. "Sana yardım etmeye geldim."

Deliğin arka duvarına doğru bastırılıyorum, toprak dökülüyor, etrafımda çakıl taşları var. "Neden?"

"Çünkü bunların hepsi benim hatam ve düzeltmem gerekiyor."

Ona karşı temkinliyim. Tabii ki öyleyim. Ama sesindeki çaresizliği, hayatta kalmaya çalışırken umutsuz kararlar vermiş bir kızın ince sersemliğini duyabiliyorum.

İkizler, Peter Pan ve çocuklara üstünlük sağlamak için Fae tahtını bir adak olarak lagüne attığını söylediler. Ama şimdi hepimiz sonuçlarına katlanıyoruz.

"Annem tarafından hiç sevilmedim," diye itiraf ediyor Tilly ve sesi titriyor. "Ve her nasılsa şimdi beni daha da az seviyor."

"Yani beni Tink'ten intikam almak için mi kurtardın?"

"Hayır." Yutkunuyor ve dudaklarını yalıyor. "Ben... anlamam beklemiyorum, ama ailemizin mirasını devam ettirmek için yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Ama bu asla yeterli olmadı. Ve şimdi bile, kraliçe olduğumda, sarayı yönetmek için tüm gücü elimde tuttuğumda, hala hiçbir şeyim yok. Hala annemin ya da kardeşlerimin saygısına sahip değilim."

Konuştğu her kelimede gözyaşlarını duyabilsem de dişlerini sıkarak gözyaşlarını durduruyor.

Sevgiyi istemenin ve onu sizi sevmesi *gereken* tek kişiden sorgusuz sualsiz bulamamanın ne demek olduğunu biliyorum. Pan ve çocuklardan önce, aşkın sessizce, umutsuzca beklemeniz gereken bir şey olduğunu ve bazen beklediğinizde bile size sadece acı içinde geleceğini düşünürdüm.

"Özür dilerim, Tilly," diyorum.

"Acımanı istemiyorum," diyor. "Sadece kardeşlerimi kurtarmama yardım edin."

Kanatları onu delikten dışarı taşıyor ve aşağı uzanıp bana elini uzatıyor. Ama tam elimi uzattığımda, karanlık bir figür ona çarpıyor.

"Vane!" Gölge ona doğru yükselirken bağıriyorum ve ellerini Tilly'nin boğazına dolayarak onu en yakındaki ağaca doğru bastırıyor. Delikten dışarı uçuyorum, tökezliyorum, sonra kendimi düzeltiyorum. "Dur! Bana yardım etti!"

Tilly'nin gözleri şişiyor ve nefes almak için çırpınıyor.

"Kes şunu." Onu bileğinden tutup çekiyorum. "O beni kurtardı!"

Vane bana göz kırpıyor ve gölge çöküyor. Onu bırakıp geri adım attığında kanlar içinde olduğunu fark ediyorum. "Ne oldu sana böyle?" Görecek fazla ışık yok ama normalden daha solgun olduğunu söyleyebilirim. Bu da kanın ona ait olması gerektiği anlamına geliyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim."

Ellerimi yüzünün iki yanına koyup onu bana bakmaya zorluyorum. Gölge aramızda gelgit havuzunda akıp giden su gibi gidip geliyor. Dişlerini sıkıyor ve gölge cevap veriyor, *onu iyileştirebilirim*, benden çekilirken yaralarını iyileştirmek için Vane'e geri akıyor.

"Ben yokken ne oldu?" Önce Vane'e, sonra Tilly'ye sordum.

Vane'in tedirginliğini ve Tilly'nin isteksizliğini hissediyorum.

"Anlat bana."

"Bu Pan," diyor Vane. "Gölgesini ikizlere kurban etti."

Eve doğru dönmeye başladım.

Vane ve Tilly peşimden geliyor.

"Bekle, Winnie, Tanrı aşkına."

"Onu geri almasına yardım etmeliyiz."

"Durur musun!" Vane ağaç eve giden yolda önüme fırlıyor ve beni engelliyor. "Vazgeçti."

"Yani! Bu, geri alabileceği anlamına geliyor."

Etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama Vane ellerini omuzlarıma koyarak beni hareketsiz kalmaya zorluyor.

"Gölge ikizlere gitti." "İkisine de mi?"

Vane başını sallar.

Ben asla gölgeyi seçmedim. Gölge beni seçti. Ve daha sonra Vane'i de seçti. Marooner's Rock'ta Holt'un gölgeyi zorla içine sokmaya çalışmasını izlediğimden biliyorum ki gölgeler vefasızdır. Sırf eğlence olsun diye rastgele konukçulara atlamazlar.

Eğer Varolmayan Ülke Yaşam Gölgesi Peter Pan'ı kendi iradesiyle terk edip ikizleri sahiplendiyse...

"Ama... bu *Pan'ın* gölgesi. Hayatının büyük bir kısmını onu aramakla geçirdi. Bu *onun*."

Tilly, Vane'in omzunun hemen üzerinden odak noktasına gelir. "Gölgeler kimseye ait değildir. Ninem bana bunu öğretti. Gölgeler toprağa aittir ve onları kimin hak ettiğine gölgeler karar verir."

Vane'e bakıyorum. Kara kaşları çatılmış, gözleri benimkileri arıyor. Peter Pan'ın sahip olduğu her şey o gölgede. O olmadan... *Bundan sağ çıkamaz.*

Tüm hayatı o gölge ve Varolmayan Ülke'yi yönetmek üzerine kurulu. "Ona gitmeliyiz," diyorum.

"Biliyorum," diye cevaplıyor Vane. "Ama ağaç evde tam bir kaos var. Tink bir şekilde Fae'leri ve Kayıp Çocukları kontrol ediyor."

"Bazı periler bir zihnin içine girebilir," diyor Tilly. "Ailemiz illüzyonlar ve zihinlere sızma konusunda her zaman son derece yetenekli olmuştur. Ama lagün onu geri püskürttüğünden beri annem bu konuda daha da iyi hale gelmiş gibi görünüyor."

Sesinde hiç gurur yok. Sadece tiksinti.

"Görünüşe göre zihinlerinin içine girmiş ve onu diriltten karanlık güç her neyse, şimdi bir zihne sızıp onu kontrol edebiliyor."

"Tamam, peki ne yapacağız?"

"Gölgeler ona karşı birleşirse onu durdurabiliriz." Tilly omzunun üzerinden bize bakıyor. "Eğer buna hazırsanız."

"Elbette. Eğer bize yardım edecek ve bir daha ihanet etmeyeceksen." Kanatları çırpınarak açıldı. "Sanırım bunu hak ettim." Vane homurdanıyor.

"Hadi kardeşlerimi bulalım," diyor Tilly ve havalanıyor. "Yetişmeye çalışın."

BASH

AĞLAMAK İSTEMİYORUM AMA SIKTIR ET, KANATLARIMI GERİ ALDIM!

Bir fae beni kovalarken gökyüzüne dalıyorum. Sol tarafımda, kardeşim çarpınan bir Kayıp Çocuğu okyanusa taşıyor.

Fae bana çarpıyor ve kanatlarım havaya çarparak bizi havada tutuyor. Yumruk atıyor. Yer değiştiriyorum ve ıskalıyor, momentumu onu aşağıya doğru itiyor.

Yuvarlanıyorum, kanatlarımı topluyorum ve avını tespit eden bir şahin gibi gökyüzünde süzülüyorum.

Fae rüzgârı yakalamaya çalışıyor, ama Tink açıkça onu ve Kayıp Çocukları kontrol ediyor ve zihinlerinin tamamen savaşmaya odaklandığını sanmıyorum. Bu fae savaşçısını tanımıyorum ama havada ne yaptığını bilen biri gibi manevra yapmıyor.

Onlarca yıl cezalı kaldıktan sonra kanatlarımı yeni aldım ve açıkça ona karşı bir üstünlüğüm var.

Değişen bir rüzgâr onu rotasından çıkarıp kollarıma atıyor. Vücudumu ona sarıyorum, kanatlarımı içeri çekip yerçekiminin işini yapmasına izin veriyorum. Aşağıdaki orman zeminine doğru yelken açıyoruz. Fae tutuşuma karşı güreşiyor.

Gölgelik yaklaştığında onu düşürüyorum. Bir meşenin kalın dallarına çarpıyor, odunlar ormanda gürültüyle çatırdıyor. Birkaç saniye sonra yüksek bir gümbürtü ve ardından inleme sesi duyuyorum.

Kanatlarım tekrar açılıyor ve havayı döverek beni daha da yükseğe kaldırıyor. Uzakta, Kas bana doğru geri dönüyor. Görünürde başka bir fae olmadığı için havada asılı kalıp bekliyorum.

Darling'in ve... Tilly'nin sesini duyuyorum. "Yere yat!" Kas'a bağıriyorum. "Benden!"

Sanki yeniden savaşçı olmuşuz, Fae Muhafızları'nda eğitim alıyoruz. Ne kadar oldu? Çok uzun zaman oldu.

Kas peşimden geliyor ve ormanın içinden geçiyoruz, soğuk hava tenimi iğneliyor, dallar kollarıma sürtünüyor.

Darling'i yanında kız kardeşimle patikada görüyorum ve Vane'i de görene kadar kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Kavga etmiyorlar, bu iyiye işaret olmalı.

Yola düşüyorum ve kendimdeki yeni heybetin farkına varıyorum. Darling'in ağzı açık kalıyor, gözleri dönüyor.

Gururla kızarıyorum. Evet, seksi görünüyorum. Naçizane fikrime göre, kanatlarla her zaman daha iyi görünmüşümdür.

"Vay anasını," diyor Darling bana doğru koşarken, kollarını boynuma doluyor. "Kanatlarını geri almışsın. Vane, neden bana kanatlarını geri aldıklarını söylemedin?!"

Kas yanımda yere çöküyor ve Darling onu kucaklamaya ikna ediyor.

"İkiniz için de çok mutluyum. Nasıl oldu-"

"Gölge," diyor Kas.

Darling gitmemize izin verdi. "Gölge kanatlarını sana geri mi verdi?"

Kardeşim ve ben başımızı salladık. Pan'ı çıkan çatışmada kaybettik ama şu anda nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim.

Gölge onun için her şey demektir.

Hiç istemedim. Sahip olmayı hayal bile etmedim. Ama şimdi sahip olduğum için içimde bir haklılık duygusu var, sanki her zaman benim ve kardeşimin olması gerekiyormuş gibi. Ve farkındayım ki, eğer her zaman benim olması gerekiyorsa, hiçbir zaman Pan'ın olmaması gerekiyordu.

Bizim ve Darling için feda etmiş olsa da, bu yine de bir ihanet gibi geliyor. Ve bununla nasıl hesaplaşacağımı bilmiyorum.

Kanatlarımın bana geri dönmesinden daha çok istediğim bir şey yok. Bedelini düşünmeden tadını çıkarmak istiyorum.

"İkiniz adına da mutluyum," diyor Tilly. "İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm."

Kardeşimin yanımda kıpırdadığını hissediyorum. Kas ve ben her zaman başka hiç kimsenin yapamayacağı bir düzeyde iletişim kurabildik. İkiz şey tam güçte. Ama şimdi aramızda gölge varken, her duygu neredeyse benimmiş gibi hissedene kadar yükseliyor.

Elimi koluna koyuyorum. "Onun bize yapabileceği hiçbir şey kalmadı," diyorum ona.

Eğer Kas'ın öfkesini hissedebiliyorsam, belki o da benim bu kan davasını sonsuza dek gömme isteğimi hissedebilir.

Daha fazla istemiyorum.

Bana bakıyor ve derin bir nefes alıyor. "Peki," dedi. "Tilly affedildin ama yaptıkların unutulmadı."

Kız kardeşimiz ellerini önünde kavuşturuyor. "Daha azını beklemezdim." "Şimdi, annemizin şeytani reenkarnasyonunu mu öldüreceğiz yoksa Ne?" Ben de diyorum ki.

"Nasıl?" Kas saçlarını arkadan bağlıyor ama ablamız gelip elini nazikçe itiyor.

"Bana bırak," diyor.

Bir an tereddüt ediyor ve sonra başıyla onaylıyor. Saçlarını önce ikiye, sonra üçe ayırıyor ve örmeye başlıyor. Çocukken saçlarımızı örmeyi çok severdi. Birden fazla kez saçlarım karmakarışık, örülmüş bir halde sarayda dolaşıp iltifat dilenmeye zorlamıştı beni. O bir prenses, ben de bir prens olduğum için saray alkışlar, yaltaklanır ve Tilly de buna bayılırdı.

Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmaktan mutluydum. Şimdi onun örmesi için saçım yok ve Kaş'ı biraz kıskanıyorum.

"Gölgeler aramızda olursa," diyor Vane, "onu etkisiz hale getirebiliriz. Ama teknik olarak zaten ölmüşken onu nasıl öldüreceğiz?"

"Önce Pan'ı bulmalıyız," diyor Darling. "Onun için endişeleniyorum."

Pan'ı tanıyorsam, şu anda kimseyi görmek istemeyecektir, en azından Darling'i.

"Ona bir şans vermeliyiz," diyorum ve o da tartışmaya hazır bir şekilde başını bana doğru eğiyor. "Eğer burada olmak isteseydi, olurdu sevgilim. Ona yalnız kalması için bir dakika ver."

Savunmamda biraz bencillik var. Onu tanımlayan tek şeye sahipken onunla yüzleşmeye hazır olduğumu sanmıyorum.

Çünkü geri vermeyeceğim. Ve bu da bir ihanet gibi geliyor.

Tilly, Kas'ın örgülerinden birini bağlar ve diğer tarafa geçer. "Bende Kayıp Diyar bıçaklarından biri var," diyor. "Tink'i zapt edebilirsek, belki bıçak onu öldürür."

"Denemeye değer," diyorum. "Sence öldüğünde, Fae'ler ve Kayıp Çocuklar üzerindeki kontrolü sona erecek mi?"

"Umalım da öyle olsun." Darling kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Dışarısı hâlâ soğuk ve üzerinde sadece büyük boy bir tişört var.

"Giyinmen gerek." Vane onu eve doğru iter.

Tilly, Kas'ın ikinci örgüsünü bitiriyor. Saçlar sıkıca örülmüş, mükemmel bir örgü.

"Sıradaki benim," dedim ona.

Kısa, dalgalı saçlarıma bakıyor. "Nasıl?"

Başımın tepesindeki bir tutam saçı döndürüyorum. "Eminim bununla idare edebilirsin."

Uzanabilsin diye eğildim. Örgü otuz saniye kadar sürüyor ve geri çekildiğinde Kaş'la birlikte kahkahalarla gülüyoruz.

"Muhteşem görünüyor mu?" Soruyorum ve etkili olması için kanatlarımı çırpıyorum.

"Sen adadaki en muhteşem fae'sin," diyor Kas. "Seni lanet olası aptal."

Tilly burnunu çekiyor.

"Ağlıyor musun?" diye sordum.

"Özür dilerim," diyor ve sonra gözyaşlarına boğuluyor. "Çok üzgünüm. Yapayalnızdım ve başka ne yapacağımı bilmiyordum ve saray için güçlü ve sarsılmaz olmam gerektiğini düşündüm ve browniler bana kararlı olmam gerektiğini söylediler ve ben sadece... o anda kız kardeşten çok kraliçeydim ve bu bizi ayırdı. Ve o zamandan beri her an, bir kız kardeş olmam gerekirken bir kraliçe olmaya çalıştım."

Ve şu anda, o sadece bir kız, zorba, koruyucu ağabeylerinden her zaman çekinen ama şu anda umutsuzca bize ihtiyacı olan küçük bir kız kardeş.

Kas ve ben onu kollarımıza alıyoruz ve o da elimizde titreyerek göğsümüze yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

"Her şey yolunda Tilly Willy," diyorum ona. "Artık yalnız değilsin." Başını sallıyor, gözyaşlarını içine çekiyor.

"Hadi bakalım," diyorum. "Gözlerimizi kurulayalım ve gidip annemizi öldürelim."

zc

WINNIE

VANE VE BASH GERİ DÖNMEDEN ÖNCE AĞAÇ EVİ İNCELİYOR.

Yerde birkaç ölü Kayıp Çocuk var ama Tink ve ele geçirilmiş ordusu gitmiş.

Yatak odama doğru ilerlerken onlara bakmamaya çalışıyorum. Hiçbirini tanıma zahmetine girmedim. İkizler, Kayıp Çocuklar'ın gelip geçici olduğu konusunda beni erkenden uyarmışlardı. "Ve bazen Pan onları inceltir," diye eklemişti Bash.

Daha sıcak giysiler giyiyorum, ama bir kızın içinde savaşabileceğini hayal ettiğim giysiler. Ben savaşçı değilim ama Winnie Darling'im ve Tinker Bell'in benim olanı almasına izin vermeyeceğim.

Keşke Pan burada olsaydı.

Tüm bunlar sona erdiğinde onu nasıl bulacağımız konusunda dehşete düşüyorum.

Çatı katına geri döndüğümde çocukların da değiştiğini görüyorum. Kanatlarına uyması için yapıldığı belli olan koyu kraliyet mavisi giysiler giyiyorlardı, bu da demek oluyor ki bunca zamandır giysileri ellerinde tutuyor, kanatlarının geri gelmesini bekliyorlardı.

Omuzlar metal plakalarla güçlendirilmiştir ve deri manşetler ön kolları kaplar.

Savaşa hazır prens askerler gibi görünüyorlar. Bash'in yukarıya doğru uzanan küçük bir örgü kullanması dışında, saçma görünse de bunu takmaktan mutlu olduğunu söyleyebilirim. Kas'ın saçları omuzlarının üzerinden sarkan iki mükemmel örgü şeklinde örülmüş.

Onların yanında, Vane tamamen siyahlar içinde, ya "başka bir diyardan gelen karanlık prens" ya da benim dünyamdan "belalı suikastçı anti-kahraman" olarak etiketlenebilecek bir kıyafet içinde. Onun siyahlar içindeki herhangi bir versiyonunu kabul edebilirim.

Bazen hepsinin ne kadar uhrevi olduğu, hepsinin benim olduğu beni gafil avlıyor. Bir gün Varolmayan Ülke'de artık sürekli savaş halinde olmadığımızda, onları kendi dünyama götüreceğim ve eskiden birlikte okula gittiğim insanların arasında gezdireceğim. Kasabamdaki kızların çoğuyla iyi geçinirdim, ama kesinlikle onlardan aşağı olduğumu bilen birkaç kişi vardı. Vane ve ikizler için akıllarını kaçıırırlardı.

Kim istemez ki?

"Yani plan-" diye başlıyor Bash,

"Tilly onu bıçaklarken Tink'in dikkatini dağıtacağız," diye bitiriyor Kas. Tilly belindeki deri kemerden kılıflı siyah bıçağı çıkarır.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor muyuz?" Ben soruyorum. "Bıçak Vane'i öldürmedi. Tanrı'ya şükür."

"Evet ama Karanlık Olan Baba"-Vane kaşlarını çatarak Bash'e bakıyor. "Neverland Karanlık Gölgesi'ne sahip. Tink'in... şey, onda ne olduğundan emin değiliz ama bahse girerim Karanlık Olan kadar yok edilemez değildir."

"Peki ya işe yaramazsa?" Ben sorarım.

"Her zaman bir B planı vardır, sevgilim." Bash beni kolundan tutup yanına çekiyor. Başımın üstüne bir öpücük konduruyor ve kanatları arkasından açılıyor.

Buna alışabilir miyim emin değilim. Seksi görünmekten bahsediyorum. İkizler doğal fae formlarında yağlı boya bir tabloda fırlamış mitolojik kahramanlar gibiler.

Keşke Peter Pan burada olsaydı. Nerede o?

Onu düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Bizden bilerek mi kaçıyor yoksa bir sorun mu var? Tink onu etkiledi mi?

Hadi, Pan. Bize geri dön.

Ağaç evden çıkıyoruz ve patikadan aşağı iniyoruz. Tink muhtemelen bizim onu öldürmek istediğimiz kadar bizi öldürmek istediğinden, eninde sonunda bizi bulacağına bahse giriyoruz. Kar tekrar etrafımıza yağmaya başlarken biz de Fae sarayına doğru yürüyoruz.

Şafağa yakın olabilir, ama bu kadar karanlıkta bunu söylemek zor.

Bu iş bittiğinde bütün gün uyuyacağım ve çocukların da benimle yatakta kalmasını sağlayacağım.

Dört gözle beklenecek bir şey.

Gizemli Nehir Köprüsü'nden geçiyoruz. Taşların üzerinde biriken buz ayaklarımızın altında çatırdıyor. Nehrin kıyısı boyunca daha fazla buz oluşmuş, toprağın suya doğru çıkıntı yaptığı yerde parçalar halinde toplanıyor.

Ormanın örtüsünden çıkıp fae sarayının önündeki büyük çayırılığa girdiğimizde Tinker Bell bizi bekliyor. Arkasında en az iki düzine fae ile birkaç metre havada uçuyor ve önümüzde yerde Kayıp Çocuklar ve kanatsız fae'lerden oluşan sivilceli bir ordu var.

"Çocuklarım eve döndü," diyor ve ellerini çırpıyor, üzerinden peri tozu yağıyor. "Ama sen bir Sevgilim ve Karanlık Olan getirdin

ve Peter Pan yok mu? İyİ olmuş. Asla Kral'ın artık olmadığından şüpheleniyorum. Belki de onu bir daha asla göremeyeceğiz."

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Sadece beni kızdırmaya çalıştığını ve işe yaradığını biliyorum.

"Sizden bir kez rica edeceğiz," diyor Bash, "nazikçe defolup gitmenizi ve adayı terk etmenizi. Sizinle savaşmak istemiyoruz."

Tink kendini yere bırakır. "Çocuklarıma güçleri geri verildiğinde onları terk etmeyeceğim. Bana ihtiyacınız olacak. Erkek çocukların her zaman annelerine ihtiyacı vardır."

"Ne bok yersek yiyelim," diyor Bash.

"Bizim size hiç ihtiyacımız olmadı," diyor Kas. "Bize ihtiyacınız vardı çünkü fae tahtına ve onun sahip olduğu güce ulaşmanızı sağlayan tek bağ bizdik."

Başını geriye atıp gülüyor ve nihayet ayıldığında şöyle diyor: "Beni geri getiren tahtı ve şimdi seni ezecek olan da tahtın gücü. İronik, değil mi? Aklın başına gelecek. Sana söz veriyorum."

Ellerini kaldırıp bileklerine bir fiske vuruyor ve Fae ve Kayıp Çocuklar dalgası bize doğru geliyor.

İkizler onları karşılamak için önden koşuyor, rakiplerini neredeyse hiç çaba harcamadan kesip biçiyorlar. Kanatları onları önce yukarı, sonra aşağı taşıyor. Keşke onları kenardan izleyebilseydim. Sanki dans ediyorlar.

Vane onun yanında kalmamı sağlıyor ama bu bize sonunda Neverland Ölüm Gölgesi'ni işe koyma şansı veriyor.

Gölge kargaşa için heyecanlı ve onun heyecanı sistemimi adrenaline dolduruyor.

Ben bunun için yaratılmışım.

Birkaç Kayıp Çocuk hançerlerini sallayarak bize doğru saldırıyor. Kesiyorlar. Gölgemiz etrafımızda çiçek açıyor, hissedilen bir şey ama havayı saran sıcaklığı dışında görülüyor.

Sarışın bir Kayıp Çocuk bir savaş çılgılığı atıyor, elinde kesici bir alet gibi duran bıçağıyla bana doğru geliyor. Ama asla başaramadı. Gözlerini kocaman açarak durdu, sonra dizlerinin üzerine çöktü, boğulma ve dehşet arasında bir yerde sıkışıp kaldı.

Aferin, gölgeye söylüyorum.

Bir fae'yi, sonra bir Kayıp Çocuk'u, sonra bir başkasını haklarken Vane'le benim aramda titreşerek beni zar zor fark ediyor. Karlı topraktan düşmüş bir bıçak koparıyorum.

yere sapladım ve parlak mor saçlı bir kadını yere serdim. Kanı kollarımdan aşağı fişkırıyor ve paltomu ıslatıyor.

İleride, Kas ve Bash Tink'e yaklaşıyor.

"Acele et, Vane!" Tam sivri boynuzlu bir fae bıçağını saplarken ona bağıyorum. Vane onun bileğini yakalıyor ve aşağı doğru keskin bir darbe indirerek kemiğini kırıyor. Fae uluyor. Vane kılıcını havaya fırlatıyor, kabzasından yakalıyor ve fae'nin boynuna saplıyor.

Kan yüzünü boyuyor.

Fae son nefesini verirken ve Vane onu yere düşürürken bana bakıyor.

Saldıran diğer düşmanların arasından sıyrılıp savaşın ortasındaki Tink ve ikizlere doğru ilerliyoruz.

Kas ona saldırıyor. Bash havalanarak onun kaçışını durdurur. Onların çabalarına gülerken gölgeleri ve kanatları onu yerde tutar.

"Gerçekten sahip olduğun tek şey bu mu?" diyor.

Tilly elinde siyah hançeriyle havadan süzülerek geliyor. Hiç tereddüt etmeden bıçağı annesinin kalbine saplıyor.

Yaradan yağ çamuru gibi koyu, siyah kan sızıyor.

İkizler geri çekilir. Tilly yaptığı şey karşısında şaşkına dönmüş bir halde izliyor.

Tink'in altın rengi ışığı, kar ve çamurun içine batarken soluk soluğa kalıyor.

Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi?

Birbirimize bakıyoruz, gergin, bekliyoruz.

Bir Kayıp Çocuk bana saldırıyor ve Vane aramıza girerek kolunu çocuğun boynuna doluyor, onu döndürüyor ve geri çekiyor.

Boynunun kırılma sesi açıklıkta yankılanıyor.

Eğer Tink öldüyse, Kayıp Çocuklar ve Fae'lerin artık onun kontrolü altında olmaması gerekmez miydi?

Sonra Tink'in gözleri açılıyor ve yine gülüyor, kulaklarımı tırmalayan tiz bir ses.

Ayağa kalkıyor, bıçağı göğsünden çekip çıkarıyor ve bir kenara fırlatıyor.

"Sanki bu beni durduracakmış gibi."

ROC

DÖVÜŞÜN EN SEVDİĞİM KISMI IZLEMEK.

Ağaç evin balkonundan Peter Pan'ın gölgesini kaybedişini ve prenslerin kanatlarını geri kazanışını izliyorum, sonra herkes kayıp Darling için aklını kaybediyor ve Tinker Bell istediğini elde edemediği için kendini kaybediyor.

Keşke yer fıstığı yerine patlamış mısır olsaydı dediğim tek an bu.

Kanaması olan ama nefes alan Vane, Sevgilisinin izini takip ederek bir yöne gider. İkizler ve Pan başka bir yoldan gider ve sonunda ayrılırlar.

Peter Pan'ı lagünde kuma yığılmış halde buldum.

Bir fıstık kırıyorum ve irkiliyor, kuma geri düşmeden önce benim olduğumu görecektik kadar başını kaldırıyor.

"Üzülüyor musun?" Ona soruyorum ve fıstığı ağzıma atıyorum.

"Hiç havamda değilim, Roc."

"Ağlıyor musun?" Onun yerine ben soruyorum.

İç çekiyor ve ellerini gözlerine götürüyor, gözyaşlarını saklamak için değil, benim kızgınlığımla nefes almak için.

"Bir erkeğin gözyaşlarına hakkı yokmuş gibi davranmayın," diyor elinin etrafında.

Yanına oturuyorum, bir dizimi kaldırıyorum, böylece fındıklarımı yemeye devam ederken kolumu üzerine koyabiliyorum. "Sanırım bu adil. Gün içinde bir iki damla gözyaşı döktüm."

Elini çekip bana bakıyor, sonra kendini oturur pozisyona getiriyor. "Sebepleri neydi?"

"Zaaflarımızı paylaşıyor muyuz, Peter Pan?"

Bir sigara çıkarıp yakıyor, sonra dizlerini kaldırıp kollarını dizlerinin üzerine koyuyor. Nefesini bir duman huzmesi halinde veriyor. Yorgun görünüyor. Yenilmiş. Onu suçlamıyorum. Fae bokları ve sevgilisinin amcığı için gölgesini feda etti.

Aynı kararı vereceğimden emin değilim.

"Pekâlâ," dedim ona. "Gözyaşları döküldü. Size üç olay anlatacağım. Birincisi, çocukken kolumu kırdım. Bir ejderha pençesi söğüdünden düştüm. İki yerden kırıldı. Çok acıydı. İkincisi, yememem gereken bir kızı yediğim oldu."

Pan'ın bakışları benimkilerle kesişiyor.

"Ve eğlenceli bir şekilde değil," diye
açıklıyorum. "Peki ya üçüncüsü?"

"Kız kardeşimin son nefesini duyduğumda."

Sanki bunu bekliyormuş gibi başını sallıyor. "Vane, Lainey'nin kaybı
için kendini asla affetmeyecek. Özel bir kız olmalıydı."

Nefesimi üflüyorum. "Bizi, ağabeylerini zorlamayı seven bir pislikti,
çünkü onu korumak için her şeye atlayacağımızı biliyordu. Biraz
kontrolcüyduk, kabul ediyorum."

Parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasından uzun bir nefes daha
çekiyor, bakışlarını kumlara dikeyor.

"Peki Asla Kral'ın bir ya da iki damla gözyaşı dökmesi için ne sebep var?"

Bunu zaten biliyorum elbette ama kanamasını izlemek için bir yarayı
deşmeyi seviyorum.

"Olduğum her şeyi kaybettim," diye itiraf ediyor.

"Peki Asla Kral hiçbir şeyi olmadığına göre şimdi ne yapacak?"

Derin bir nefes alır. "Şu anda sadece nedenini anlamaya çalışıyorum."
Karanlık suya başını sallıyor. Yüzen ruhlar yok. Parıldayan ışık girdapları
yok.

"Bana bir ders vermek için değilse, lagün neden Tinker Bell'i geri
getirsin ki?"

Lagün'ün ölü periyi sırf onu cezalandırmak için dirilttiğinden
şüpheliyim. Fae tahtının Efsane Yaratıcıları tarafından yapıldığını ve kara
büyüyle işlendiğini bilmediği açık. Tahtı ele geçirdiklerinden beri perilerin
saltanatının karanlık ve kötü şansla gölgelenip gölgelenmediğini merak
ediyorum. Bunu asla bilemeyeceğiz çünkü bu soruyu sormayı bilen tek kişi
benim ve aynı zamanda gerçekten umursamayan tek kişi de benim.

"Sanırım lagün beni uyarmaya çalıştı," diyor Pan. "Sanırım dikkate almadım
o."

"Geçmişe bakış sıfır toplamalı bir oyundur, kazanan zaman, kaybeden ise siz
olursunuz.
ezik. Her zaman."

Sigarasını bitiriyor ve yanan kuru söndürüp serin kuma gömüyor.

"Gölgeyi geri aldığımda her şeyin yeniden yoluna gireceğini
düşünmüştüm."

"Hayır," dedim ona. "Bunun kolay olacağını düşündün. Geleceğinde
sorunlarının eriyip gittiği bir noktaya varacağını sandın. Bu bir tuzak Peter
Pan. Ben uzun zaman yaşadım ve pek çok şey gördüm,

Ve sizi temin ederim ki gelecekte sorunların olmadığı bir nokta yok. Şüphelerinizin artık olmadığı bir yer. Zorluklarınızın ortadan kalktığı. Her şeyin kolay olduğu bir yer.

"Gelecekte, sevdiğin bir şey seni kırdığında ya da terk ettiğinde, tam buranın acımayacağı bir nokta yoktur" -göğsüme dokunuyorum-. Sadece şimdi ve bu *şimdi* ile ne yaptığınız var."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "İnsanların Yutucusu felsefi mi?" Kendi kendine gülüyor. Bir fıstık daha kırıyorum ve ağzıma atıyorum.

Bir an sessiz kaldık. Ağaçların dalları rüzgarla birlikte gıcırıyor.

"Meraktan soruyorum, lagünün sana söylediği neydi? Kulak asmadığınız ders?"

Parmaklarını bana doğru sallıyor ve ben de ona bir fındık uzatıyorum.

"Potters?" diye sordu. "Tek ve biricik."

"Ünlü deliler," diye şaka

yapıyor. "Hatta kötü şöhretli."

Fıstığın kavrulmuş iç kısımlarını yiyor. "Beni lagüne attığın zamanı hatırlıyor musun? Sen ve Hook beni öldürmeye çalışırken?"

"Evet, nasıl unutabilirim ki?"

Gülüyor. "Ruhtar beni aşağıya sürükledi ve dediler ki, '*Asla Kral, Asla Kral... karanlığa boğulmuş, ışıktan korkuyor. Karanlık olmadan ışığa sahip olamazsın.*'"

İlginç bir kelime seçimi.

Ona bakıyorum. Rüzgâr saçlarını dağıtıyor. Sanırım içten içe onu sevmemekte direnmemin nedenlerinden biri de çok tanrısal olması. Yok edilemez. Boyun eğmez. Uzak ve okunamaz. Çok iyi bir örnek.

Bunca yıl boyunca tanıştığım tüm insanlar, mistik adamlar ve güçlü kadınlar, zenginler, ünlüler, asiller, gizemliler, hiç biri, tek bir tanesi bile

Peter Pan'ın nereden geldiğine ışık tutamadı.

Belki de onu sevmemekte direnmemin ikinci nedeni de budur. Yedi Ada'daki tüm efsaneler arasında, varlığını sürdüren tek kişi o.

Karanlık olmadan aydınlığa sahip olamazsınız. Bundan eminim. Ancak çok az kişi karanlığa tamamen girmeye isteklidir. İnişte kendilerini yok etmek için, böylece dönüşmüş olarak çıkabilirler.

Ayağa kalkıyorum. "Beni takip edin." Önce botlarımı, sonra pantolonumu tekmeleyerek kumsalda yürüyorum. Pan tereddüt ediyor ama sonra bana katılıyor ve kalçalarımıza kadar suya birlikte giriyoruz.

"Bana güveniyor musun?" Ona soruyorum.

Pan'ın yüz ifadesi boştur ve "Kesinlikle hayır" der.

"Başka şekilde ifade edeyim. Çoğu erkeğin bilmediği şeyleri bildiğime inanıyor musun?" "Sanırım."

"Lagünün mesajı hakkında bir teorim var. Duymak ister misiniz?"

Düşünürken dili dişlerinin üzerinde geziniyor.

"Hiçbir şeyi olmayan bir adamın kaybedecek hiçbir şeyi yoktur," diye hatırlatıyorum ona. Kendi kendine homurdanıyor. "Pekâlâ. Duyalım o zaman."

Artık kar yağmıyor, ama hava hâlâ sert, gökyüzü hâlâ bulutlarla kaplı. Lagünün kumlu tabanı ayaklarımın altında soğuk.

"Yani şöyle bir şey," diyorum Pan'a ve sonra ona doğru hamle yapıyorum.

Her şeyini kaybetmiş bir adam, hiç yoktan en az yarısı daha fazla olan bir canavarla savaşılamaz.

Onu suyun altına iterken Pan'ı kavradığımdan eminim. Benden daha güçlü değil. Gölgesi yokken ve yenilgi çoktan damarlarına sızmışken, bir enfeksiyon gibi yayılırken değil.

Çırpınıyor. Etrafımıza su sıçırıyor. Tutunmak için çırpınırken tırnakları etime batıyor.

Hayatta olduğu son anı yakalıyorum, gözleri suyun dantelleri arasında beni ararken, ağzı açılıp su içeri dolduğunda ve vücudu son bir sarsıntı geçirdiğinde.

Çabası için ona 10 üzerinden 3 veriyorum.

İyi bir önlem olarak, onu bir dakika daha altında tutuyorum. Kafamın içinde saniyelerin geçtiğini duyabiliyorum.

Tik-tak, tik-tak.

Ve onu bıraktığımda, yüzeye çıkmıyor. Onun yerine batıyor.

Aşağı.

Aşağı.

Aşağı iniyor.

Karanlık onu yutana kadar.

Hâlâ bir teori. Ama saniyeler dakikalara dönüştükçe, çok daha sarsıcı bir teori haline geliyor.

Kıyıya dönüyorum, giyiniyorum, ceketimi silkeliyorum ve tekrar giyiyorum. Beklerken bir şeyler atıştırıyorum.

Zaman uzadıkça, kendime olan güvenim azalıyor. Ama gerçekten, Peter Pan ölürse, ben kazanırım. Eğer yaşarsa, ona yardım ettiğim için bana teşekkür edecek ve ben yine kazanacağım.

Ormanın kenarında bir ağacın devrildiği bir yer buluyorum, kalın gövdesi kum ve yosunların arasına mükemmel bir şekilde yerleşmiş.

Rahatladım, elimde fıstıklar, beklemeye başladım.

BALDER

O ZAMAN

Kurt, Anne'nin bir elinde dev, kıvrılmış bir yaprak, diğesinde ciyaklayan bir bebekle kumsaldan geçişini izler.

Baş belası bir çocuk, huzursuz ve memnun edilmesi zor.

Su kenarına doğru ilerlerken çıplak ayaklarının altındaki kum gıcırıyor. Lagün sanki onu karşılıyormuş gibi parlak bir ışık pırıltısıyla canlanıyor.

Anne önce suya gülümsüyor, sonra gökyüzüne dönüp karanlığa ve onu süsleyen iğne ucu kadar ışığa gülümsüyor.

Bebek feryat ediyor. Anne kaşlarını çatarak ona bakar.

Yaprağı suyun yumuşak yüzeyine yerleştirir, sonra bebeği yatırır. Yaprak onun ağırlığıyla batıyor ve bebek su aktıkça daha yüksek sesle ağlıyor.

"Özür dilerim," diyor ona ve sonra onu itiyor. Su onu alıp götürür.

Orada bekliyor, onu izliyor ve sonunda sesleniyor, "Nefes aldığınızı duyabiliyorum kardeşim."

Kurt dört ayak üzerine kalkıyor ve çalılıkların arasından tırısla çıkıyor.

Anne hâlâ çocuğu izliyor, lagünün ruhları onu bir çemberin içinde döndürüyor ve çocuğun çığlıkları kahkahaya dönüşüyor.

"Hata mı yapıyorum?" diye sorar Anne kurda.

Kurdun onunkilerle eşleşecek kelimeleri yok ama onun zihniyle konuşabiliyor.

Birini kurtarmak için hepsini feda edemezsiniz.

Başını sallıyor, kollarını ortasının üzerinde kavuşturuyor. İpekten daha ince bir kumaştan bir elbise giyiyor. En ufak ışık kaymasında bile parlıyor.

Yaprak tekrar döner ve bebek kollarını kaldırarak yıldızlara doğru uzanır. "Ona bir yuva vermek istedim," diyor anne.

Bir gün onun da olacak.

"Egosunun yoluna çıkmasına izin verirse olmaz." Kurt kıkırdar.

Lagün dalgalanıyor. Yaprak titriyor. Anne nefes alır.

Ve sonra bebek yuvarlanır ve yüzeyin altına batar.

Anne "Hayır!" diye bağırır ve suya doğru koşar ama kurt onu durdurur, elbisesinin bir parçası dişlerinin arasına sıkışmıştır. "Onu kurtarmak zorundayım! Daha iyi bilmeliydim. Annesine ihtiyacı var. Eğer boğulursa-"

Sadece bekle, diyor kurt. *Lagün ona ihtiyacı olanı verecek.*

Bir çocuk nefes nefese yüzeye çıkar.

Anne ve kurt ormana doğru acele eder, çocuk kıyıya doğru yüzerken gölgelerde saklanacak bir yer bulurlar. Birkaç saniye içinde yıllarca yaşlanmış.

Anne'nin boğazına bir nefes takılır. "O çok güzel," diye fısıldar.

Annesi gibi, diyor kurt.

Çocuk etrafına bakınır ve bakışları ormanın arasındaki yerlerini bulduğunda gözden kaybolurlar.

"Gitmeliyim," der Anne. "Beni görürse, korkarım onu asla terk edemem." Kolunu kurdun boynuna doluyor. "Benim için ona göz kulak olur musun, kardeşim?"

Elimden geldiğince, kurt cevap verir.

"Sen yeryüzünden izliyorsun," diyor. "Ben de yukarıdan izleyeceğim."

Kurt başını sallar ve Anne uçup gider, gökyüzündeki yerine geri döner.

Yukarı bakarsanız onu fark etmek kolaydır.

O karanlıkta parlayan en parlak ışık. Sağdaki ikinci yıldız.

ROC

NE KADAR BEKLEDİĞİMDEN EMİN DEĞİLİM. DÜŞÜNDÜĞÜMDEN DAHA UZUN.

Ve sonra.

Gölün derinliklerinde, tam kalbinde zayıf bir ışık titreşimi.

Ayağa kalkıyorum, kıçımdaki kumların tozunu alıyorum ve sahile doğru ilerliyorum. Işık atan bir kalp gibi titreşiyor.

Whump-whump-whump. Sessizliğin içinde elektrik davulunun sesini duyabiliyorum.

"Peki, devam et o zaman Peter Pan," diye mırıldandım. "Gösteriş yapma." Whump-whump...

Saçlarım ensemden kalktı. BOOM.

Işık patlıyor. Lagün kabarırken kolumu kaldırıp kalkan olarak kullanıyorum.

Su kıyıya çarpıyor.

Işık karanlığı doldururken geri çekiliyorum, merkezinde titreşen bir nebula var.

Bir su gayzeri yükselir ve Peter Pan bir yıldız gibi parlayarak bulutların arasından **f ı r l a r**.

Görünüşe göre Peter Pan hala uçabiliyor.

Sanırım tanrıların gökyüzüne çıkmak için gölgeye ihtiyacı yok.

PETER PAN

VAROLMAYAN ÜLKE'DE BİR ÇOCUKKEN, GECE DEN ÇOK KORKARDIM. GECE uluyan kurtlar ve ormanda uzayan gölgeler. Gölge geceleri atlatmama yardım etti.

Sonra Tink'i buldum ve Tink'in altın ışıltısı karanlığı kovdu ve artık korkmuyordum.

Daha sonra, gölgemi kaybettiğimde, gün beni dehşete düşürdü. Güneşin yakıcı sıcağından ve benden alınan güçten, içimdeki oyuktan.

Her zaman bir şeyler vardı. Kendimi zayıf hissetmemi sağlayacak bir şey ve kendimi daha az zayıf hissetmemi sağlayacak bir koltuk değneği.

Artık biliyorum.

Lagün bana Neverland Gölgesi'ni verdi çünkü ona ihtiyacım vardı. Nasıl yürüyeceğimi öğrenene kadar o koltuk değneğine ihtiyacım vardı.

Balder'in anıları hâlâ zihnimde canlılığını koruyor. İki tanrının lagünün sahilinde, suyun ruhlarının beni altına almasını izledikleri anılar.

Ölmüş olmalıydım. Birkaç kez.

Ve yine de, hayatla yanıyorum. *Onunla parlıyorum. Karanlıkta sırılsıklam, ışıktan korkuyorum.*

Her zaman çok korkuyorum ve başka birine, beni daha az korkutacak başka bir şeye bakıyorum.

Şimdiye kadar.

Bulutların arasından geçiyorum, tek bir görev bana rehberlik ediyor.

Gölge yok, ama uçuyorum.

Bulut örtüsü kaybolur ve yıldızlar gece gökyüzünde parıldar.

Uzaktan bağırışlar, dövüşler, çeliklerin çarpışması ve seçtiğim ailemin seslerini duyuyorum. Beni asla terk etmeyen, beni asla bir başkasıyla takas etmeyen ve bana asla ihanet etmeyecek olan.

Geliyorum, diye düşünüyorum onlara ve bunu duyduklarını biliyorum.

Bir şekilde, gölge ve ışık aracılığıyla, artık hepimiz birbirimize bağlıyız. Ve hiç kimse, Tinker Bell bile bizi durduramayacak.

WINNIE

ŞİMDİ KAYBEDİYORUZ.

Ve Tinker Bell neşe dolu.

Gövdemde keskin bir kesik var, kıyafetlerimden kan sızıyor. Vane beni götürmek üzere, bunu hissedebiliyorum. Ama işimiz bitmedi. Bitiremeyiz.

Bir fae tahta asasını savuruyor. Tam zamanında eğilip ıskalıyorum ama geriye doğru savururken beni yakalıyor ve keskin bir acı titreşimi kemiklerimden aşağı, kaburgalarımın bacaklarıma doğru yayılıyor.

Gözlerim yaşardı.

Gölge etrafımda kabarıyor, hava okyanus dalgaları gibi dalgalanıyor. Fae duruyor, boğulur gibi hava emiyor. Bıçaklıyorum. Kesiyorum. Kesiyorum. Kanı dilimin arkasında bakırımsı bir tat bırakıyor.

Bunu daha ne kadar yapabiliriz?

Efsanevi bir ada kılıcı bile onu öldüremezken Tinker Bell'i nasıl yeneceğiz?

Kas bir fae'yi yere serer, sonra Bash'le sırt sırta verip yumruklaşırlar, ama fae'ler ve Kayıp Çocuklar çılgına döner ve kalabalığa bir sessizlik hakim olur.

Gözlerini gökyüzüne çevirirler.

Yönlerini takip ediyorum ve karanlık gece gökyüzünde bir ışık küresi görüyorum ve yemin ederim bir ses duyuyorum... *Geliyorum.*

"Bu da ne?" Bash ağır ağır nefes alarak sorar.

Işık o kadar hızlı hareket ediyor ki, sesi geceyi bir jet motoru gibi kesiyor.

Yaklaşıyor. Ve daha da

yaklaşıyor. Fae sesleri

alarm halinde yükseliyor.

Kalabalığın içinde Tinker Bell'i buluyorum, ağzı açık,

gözleri kocaman. Bu onun işi değil.

Bu başka bir şey.

Işık bulutu çayır boyunca fırlıyor ve Tink'e çarpıyor. İkisi de geri uçuyor, gürleyen bir kükremeye yere çarpıyor ve toprağı dev bir deri sıyrığı gibi yırtıyor.

"Vay anasını," diyor Kas.

"Ne oluyor lan?" Bash soruyor. Işık ayağa kalkıyor ve bize bakıyor. "Pan," diye nefes alıyorum.

Lanet Peter Pan, bir yıldız gibi parlıyor.

Vane ve ben birbirimizin gözleriyle karşılaştık. Açıklığın karşısındaki ikizlere bakıyoruz.

Karanlık ve soğuk havaya rağmen Pan'ı tenimde bir güneş ışığı kırılması gibi hissedebiliyorum.

O değişti. Onunla ilgili bir şeyler değişti. Ama sırları çözecek zaman yok.

Gitmeliyiz. *Şimdi*.

Tink ayağa kalkar, kanatlarından biri sırtından eğri büğrü sarmaktadır. Diğeri ise tamamen kayıp.

"Ne yaptın Peter Pan?" diye sorar. "Kendi ışığımı buldum, Tink," der ona.

Sallıyor. Adam yana savruluyor. Kadın tekrar savuruyor, bıçak elinde. Pan onun kolunu yakalıyor ve bıçağı elinden alıyor. Siyah taş sıkıca kavradığında yumruğunu sıkıyor ve taş mürekkep gibi eriyor.

"Tutun onu," diyor Pan ve hepimiz açıklık boyunca ona doğru koşuyoruz. Bash onun kolunu tutuyor, Kas bir başkasını. Vane ve ben çember oluşturuyoruz, gölgemiz Tink'i geri itiyor, ciğerlerindeki havayı sıkıyor.

"Hayır!" diye bağıyor, ikizlere karşı savaşıyor.

Pan onun yüzünü parlayan ellerinin arasına alır. Kör edici ışık çayırı doldurur. Işık o kadar parlak ki gözlerimi yakıyor. "Hayır!" Tink yine çığlık atıyor.

Işık ve ısı bir cehennem gibi yayılıyor. Karanlık, Tink'ten buğulanarak ışığın içinde dönüyor. Onu diriltten kara büyüünün karanlık dalları, bu dünyada tutunmak için son bir kez daha deniyor.

"Güle güle, Tink," diyor Pan.

Başını geriye atar, yüzü yıldızlara dönüktür ve çığlık atar.

BASH

PETER PAN'DAN GELEN ISI, IŞIK VE GÜÇ

Cildi yakar.

Kas ve ben, onu diriltten karanlık mürekkepli şeritler halinde dökülürken annemize tutunuyoruz.

"Sakın bırakma!" Kas cehennemin gürültüsü arasında bağıyor.

Karanlık ve ışık etrafımızda dönüyor. Kanatlarım sırtımda çırpınıyor, Peter Pan'dan dökülen saf güce karşı koyuyor.

Ona zar zor bakabiliyorum, ışık çok parlak beyaz, o kadar yoğun ki bir hafta boyunca görebilecek miyim bilmiyorum.

Tink ılgık atıyor, derisi kavrulmuş toprak gibi yarıyor, karanlık dışarı sızıyor.

Bu asla benim annem olmadı. Sadece daha kötü bir versiyonu.

Ama Tink'te nefret ettiğim her şeyi, başka her şey pahasına güç arayışını temsil ediyor.

Pan dişlerini gıcırdatıyor ve içinden akan ışık, Tink'in ağzından kelimenin tam anlamıyla ışık akana kadar fokurdayarak dışarı fışkırıyor.

Elimizde parçalanıyor, kalın bir peri tozu bulutuna dönüşüyor.

Işık kesilir ve Pan sendeleyerek geri döner. Ağır ağır nefes alıyor, alnında ter parlıyor.

Fae ve Kayıp Çocuklar sersemliklerinden kurtulurlar ve buraya nasıl geldiklerinden emin değilmiş gibi etrafa bakarlar.

Vane ve Winnie yaklaşıyor.

"Kendine bir yükseltme aldın mı?" Pan'a sordum.

Birkaç derin nefesle göğsü kabarıyor ve sonra ukala bir sırıtış ağzının kenarını kaldırıyor. "Onun gibi bir şey."

Winnie ona doğru koşar ve kollarını o n u n beline dolayarak içine yığılır. Ona karşı hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Senin için çok endişelendim."

Onu kucaklıyor, bir elini saçlarının düğümlenmiş, kanlı dağınıklığına gömüyor. "Ben iyiyim, sevgilim."

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Sana her şeyi sonra anlatacağım." Sonra eğilip kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor ve kız kıkırdarak kızarıyor.

Tilly öne çıkıyor. O da hepimiz gibi kana boyanmış. Fae kraliçesi bu sefer oturmadı.

"Sizinle konuşabilir miyim?" diye soruyor Kas ve bana.

Diğerlerinden ayrılıyor. Fae'ler ve Kayıp Çocuklar hâlâ neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlar, en azından neden bazı arkadaşlarının ayaklarının dibinde ölü yattığını.

Fae mahkemesinin bir süredir işlevsiz olduğundan şüpheleniyorum ama Tink bu sefer gerçekten her şeyi berbat etti. Yemin ederim ki kurallarımızın tamamında bir leke var.

"Teşekkür ederim," diyor Tilly. Sertçe yutkunuyor ve elindeki kanı kollarından birinin tersiyle siliyor. "Pisliklerimden birini daha temizledin." Gözlerinden yaşlar süzülürken gülüyor. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Kas ve ben onu kucakladık.

"Seni her zaman koruyacağız Til," diyorum ona ama Kas'ın vücudunun katılığını hissedebiliyorum. İkizim bu olayı asla tamamen unutamayacak ve ben de unutabileceğimden emin değilim.

Ama nasıl ilerleyeceğiz?

"Tilly," diyor Kas, sarılmayı keserek. "Artık mahkemeyi geride bırakmayı reddediyoruz."

Başını sallıyor ve gözyaşlarını yüzünden siliyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Biliyorum. Gidecek olan benim."

"Bekle, ne?" Dedim.

"Hayatım boyunca herkesin benden yapmamı istediğini düşündüğüm şeyleri yaparak yaşadım. Hayatımı kendi şartlarımla yaşama vaktim geldi. Ama Varolmayan Ülke'nin dışında bir yerde."

"Saçmalama." Kardeşimin omzuna vuruyorum. "Söyle ona. Kalmalı ve biz de ona bir yer buluruz ve-"

Başını iki yana sallar. "Burada ona yer yok."

Tilly bir hıçkırığı daha çıkmadan yakalıyor ve elini ağzına kapatıyor. Bir şeyi düşünmek bir şeydir, sevdiğiniz biri tarafından yüksek sesle söylendiğini duymak başka bir şeydir.

Gözyaşlarını bastırarak hızla başını sallıyor. "Kas," diyorum.

"Hayır, o haklı." Nefesini içine çekiyor. "Varolmayan Ülke'de bana yer yok. İkinizin en başından beri olması gerektiği gibi yönetme zamanı geldi. Cehennemi yaşadınız. Gücün her zerresini hak ettiniz.

sahipsin. Saray'a tahttan çekildiğimi ve tahtı sana vereceğimi bildireceğim. Bunun için benimle savaşmazlar. Fae'leri benim hatalarımdan kurtardığın ve Varolmayan Ülke Gölgesi'ni ele geçirdiğin için."

Bu istediğim her şey. Kas da öyle. Ama kardeşimiz pahasına bunu kabul etmek zor.

"Eğer eminseniz," diyorum.

"Eminim." Bize bir kez daha sarılıyor ve vedalaşmayı teklif ediyor. "Eğer evim diyebileceğim bir yer bulursam, size yazacağım ve sizi akşam yemeğine ya da bir ailenin olması gerektiği gibi gerçekten sıradan bir şeye davet edeceğim."

"Bu hoşuma giderdi." Kas'a tokat atıyorum. "Hoşumuza giderdi, değil mi?" "Umph. Evet. Tabii ki."

"O zamana kadar," diyor ve alt dudağını ısırıyor, saraya doğru yürümeden önce bize son bir kez gülümsüyor.

PETER PAN

BENİ İZLEDİKLERİNİ, MERAK ETTİKLERİNİ HİSSEDEBİLİYORUM.

Genelde dövüşten sonra katliamla ilgilenen kişi ben değilim ama ellerimi meşgul edecek bir şeyler yapmam gerekiyor.

Güç hala içimde atıyor, ama arkasında, ufukta asılı duran bir keder var.

Her şeyi çözmek için sabırlı olmalıyım ama şu anda yapmak düşünmekten daha iyi.

Ölü bir Kayıp Çocuğu birinin çağırdığı arabaya sürüklerken Vane yanıma geliyor.

"Ne oldu?" diye sordu bana.

Darling, Bash ile birlikte birkaç düzine metre ötede, ama bu alışverişi izliyorlar ve aralarında fısıldaşıyorlar.

Onları dinlememeye çalışıyorum ve bunun yerine ciğerlerimdeki havaya ve güneş ışığının fısıldayan kenarına odaklanıyorum.

Gölgemi kaybettiğimde neden gün ışığında dışarı çıkamadığımı hep merak etmişimdir. Anlayabildiğim kadarıyla, başka hiç kimsenin böyle bir sorunu yoktu. Gölgelelerini kaybettiklerinde kendilerine dönüyorlardı. Geriye hiçbir hastalık kalmıyordu.

Artık biliyorum.

Metaforik anlamda, yıldızlar gün ışığında var olamazlar.

Bu da demek oluyor ki, güneş doğduğunda bir kez daha yerin altına inmem gerekecek.

Artık bununla bir sorunum yok.

Aslında bunu dört gözle bekliyorum.

En iyi şeylerin hepsi karanlıkta olur, yeter ki ona karşı koyacak bir ışık olsun.

Vane'e "Sana söylesem bana inanacağından emin değilim," diyorum. "Dene bakalım."

Ölü Kayıp Çocuk'u arabanın parmaklıklarına doğru kaldırıyorum. O da yığına katılıyor. "Kardeşin birkaç şeyi anlamama yardım etti."

Vane gülüyor ama ağzı kapalı olduğu için ses burnundan çıkıyor. "Bana yalan söyleme."

"Ben değilim."

"Roc sana yardım mı etti? Roc mu? Kardeşim mi? Timsah mı?"

"Evet, o. Bana söylemediğin başkaları da var mı?" Nefes nefese kaldı. Başka bir cesedi almak için arkamı dönüyorum.

"O ne yaptı?"

"Gerçekte kim olduğumu görmeme yardımcı oldu."

"Parlayan bir ışık küresi mi? Nadir bulunan bir tür fae mi?"

Vane'le yüzleşebilmek için duruyorum. Sırlarım konusunda ona güvenileceğimi biliyorum. Ama bunu nasıl özetleyebilirsin? Kelimelere nasıl dökebilirim ki?

Çayırın karşısında Darling'in gözleriyle karşılaştım.

Neverland topraklarına geldiğinde, ona karşı hemen yumuşadım. Bunu kabul etmek istemedim. O benim sert çatlaklarıma sızan bir suydı.

"Onun sayesinde daha iyi bir adam oldum." Tekrar Vane'e dönüyorum. Bakışları daralmış, beni inceliyor.

"Hepimiz öyleyiz," diye itiraf ediyor.

Başımı salladım ve omzuna bir tokat attım. "Ben de senin sayende daha iyi bir adam oldum."

"Kapa çeneni," diyor.

"Ben ciddiylim. Sıcaklığını benden al, Vane. Ne olduğunu kabul et."

Çenesi esniyor. Sonunda başını sallar. "Ben de seni seviyorum, seni lanet olası pislik." Açıklığın öbür ucunda Darling bana, "*Üçünüzü de seviyorum*" diyor.

Bash parmaklarıyla bir kalp çiziyor. *Sizi seviyorum dört.*

Gülüyorum ve pis işime geri dönüyorum.

Sevgiyi ölçmenin bir yolu yok, ama eğer olsaydı, biliyorum ki doymuş olurum.

WINNIE

İKİ HAFTA SONRA

Teleskopu üçayağı üzerinde çeviriyorum. Eski metal gıcırıyor. Göz merceğine bakarak Pan'a, "Bu şeyi hâlâ yağlamamışsın," diyorum.

"Çok meşguldüm, sevgilim."

Alay ediyorum ve teleskobu tekrar çevirip gece gökyüzünü araştırıyorum. Ve işte, sonunda.

Sağdaki ikinci yıldız ışıkla titriyor. Kudretli Peter Pan bir yıldız tanrıçası tarafından dünyaya getirilmiş, çok değişken olduğu için çocukken Varolmayan Ülke'de terk edilmiş, ancak gerçek doğası gölge tarafından bastırılsın diye lagün ona gölge vermiştir.

Ya da en azından benim teorim bu. Pan detaylar konusunda cimri davrandı. Ona bir tanrı olup olmadığını sorduğumda, beni kucaklayıp yatağına taşıdı ve soruyu unutana kadar beni becerdi.

Bash ve ben Pan'ın eski odasında oturup teleskopla gece gökyüzünü tarayarak gerçek bir tanrı ya da tanrıça bulmaya çalıştık ama tek gördüğümüz yıldızlar. Bu bizi bakmaktan alıkoymuyor. Sanırım o ve ben Peter Pan'dan yeniden büyülendik ve Pan bizi görmezden gelmeye çalışıyor, sanki biz ona sihirli numaralarını göstermeye çalışan sinir bozucu küçük çocuklarmışız gibi.

"Oradan aşağı in," diye emretti Pan. "Geç oldu ve yarın büyük bir gün olacak."

Barda beş bardak dizili ve Bash hepimize birer içki dolduruyor.

Yarın Fae prenslerinin resmi taç giyme töreni var, Fae kralları olacaklar.

Tilly'nin sarayı tahttan feragat etmesine izin vermeye ikna etmesi ve ikizleri tekrar aralarına kabul etmeleri birkaç gün sürdü. Neverland Gölgesi'ne sahip olduklarında onları ihbar etmek zordu.

Sanırım Tink'in doğru yaptığı bir şey varsa o da beni kaçırıp Pan'ı çocuklar için gölgeyi feda etmeye zorlamasıydı.

Tilly artık yok. Kraliyet gemilerinden biriyle bilinmeyen adalara doğru yelken açtı.

Platformdan aşağı iniyorum, kenardan sıçıyorum. Gölge düşüşümü engelliyor ve yumuşak bir gümbürtüyle yere çarpıyorum.

Bash bana bir bardak uzattı. Diğerleri de kendi kadehlerini ellerine alıyor ve onları havaya kaldırıyoruz.

"Kral olan Fae prenslerine," diyor Pan. "Fae prenslerine," hepimiz bir ağızdan söylüyoruz.

İkizlerin kanatları arkalarından açılarak odayı yanardöner bir ışıkla doldurur.

İçiyoruz. Alkol karnımı ısıtıyor ve hemen kafama gidiyor.

Hâlâ Neverland'i nasıl tekrar bir araya getireceğimizi bulmaya çalışıyoruz ama ilk kez hepimizin doğru nedenlerle bu işin içinde olduğunu ve nihayet eşit bir zeminde olduğumuzu hissediyorum. Ve şu anda tüm cevaplara sahip olmak zorunda değiliz.

Bash bardağını yere bırakıp yanıma geliyor ve kolunu omzuma atıyor. "Yeni kraliçemiz olur musun, sevgilim?"

Gözlerimi deviriyorum. Tinker Bell'i yendiğimizden beri her gün bana bunu soruyor. "Fae'lerin beni kabul edeceğinden şüpheliyim," diyorum, her seferinde söylediğim gibi.

Kas, "Fae'lerin başka seçeneđi olmayacak," diyor.

"Ayrıca," diye araya girdi Bash, "sen Winnie Darling'sin. Elbette kraliçe olacaksın."

Gölge içimde dönüyor. "Kraliçe "nin yüzüğünü seviyor.

Vane'in bilmiş gözlerini yakalıyorum. Bardağına bakıp sırtıyor, sonra uzun bir yudum alıyor.

"Kes şunu," diyorum ona.

"Neyi keseyim?"

"Ne düşündüğümü bilmek için gölgeyi kullanmak."

"Ohhh." Bash sırları yutmaya hazır bir şekilde ağızını açıyor. "Bize ne düşündüğünü söyle."

"Kraliçe olma düşüncesi hoşuna gidiyor."

"Hey!"

Vane gülümser. Pan güler. "Tabii ki öyle. Küçük sevgilim fahişemiz bize patronluk taslıyor. Neden tüm Varolmayan Ülke'yi yönetmesin?"

"Sanki sana emredebilirmişim gibi, Peter Pan."

İçkisinden bir yudum alıyor ve sıcağın etkisiyle nefesini dışarı veriyor. "Hadi deneyelim. Emret, sevgilim."

"Benim için dizlerinin üstüne çök."

Çocuklar arkamdan *ooohhh* diyor. Vane eğlenerek homurdanıyor.

Pan içkisinin geri kalanını boşaltıp yerine koyuyor ve gözlerini hep benden ayırmıyor.

Sonra önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

"Kes şunu," diyorum ama gülüyorum.

İkizler de hemen aynı şeyi yapıyor, önce Bash, sonra Kaş, kanatları sırtlarına yapışıyor.

Vane ile göz göze geldim. Bardak hâlâ elinde tutuyor. İçlerinden biri bana siktirip gitmemi söyleseydi.

Vane bardağın içindeki son likörü de karıştırıyor, sonra bardağı masanın üzerine bırakıyor. Bana doğru geliyor, elimi tutuyor ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Parmak eklemlerimin üzerine iffetli bir öpücük konduruyor ve "Kraliçenin emrettiği gibi" diyor.

Odanın içinde önümde diz çökmüş dört adama bakıyorum. Onları, her birini kendi tarzımda seviyorum ve onlar da beni seviyor.

Benim kötü

adamlarım. Hepsi

benim.

EPILOG

ROC

BATAN GÜNEŞ ISKELE TARAFINDAKİ OTURMA ODASINA IŞIK HUZMELERİ SAÇIYOR. gemide bir oda. Benim geldiğim gemiyle aynı değil ama kraliyet filosuna ait ve önemli olan da bu.

Kamarot bana taze bir kase kavrulmuş fıstık getiriyor ve yanımdaki masaya koyuyor. "Başka bir şey var mı efendim?" diye soruyor.

Yeni cep saatime göre yakında kana ihtiyacım olacak ama bu bekleyebilir.

"Şimdilik bu kadar yeter..." Adını öğrenmek için durakladım.

"Miera" diye cevap verirken kızarıyor, ellerini arkasında kavuşturuyor.

"Muhteşem İsim. Can I istek sen şahsen gerekir I
ihtiyaç

Bir şey mi?"

"Tabii ki."

"Hizmetçilerimi rahat bırakın," diyor bir ses, iskele tarafındaki balkondan içeri girerek.

Bileğime bir fiske vurarak görevliyi kovuyorum ve o da koşarak uzaklaşıyor.

Bir avuç fındık alarak açık hava koridorundan geçip parmaklıktaki eski fae kraliçesine katılıyorum. Batan güneş onu altın rengine boyamıştı. Gözleri kapalı ve rüzgâr omzunun üzerinden sarkan uzun örgüsünden kurtulmuş siyah saçlarından bir tutamı kaldırıyor.

"Bana bakmayı kes," diyor, gözleri hâlâ kapalı.

"Elimde değil. Şu anda yüzün coşku dolu ve ben bundan çok keyif alıyorum."

"Seninle yatmıyorum, Roc."

"Aptal kız. Sanki ben teklif etmişim gibi."

Bana bakıyor ve sonra gülüyor. Bu sesi üçüncü kez duyuyorum. Gemide olmak, bilinmeyene doğru yelken açmak Tilly'yi rahatlattı. Ve onu becermeyi teklif etmemiş olsam bile, sanırım bastırılmış enerjisini harcamaya ihtiyacı var.

"Everland'e gitmek ne kadar sürer?" diye soruyor.

"Bu sıkıcı soruları sormak için bu gemide yelken açan bir kaptanınız var."

Kalçasını parmaklıklara yaslıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Bunun benim gemim olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Küstahlığın yüzünden seni denize atılabirim."

"Peki o zaman sizi kim eğlendirecek?"

Eski kraliçe gözlerini devirir.

Bir fıstık kırıyorum ve kabuğunu geminin küpeştesinin çok altındaki beyaz dalgalara fırlatıyorum. "Yarın bu saatlerde orada olmalıyız."

"Heyecanlı mısın?"

Öyle miyim? Bilmiyorum. Kaybolan şeyleri aramayı severim ama Wendy Darling'den geriye ne kalacağı konusunda biraz endişeliyim.

"Yeteneğinizi iyi bir şekilde kullandığınız ve aradığım cevapları bulmak için birinin kafasının içine girdiğiniz anda heyecanlanacağım."

Bu bizim takasımız, beni Varolmayan Ülke savaşına s ü r ü k l e m e s i n i n karşılığı olarak bana söz verdiği bir takas.

"Peki ya Kaptan Hook?" diye soruyor.

Bir fındık ısırıyorum. "Ne olmuş ona?"

"Sen de onu göreceğin için heyecanlı mısın?"

Homurdanıyorum ve başka bir kabuğa bastırıp onu kırarak açıyorum. Ama soruya cevap vermiyorum. Veremem.

Çünkü beni en çok rahatsız eden bir şey var: Wendy'yi bulduğum için heyecanlıyım, evet, ama görmek için daha çok heyecanlandığım bir kişi var.

Ağzı sikilesi ve kırmak istediğim bir tavrı olan bir korsan. Senin için geliyorum, Kaptan.

Umarım bir timsah tarafından yutulmaya hazırsınızdır.

Yedi Adalar dünyasında geçen bir sonraki kitaba hazır olun...

Devourer of Men, Roc, Hook ve kayıp bir Darling kızının yer aldığı buharlı bir MMF tek başına.

2023'TE GELİYOR

Benimle bu karanlık masal macerasına geldiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Winnie ve Kayıp Çocuklarına (şimdilik) veda ettiğimize inanamıyorum.

Bu dördüncü ve son kitap ana hikayeyi tamamlıyor, bu yüzden burada durabilir ve memnun bir şekilde uzaklaşabilirsiniz. Ama daha fazlası için asla asla demeyeceğim, sadece bonus bir sahne olsa bile.

Ve ikramiyelerden bahsetmişken.

Bash'in Vane'e baba diye hitap ettiği strip poker oyununu merak ediyorsanız, bültenime kaydolabilir ve ekstra baharatlara anında erişebilirsiniz! Kitaplar dışında yazmayı en sevdiğim sahnelerden biriydi.

[Şimdi strip poker bonusunu okumaya başlayın!](#)

AYRICA NIKKI ST. CROWE

KISIR KAYIP ÇOCUKLAR

[Asla Kral Olmayan](#)

[Karanlık Olan](#)

[Kısır Sevgilileri Fae](#)

[Prensleri](#)

GAZAP VE YAĞMUR ÜÇLEMESİ

[Acımasız İblis Kral](#)

[Günahkâr İblis Kral](#)

[İntikamcı İblis Kral](#)

[Gazap & Saltanat](#)

[Omnibus](#)

ROMAN EVİ

[Karanlık Bir Vampir Laneti](#)

GECE YARISI LIMANI

[Hot Vampire Next Door](#) (devam eden Vella serisi) [Hot Vampire Next Door: Birinci Sezon](#) (e-kitap) [Hot Vampire Next Door: İkinci Sezon](#) (e-kitap) [Hot Vampire Next Door: Üçüncü Sezon](#) (e-kitap)

YAZAR HAKKINDA

NIKKI ST. CROWE kendini bildi bileli yazıyor. Dördüncü sınıfta yazdığı ilk kitabı, hazinelerle dolu büyülü bir konak hakkındaydı. Sihir hakkında yazmayı hâlâ seviyor olsa da, hazineyi daha iyi bir şey için bir kenara bıraktı: kötüler, canavarlar ve anti-kahramanlar ve onları vahşileştiren kadınlar.

Bugünlerde Nikki yazmadığı ya da kötü adamlarla ilgili hayaller kurmadığı zamanlarda ya sahilde ya da evde kocası ve kızıyla birlikte bulunabiliyor.

[NIKKI'NIN BÜLTENİ](#)

[NIKKI'YI TIKTOK'TA TAKIP EDİN](#)

PATREON'DA ÖZEL SÜRÜMLERE VE ERKEN TANITIMLARA ERIŞİN: [NIKKI'NIN PATREON'U](#)

NIKKI'NIN OKUYUCU GRUBUNA KATILIN:
[Nikki St. Crowe'un Yuvası](#)

NIKKI'YI WEB'DE ZİYARET EDİN:
www.nikkistcrowe.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.